Judy Gill

Adevărata bucurie

JUDY GILL
ADEVĂRATA BUCURIE

CAPITOLUL 1

Nu numai că arăta exotic, dar avea chiar şi un astfel de miros, exotic, aromat, cu iz de mosc. Matt Fiedler se supuse impulsului care îl conduse până în pragul uşii deschise. Ezitând numai pentru un moment, păşi înăuntru, punând în mişcare un set de delicaţi clopoţei orientali. Avansă doi paşi. Un covor gros, în aceeaşi culoare gri-pal ca tapetul pereţilor, îi înăbuşi paşii, în timp ce clopoţeii amuţeau treptat. Accente decorative de culoarea piersicii şi verde-pal creau o atmosferă distinct feminină. El rămase neclintit, mişcându-şi numai ochii în timp ce se obişnuia cu ambianţa nefamiliară a unui magazin de lenjerie feminină.

Adevărata bucurie era scris pe vitrină. Era unul din cele cinci magazine ce se aflau la parterul hotelului de apartamente *Westmarch*.

Acest nume, care îi sugerase imagini sugestive, îl atrăsese la acest *boutique*. El intenţionase să facă o plimbare în jurul clădirii pentru care *Metcom Inc*., patronul său, avea o opţiune de cumpărare. Apoi, văzând un *neglijeu* de mătase expus în vitrină, se decise să investigheze în continuare. *Neglijeul* era negru, brodat cu dantelă roz-deschis, transparent şi fără îndoială că ar fi fost o adevărată bucurie, văzut pe femeia potrivită. Se gândi că dacă ar fi fost un specialist în publicitate, poate s-ar fi decis şi el pentru acest nume de magazin. Persoana, care îl denumise aşa, avea o gândire pe aceeaşi lungime de undă cu a lui. Mai avansă un pas în magazin, întinse mâna şi atinse un *neglijeu* spumos, alb, simţind satinul greu sub degetele sale, penele delicate de marabu atingându-i încheietura mâinii.

— Bună dimineaţa. El tresări la timbrul vocii şi îşi retrase brusc mâna de pe neglijeul de satin alb, simţindu-se

uşor jenat, ca – şi cum ar fi fost prins umblând în dulapul unei femei.

— Vă pot fi de folos sau doriţi să vă mai uitaţi puţin?

Această voce! auzind această voce i se ridică fiecare fir de păr de pe corp. Se întoarse şi făcu ochii mari. Tot ceea ce putu vedea la femeia din faţa lui erau ochii, sprâncenele, o claie de păr castaniu, moale, un braţ subţire şi o mână cu pielea bronzată. Dar ceafa începu să îl furnice, iar gura i se uscă brusc. Nu se putea. Nu. Era o halucinaţie.

— Este în ordine, spuse el. Tocmai plec…

— Matt? îl întrerupse vocea. Aceasta veni odată cu zgomotul cutiilor pe care ea le scăpa pe tejghea, ochii mari de un albastru intens privindu-l fix.

— Matt? spuse ea din nou, din spatele tejghelei. Era ca un murmur de neîncredere mirată. Ea avansă un pas, făcu o pauză, clipi şi îi rosti din nou numele, triumfător, ca şi cum ea l-ar fi creat.

— Matt! Dee nu era responsabilă de zâmbetul ei, imposibil de reprimat, ce îi lumina faţa. Simţi că îi inundă întregul corp.

— Matt Fiedler! spuse ea.

Era el. Desigur, mai în vârstă, mai lat în umeri, purtând nu blugii şi tricoul din uniforma colegiului, aşa cum îşi amintea, ci un impermeabil ecru peste un costum bleumarin compus din trei piese. Părul său închis, perlat acum cu stropi de ploaie, era aranjat cu grijă. Altă dată îl lăsa pur şi simplu să crească cât trebuie, după care ciopârţea o parte din el în baie. Era totuşi Matt. Ajungând lângă el, îi întinse mâinile.

— Ei, ia uite! Te-ai schimbat foarte puţin, să vedem cât să fie? – doisprezece, cincisprezece ani?

— Treisprezece, spuse el, luându-i mâinile şi zâmbindu-i. El arăta la fel de mirat şi de amuzat ca ea.

Mâinile lui le încercuiră pe ale ei într-un mod în care trupul ei şi-l aminti imediat, în fiecare detaliu… Treisprezece ani. Desigur ea ştia acest lucru. Nu era nevoie ca el să îi reamintească cât a trecut de atunci. Treisprezece ani, cinci luni şi jumătate-şase, la 1 decembrie. Ea se uita intens la el, în aceiaşi ochi de culoarea alunei care odată au însemnat centrul universului ei.

Treisprezece ani. Doamne, o mulţime de valuri au venit şi au plecat de atunci.

— Mă bucur să te văd din nou. Capul îi vâjâia de un fior ameţitor, nebunesc, privindu-l cât era de înalt, de puternic şi de viril.

Oh, Doamne! Nu a învăţat nimic în aceşti treisprezece ani? Ea încerca să se retragă, să păşească înapoi, dar el îi ţinu mâinile strâns, nelăsând-o să plece. Ea îşi controlă emoţiile, punând între ei o distanţă pe care ştia că trebuie să o menţină.

Acest bărbat a părăsit-o. I-a înşelat încrederea, l-a zdrobit inima. Şi ce făcea ea acum, bucurându-se şi dând din coadă ca un căţeluş pierdut care şi-a regăsit stăpânul? Unde era mândria ei? Vocea ei deveni mai rece cu câteva grade, la nivelul la care ar fi trebuit să fie la început, când rosti:

— Ce mai faci, Matt?

— Sunt bine. El îşi freca degetele mari de încheieturile mâinilor ei, dar de data aceasta ea reuşi să se elibereze. Repede, ea îşi ascunse mâinile la spate, împreunându-le strâns, departe de acei ochi care odată vedeau totul. Nu avea niciun motiv să tremure. Şi totuşi ea tremura.

— Şi tu, spuse el, ochii săi încreţindu-se într-o fină reţea de riduri de râs, care numai se întrezărea atunci când era de douăzeci şi trei de ani. Te-ai schimbat, Dee. Nu credeam că poţi să arăţi şi mai bine. El îi privi silueta,

conturată clar, ştia, prin rochia de tricot fin de lână roz. Ai crescut – el îşi drese glasul şi continuă – foarte… într-adevăr foarte frumoasă, puiule.

— „Puiule”… spuse ea, vocea ei devenind răguşită şi înecată deşi voia să rămână rece şi distantă. Nu pot să-mi amintesc când mi s-a mai spus aşa ultima oară.

Desigur că ştia. El era ultima – de fapt singura – persoană care i-a spus astfel. Uneori îi spunea „ducesa”, dar ca o uşoară insultă, reproş la ceea ce el considera aroganţă. Dar nu mai am nouăsprezece ani, Matt… Privirea lui trecu din nou peste ea, oprindu-se ici-colo.

— Ştiu. El înghiţi vizibil. Pot vedea şi singur acest lucru.

— Ce… ce faci aici? întrebă ea. Tot ceea ce Matt era în stare să facă era să se uite la ea într-un fel care o făcu să se simtă stânjenită. Întrebarea ei l-a tulburat, putea vedea acest lucru. Apoi, gura lui se strâmbă într-un mic rânjet caraghios, care descoperi ea – putea încă să o facă să ameţească. El se eschiva.

— Vrei să spui aici, pe Coasta de Vest, aici în această clădire, sau aici cu un chicotit amuzat, privind în jur ca şi cum nu ar fi putut să creadă ceea ce vedea în jurul său în acest magazin? Râsul era exact cum şi-l amintea ea, profund, sexy, gutural, ca şi cum ar fi fost răcit. Asta o făcea întotdeauna să dorească să îl îngrijească, să îl însănătoşească. Dar Matt de atunci era prea dur, prea încăpăţânat, ca să se îmbolnăvească sau ca să admită că are nevoie de cineva. El se mişca prea repede pentru a fi prins de vreun microb. Sau de o femeie. Ea se întreba dacă a mai încetinit ritmul.

— Ei… oricare din astea, spuse ea uşor. Sau toate. Te afli pe Coastă pentru afaceri? Şi te afli aici, în magazinul meu,

pentru a cumpăra ceva pentru acasă, pentru soţia ta?

— Mă aflu în oraş pentru afaceri, treceam pe lângă clădire şi am intrat în magazin dintr-un impuls. Nu sunt căsătorit. Matt fu izbit brusc de senzaţia de uşurare pe care o simţi când îi spuse lui Dee toate aceste lucruri. Era ca şi cum ar fi fost o evadare reuşită. Ar fi vrut să vadă dacă pe mâna ei era o verighetă, dar ea îşi ţinea ambele mâini la spate. El ar fi putut spune după rigiditatea umerilor ei că îşi ţinea mâinile strâns împreunate, aşa cum obişnuia când era nervoasă. Era nervoasă acum? Din cauza lui? Dacă da, de ce? Răspunsuri posibile făcură să îi bată inima nebuneşte.

— Dar tu? întrebă el. Măritată? Ochii lui se îngustară ca răspuns la aroganţa cu care ea îşi ridică bărbia.

— Nu. Şi cine îţi dă dreptul să întrebi? îşi spuse ea în gând. Nu trebuia să spună cu glas tare. Pentru o clipă nervozitatea lui ameninţă să crească. Şi cine dracu' are mai mult dreptul? vru el să întrebe, dar desigur nu putea. Cu treisprezece ani în urmă el o părăsise pe această femeie, nu şi-a ţinut promisiunea de a se întoarce, chiar dacă a fost o promisiune pe care a scos-o cu forţa de la el. Chiar atunci când a făcut-o ştia că este o promisiune mincinoasă. Dar faţă de Dee a fost un laş, a ales calea mai uşoară, a promis şi nu a mai venit. El se uita din nou în jur, căutând cu disperare un subiect neutru de discuţie, simţindu-se brusc mai stânjenit ca la primul său interviu de angajare.

— Deci, acesta este magazinul tău? Ea îşi aduse mâinile în faţă, într-un gest posesiv, plin de mândrie.

— Da, unul dintre ele.

— Ai mai mult de unul?

— Trei, spuse Dee, urmărindu-i cu atenţie ochii lui Matt în timp ce vorbea. Acesta a fost primul şi cel unde am birourile. Suntem aici de aproape cinci ani. Am deschis

Adevărata bucurie II în West Vancouver acum câţiva ani şi *Adevărata bucurie III* la Oakridge, în luna iunie anul trecut. El nu dădu niciun semn de mâhnire aflând că este o femeie de afaceri plină de succes, iar ea simţi o ciudată senzaţie de uşurare. Ceea ce, îşi spuse ea, era o nebunie. Întâlnirea cu Matt era o pură întâmplare. Desigur că pe el nu îl interesa nici succesul ei personal, nici cel al companiei pe care o deţinea împreună cu mama sa. Nu că ar fi avut ceva de-a face cu Embassy Holdings sau că ar putea să-şi asume drepturi asupra prosperităţii acesteia dar s-ar putea… să-l intimideze pe Matt. Ea zâmbi. Matt nu arăta că ar fi putut fi intimidat. Dar, de altfel, nu fusese niciodată.

— Ei, bine, spuse ea, când el tăcu. Cu ce te pot ajuta, Matt? Sau vrei să mă priveşti?

— Eu… ţi-am spus, nu am venit să cumpăr, i-a spus asta? A fost numele firmei cel care m-a atras înăuntru. M-a intrigat. *Adevărata bucurie*. Cum ai ajuns la numele ăsta? Privirea ei intensă îl fixă când îi spuse:

— Am crezut că vei face o legătură, văzându-mă aici.

— Legătură… oh! Desigur. Delight (Bucurie). Zâmbi. Ştii, aproape că am uitat că de fapt prenumele tău este Delight. Pur şi simplu te ţin minte cu numele de Dee.

Ochii aceia de un albastru clar se uitară la el, candid, întrebători. Zâmbetul îi dispăruse.

— Eşti sigur? întrebă ea, ca şi cum ar fi interesat-o un răspuns sau ca şi cum ar fi amuzat-o dacă el s-ar fi deranjat să spună ceva. Mă ţii minte, vreau să zic? în general, sau numai când ai intrat aici şi m-ai văzut? El îşi drese glasul din nou înainte de a putea răspunde.

— Mi-am amintit, Dee. Ori de câte ori am văzut o claie de păr castaniu-roşcat închis strălucind în soare, mi-am amintit. Sau privind un profil care ar fi putut fi al tău.

El zâmbi. Sau de câte ori auzeam un ton regal, o schimbare de frază dictatorială, mă uitam repede să văd dacă eşti tu. Ea ascultă de un impuls care veni de undeva din adâncuri, ridică mâna şi îi mângâie cu degetul conturul feţei.

— M-am gândit la tine. Pielea ei era la fel de fină ca satinul pe care îl pipăise mai devreme. Îşi aminti că era aşa tot trupul ei. Şi-o imagină deodată în unul din acele articole sexy expuse pe rafturi de-a lungul pereţilor. Şi răspunse într-un mod tipic bărbătesc.

— Un bărbat nu uită niciodată prima dragoste. Genunchii lui Dee se înmuiară la atingerea degetului său pe faţă. Nicio femeie nu uita prima sa iubire. Primul său iubit… Chiar unul care a rănit-o aşa de mult cum a făcut Matt. Simţi că pielea de pe braţe i se face ca de găină. Îşi trase în jos mânecile rochiei, de la coate până la încheieturi.

O, Doamne! Nu era posibil. Nu era posibil ca trupul ei să reacţioneze la atingerea lui. Nu din nou. Acum ştia mai bine. Cunoştea pedeapsa ce o aştepta în cazul în care ar fi uitat lecţiile pe care viaţa i le-a dat. Lecţii, pe care el a ajutat-o să le înveţe.

— Şi tu? întrebă el. Te-ai mai gândit la mine? Ea râse şi se îndepărtă de el, în spatele tejghelei unde se simţea în siguranţă.

— Desigur. Ori de câte ori vedeam un film de groază la TV. El o urmă şi se sprijini cu braţele de stivele de cutii pe care ea le pusese lângă ea, râzându-i de deasupra lor.

— Asta, domnişoară Farris, nu sună a compliment. Ce anume ţi-a reamintit cel mai mult de mine? *Pata*? *Musca*?

— *Godzilla*, spuse ea. Ea trase cutia din vârf de sub bărbia lui şi scoase un furou, îl scutură şi îl atârnă pe un umeraş din spatele tejghelei. Pulverizăă peste el puţină apă caldă şi cutele dispărură. Sau poate a fost *King Kong*. Ochii

lui dansară şi ea dori să nu fi făcut această comparaţie. Se gândi la părul lui negru de pe piept, la părul aspru de pe picioare şi braţe, amintindu-şi cum îi gâdila corpul.

— Hei! Haide, spuse el cu reproş, *King Kong* nu era un film de groază. Ea pulveriza apă pe un alt furou.

— Pe mine m-a speriat. Matt îl scoase pe următorul din cutie şi îl ţinu de bretelele subţiri de satin. Mâna lui mare părea chiar mai mare, mai bronzată, aşa cum ţinea obiectul delicat.

— Drăguţ, spuse el. Tu faci cumpărăturile pentru magazinul tău? Ea se uită la el.

— Da. Ea lucra repede să atârne lenjeria, după ce termină cu cele verzi, trecu la altă cutie cu lenjerie bleu. Deşi acestea nu erau lucrurile ei personale, se simţea stânjenită că Matt o privea cum le aranjează, că le atingea el însuşi, ridicând şi admirând unele din ele, că i le întindea să le atârne. Era mult prea intim. Locul lui nu era în magazinul ei. Era prea masculin. Prea mult. Şi, în mod sigur, nu făcea parte din viaţa ei. Ca şi cum i-ar fi sesizat neliniştea, el îşi băgă mâinile în buzunarele impermeabilului, lăsând-o să despacheteze singură. Zâmbetul lui o izbi cu forţă când se uită la el.

— Îmi amintesc cum te speriau toate filmele de groază pe care le-am văzut împreună, spuse el. Eşti singura fată care se cuibărea în braţele mele ca să o protejez de demoni şi stafii. Îţi aminteşti de *Este în viaţă*?

— Oh! Da. Pentru o clipă mâinile ei rămaseră nemişcate între cutele de mătase albastră. Ea îşi amintea filmul. Dar ceea ce îşi amintea cel mai bine era pieptul lui puternic, braţele care o încercuiau, picioarele lui. Mirosul pielii sale. Toate acestea făceau să merite vizionarea filmelor de groază preferate lui. Rapid, ea alungă amintirile şi aburi

un alt furou. El zâmbi maliţios.

— Ce zici de *Strălucirea*?

— Doamne, da! Ei râseră împreună un moment. Era mult prea uşor să râzi cu Matt. Ar trebui să îşi impună să se abţină. El râse din nou, ochii lui, vorbindu-i în tăcere. Cutele din jurul gurii se adânciră. El nu a fost niciodată un bărbat frumos, nici nu va fi vreodată, dar ceva îi punea mereu simţurile pe jăratec.

În mod sigur era ceva legat de acea expresie aproape nedefinită din ochii lui, se gândi ea, o atitudine de nepăsare înnăscută, o privire de „hai-fă-dacă-ai-curaj", totul combinat cu o siguranţă încăpăţânată asupra capacităţii sale de a scăpa uşor, de a primi răspunsuri. Şi de a face plăcere. În mod cert el nu pierduse nimic din toate astea. Privirea lui îi urmări mâinile cum împătureau hârtia subţire punând-o alături. Apoi el întrebă uşor:

— Şi mai priveşti filme de groază cuibărită în braţele cuiva? Dee deschise altă cutie.

— Nu, spuse ea, atârnând bretele de satin galben pe alt umeraş. Nu mă mai uit deloc la filme de groază.

— Atunci la ce te uiţi? Şi cu cine?

— Nu prea, spuse ea, ignorând cea de a doua întrebare. Afacerile îmi lasă prea puţin timp de distracţie. În afară de asta, filmele de groază nu sunt ceva de privit singur. Tu ce mai faci, Matt? Era timpul să schimbe subiectul conversaţiei. Şi unde locuieşti? Ai terminat dreptul, aşa cum intenţionai? îi aperi pe cei lipsiţi de apărare şi lupţi contra opresiunii oriunde ai întâlni-o?

Expresia lui se întunecă aşa cum stătea în picioare, pe jumătate întors cu faţa spre curtea interioară, unde se vedea cum şiroia o ploaie rece de noiembrie.

— Nu, spuse el. Ea tresări. Visuri neîmplinite. Ea putea

să le vadă în profilul lui, în asprimea gurii, în rigiditatea maxilarului. Ar fi dorit să nu fi pus întrebarea atât de nonşalant. Ce s-a întâmplat cu idealurile lui? Nu s-a gândit niciodată că poate nu s-a întors la ea pentru că nu a putut…

— Am o diplomă în drept. Sunt un vânător de încurcături şi om-cheie la o companie de exploatare. Din Toronto.

— Trebuie… să fie interesant, spuse ea atacând o nouă serie de cutii ce conţineau seturi de sutiene şi slipuri din dantelă, în timp ce atenţia lui era în altă parte.

El se uită din nou la ea.

— Este amestecat, admise el. El se uită la lenjeria din mâinile ei, apoi la sânii ei, la şoldurile ei, ca şi cum şi-ar fi închipuit-o în acele articole. Ea ştiu secunda în care el fu conştient de faptul că ea observase direcţia privirii lui. Ochii lui licăriră sclipiri verzui. Nu chiar de râs. De ea? De el?

— Poate nu este atât de atractiv sau de satisfăcător din punct de vedere emoţional ca genul de drept pe care am visat odată să-l practic, spuse el, dar realitatea este un lucru pe care fiecare trebuie să-l înfrunte. Şi recompensele… sunt genul de care aveam nevoie. Financiar. Împrumuturile de student trebuie rambursate, iar realitatea îl temperează chiar şi pe cel mai idealist om. Ea dădu din cap, în timp ce termina cu despachetatul şi împinse în magazin cadrul metalic pe rotile, pe care erau atârnate umerașele.

— Înţeleg. Ea înfruntase realitatea atunci când Matt nu a reuşit să se întoarcă la *Universitatea McGill* în acel septembrie de demult. Poate s-a întâmplat chiar înainte de asta, atunci când el a refuzat să o ia cu el, când a fost chemat acasă în Noua Scoţie, în acea vară. Dar… asta a fost demult. Ea începu să transfere articolele în diferite raioane. El o urmă, picioarele lungi mişcându-i-se mlădios, în acest

impermeabil ecru până la genunchi, el îi amintea de o panteră la pândă.

Sprânceana lui ridicată, gura lui puţin strâmbă îi spuneau că el se îndoia că ea ar fi putut înţelege. Dee trânti un umeraş cu o forţă care nu era necesară. Ei bine, ea nu ceruse împrumuturi de student. Dar având părinţi bogaţi nu însemna că ea a trebuit să muncească mai puţin pentru a-şi trece examenele, sau că ar fi fost incapabilă să-şi înţeleagă prietenii care trebuiau să muncească pentru a putea adăuga ceva la bursele studenţeşti sau la împrumuturile făcute.

— După, cum se pare, spuse Matt, şi tu ţi-ai schimbat părerile în legătură cu ţelul tău în viaţă. Nici tu nu eşti chiar persoana care trebuia să scrie articole îndrăzneţe în presă în legătură cu aceiaşi exploatatori de care urma eu să îi apăr pe cei asupriţi.

— Aşa e. Am făcut-o odată. Dar acum sunt negustor… Ca şi cum tonul ei tăios i-ar fi spus mai multe decât a intenţionat, expresia, glasul lui se înmuiară când o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, puiule? Spre mirarea lui, Matt văzu o umbră în privirea lui Dee, privire care nu ar fi trebuit să fie plică decât de soare şi de zâmbete.

— Este o poveste lungă, spuse ea. El puse o mână pe umărul ei, simţind fragilitatea trupului ei prin materialul rochiei. Ea a fost – întotdeauna fragilă.

Dorinţa bruscă de a o proteja aproape îl făcu să cadă în genunchi. Va putea vreodată să o facă să înţeleagă? Va dori ea oare acest lucru după atâta timp?

— Am timp, Dee, spuse el, blestemând în gând tonul aspru al vocii sale. Ce-şi dorea el era rafinamentul rece, de felul aceluia cu care ea se născuse şi pe care el crezuse că reuşise în sfârşit să şi-l însuşească. De ce l-a părăsit tocmai acum?

— Următoarea mea întâlnire este la ora două. El nu-şi putea imagina un loc mai bun unde să-şi petreacă restul orelor libere decât acest boutique cu lucruri elegante, frumoase şi parfum atrăgător, erotic. Cu o persoană atât de atrăgătoare ca Dee Farris. De mult, mult timp nu-i mai plăcuse astfel un loc sau o persoană.

— Povesteşte-mi despre viaţa ta, spuse el.

— Eu… Se întrerupse şi îşi muşcă buza, iar el fu izbit de tristeţea din ochii ei, înainte ca privirea ei să îşi schimbe direcţia. Ea clătină din cap. Uşurarea ei, atunci când trei femei intrară pe uşă, era aproape palpabilă. Matt o opri când ea vru să înainteze pentru a-şi oferi ajutorul.

— Putem continua această discuţie la dejun? o întrebă el încet. Ea dădu din cap, în timp ce îşi eliberă braţul.

— Astăzi nu iau pauză de prânz. Asistenta mea lipseşte.

— Dacă nu la prânz, atunci la cină, insistă el. Dee scutură capul. Chiar prin materialul rochiei, atingerea lui îi trimisese o mulţime de senzaţii pe piele, senzaţii înfricoşătoare, care nu erau necesare. Ele nu trebuiau să revină. Ea îi trimise un zâmbet uşor, dar nicio explicaţie. Ea a învăţat cu mult timp în urmă că nu era nevoie.

— Îmi pare rău, Matt, dar nu. El nu avea intenţia să renunţe. Ea ar fi trebuit să ştie, să îşi amintească.

— De ce nu? o întrebă, în timp ce sprâncenele i se încruntară deasupra ochilor căprui. Ridicând bărbia şi menţinându-şi zâmbetul, ea reuşi să dea o notă considerabil mai rece vocii sale, deşi încă destul de prietenoasă.

— Pentru că nu mă interesează să iau cina cu tine. Acesta ar fi trebuit să fie sfârşitul. Ar fi trebuit, dacă ar fi fost oricare alt bărbat. Erau de altfel anii ’90. O femeie avea tot atât de mult dreptul să spună nu, după cum putea şi să

spună da. Ochii lui străluciră de după genele dese.

— Şi de ce nu, dacă pot să întreb, ducesă? Există un bărbat în viaţa ta, care ar putea avea obiecţii? Tonul lui era la fel de plăcut distant cum fusese şi al ei. Zâmbetul lui era fals.

— Dacă este aşa, este şi el invitat. Şi asta era o minciună. Ea privi la clientele sale. Ele păreau mulţumite să privească şi să discute între ele.

— Nu există niciun bărbat în viaţa mea în momentul de faţă, spuse ea. Zâmbetul lui licări, apoi deveni cald şi natural, reflectându-i-se în ochi.

— Grozav. Atunci nu este niciun motiv să nu cinăm împreună şi să ne povestim fiecare viaţa. Erau toate motivele. În primul rând fiind acela că ea dorea cu disperare să spună da. Un alt motiv serios să spună nu era pentru că aceleaşi lucruri legate de el, care au atras-o atunci când era o fetiţă, funcţionau mai bine acum când era femeie. Dar ea era o femeie care îşi făcuse o viaţă a ei, o femeie care iubea această viaţă şi care nu voia să o schimbe.

În afară de asta, în mod cert el venise în magazinul ei cu intenţia de a cumpăra ceva pentru cineva. Un bărbat nu cumpără de obicei lenjerie transparentă, costisitoare, pentru mama sau sora lui. Iar Matt nu avea niciuna, nici alta, ea ştia.

Nu, s-ar putea să nu fie căsătorit, dar era evident că exista o femeie în viaţa lui.

Aceasta fiind situaţia, Dee nu avea intenţia să se angajeze. Fiind ea personal rănită, în acest fel, refuza să rişte liniştea şi fericirea, altei femei.

— Matt, spuse ea, crede-mă, a fost plăcut, foarte plăcut să te revăd. Dar până acum cincisprezece minute tu nu aveai nici cea mai vagă idee că eu locuiesc la Vancouver şi nici eu că tu vei da buzna în acest magazin în pauza dintre două întâlniri de afaceri. Ne cunoaştem de mult timp, dar asta nu

înseamnă că mai avem ceva în comun. Ne-am descurcat perfect unul fără celălalt timp de treisprezece ani şi nu este niciun motiv pentru care nu putem continua. Aşa că, să nu încercăm să facem din această întâlnire mai mult decât este în realitate.

— Nu încerc să fac mai mult decât este, spuse el. El îi atinse pulsul la-gât, luând-o prin surprindere cu rapiditatea gestului lui. Dar tu? Un val de căldură o străbătu şi ea sări înapoi.

— Bineînţeles că nu!

— Atunci de ce să nu luăm astă seară cina împreună şi să-mi dovedeşti că nu avem nimic comun? De altfel, prietenii vechi fac astfel de lucruri în fiecare zi. Ce te-ar costa? Câteva ore din timpul tău, poate puţină plictiseală când o să abordăm subiecte cum ar fi „îţi mai aminteşti de asta şi aia" şi „Ce s-a mai întâmplat cu cutare?" Dar după aceea tu poţi să-ţi continui drumul tău, iar eu pe al meu şi nimeni nu va avea de suferit. Aşa că, de ce nu? Ea respiră adânc. Chiar, de ce nu? Când el a spus-o aşa, părea într-adevăr absolut nevinovat. Amintirea degetului lui presat pe pulsul ei de la gât îi sugeră că dacă ar fi refuzat el ar fi plecat cu convingerea că ea se temea de ceea ce el ar fi putut să-i provoace. Dar dacă ea accepta, exista posibilitatea clară ca el să o atingă din nou. Şi atunci el ar şti cu precizie. În orice caz, indiferent ce decizie ar fi luat, ea ştia că el va pleca din nou. Probabil, în ciuda dezminţirii sale, cu un articol sexy de lenjerie pentru doamna cu care îşi împărţea viaţa. Aceasta fiind situaţia, aşa cum a spus şi el, de ce nu? A trecut mult timp de când nu a mai luat masa cu un bărbat atrăgător. Şi ea ştia fără îndoială că odată depăşite „îţi aminteşti când" plictiseala nu va fi o problemă. Nu cu Matt la masă. În ceea ce priveşte prietena lui, ea nu ar putea fi rănită de faptul că

Matt ar fi luat masa cu cineva pe care el singur l-a caracterizat drept ca „un vechi prieten”. Mai ales că acel „vechi prieten” nu avea intenţia decât de a savura mai mult de o mâncare bună şi o conversaţie agreabilă.

— În ordine, capitulă ea cu un surâs care, spera ea, să fie nonşalant şi destins. Când şi unde ne vom întâlni? El râse uşor, un râs ce atrase atenţia celor trei cliente care se uitară în direcţia lui, apreciativ.

— Nu-ţi mai aminteşti nici chiar elementele de bază despre mine? întrebă el. După cum văd a sosit timpul să ne întâlnim din nou, dacă nu din alt motiv, măcar numai din acela de a-ţi reaminti cum procedez eu, oricât de demodat ţi s-ar părea. Eu îmi iau partenera de la uşa ei, Dee. Şi o aduc înapoi. Privirea sa dură spunea că nu accepta contrazicere.

— Dă-mi adresa ta. După ce îi explicase că închiriase un apartament în clădire, ea realiză că nu ar fi trebuit să se mire că a cedat atât de uşor. Matt avea un stil al lui de a obţine tot ceea ce dorea. El zâmbi. Îi atinse din nou obrazul.

— Diseară, spuse el foarte calm. La opt. Până diseară, îşi jură Dee în gând, va găsi puterea de a-i arăta că nu este întotdeauna după cum vrea el. Diseară. La opt.

Gândul o făcu să simtă mici furnicături delicioase trecându-i prin vene.

CAPITOLUL 2

De data asta Matt intră în vechea clădire impunătoare, ce avea faţada spre Golf, prin intrarea rezidenţială. El se plimba de-a lungul unor scări de marmură, care în stradă erau acoperite de un baldachin în dungi verzi şi albe, iar un portar în uniformă îi deschise larg uşile de sticlă, pe care erau imprimate litere aurii. Îl întrebă pe Matt numele şi îl conduse într-un – hol care mirosea a ulei de lămâie şi antichităţi, vorbind cu cineva la un interfon.

— Domnul Fiedler a sosit, domnişoară Farris. Vocea lui Dee se auzi clar.

— Bine, Jenkins. Poţi să îl trimiţi sus.

Ea folosi o cheie şi deschise uşile unui ascensor cu uşi din lemn de nuc şi îl introduse pe Matt. Nu erau numere care să îi indice lui Matt când se va opri ascensiunea sa. Liftul urcă uşor, apoi se opri. El păşi în neaşteptata atmosferă a unui solar cald şi umed. Intrigat, se opri şi privi palmierii, florile tropicale viu colorate şi plantele agăţătoare etalate de lumini plasate strategic. Câteva păsări mici fâlfâiau şi ciripeau în ramurile unui copac din dreapta ascensorului, apoi îşi luară zborul într-un nor galben şi negru. Apa susura pe o pantă de piatră şi se vărsa într-un bazin. Un papagal roşu se năpusti spre el, apoi îşi schimbă direcţia şi ateriza pe ramura unui copac cu frunze late, scoţând ţipete ascuţite.

Ca şi cum ţipetele papagalului ar fi fost un semnal, Dee apăru din spatele unui palmier în formă de evantai. Ea purta o rochie lungă, largă, din bumbac şi o pereche de mănuşi de grădină. Într-o mână purta un coş cu roşii, proaspete.

— Bună, Matt, spuse ea. Pentru o clipă, el fu sigur că a descoperit emoţie în ochii ei albaştri. Apoi, cu un zâmbet rece, politicos, ea îl întrebă:

— Ei, ce zici de veranda mea?

— Sunt… uluit, spuse el. Este ceva unic, această verandă a ta. Adică, comparativ cu verandele din experienţa mea de până acum. De altfel, experienţa lui şi a ei nu prea s-au potrivit niciodată. Dee, „veranda” ei neaşteptată şi chiar clădirea în sine vorbeau despre bani serioşi, cu vechime şi el se gândi că aceasta ar fi o scurtă călătorie sentimentală în timp, în sens invers. Acest gând îi aruncă într-o momentană stare de disperare. Dar făcu un efort şi depăşi momentul. De ce oare se simţea într-un fel trădat găsind-o acolo, în acea atmosferă? El a ştiut asta de la început, într-o oarecare măsură. Dacă ar fi ştiut totul cu certitudine, nici nu ar mai fi fost un „început” pentru ei.

El se gândi cât ar putea să coste chiria pentru acest apartament şi se mira de ce nu a cumpărat toată clădirea pur şi simplu, cu mult timp în urmă, decât să rişte să piardă nu numai o afacere dar şi un cămin, pe care era evident că îl iubea şi îl îngrijea. Era convins că solarul nu existase înainte de a fi creat de Dee.

— Fasole verde, spuse ea, arătându-i fundul coşului. Cultiv şi dovleac din Africa de Sud, dar încă nu face fructe. De asemenea, legume pentru salate, cum ar fi salată verde şi castraveţi, ridichi şi ceapă verde. Matt râse.

— Sunt impresionat. Dee zâmbi.

— Nu eşti. Îmi pare rău. Grădinăritul hidroponic este un „hobby” al meu, dar ştiu că majoritatea oamenilor nu se interesează de aşa ceva, aşa că nu este cazul să fii politicos. Intră. Trebuie numai să îmi pun pantofii şi o haină.

Ea dispăru din nou în spatele palmierului şi el o urmă, trecând printr-o perdea de mărgele de bambus, ce zornăiră în spatele lui, blocând totodată avântul papagalului ce zbura din nou curios, spre noul intrus.

Dee îl aştepta în vestibulul ce separa apartamentul propriu-zis de solar. Coşul cu legume era aşezat pe o masă mică, rotundă, cu marginile şerpuite, care era fără îndoială o piesă antică. Ea îşi scosese şorţul şi mănuşile şi încălţase o pereche de pantofi negri cu tocuri înalte. Lumina lucea în părul ei şi îi aprinsese obrajii.

Pielea braţelor şi a umerilor, văzută prin boleroul de dantelă pe care îl purta peste rochia strâmtă de satin negru îl tenta într-un mod aproape insuportabil.

Diamantele din urechile ei reflectau strălucirea cristalelor din mica lustră de deasupra.

— Dee…! El încerca să înghită răguşeala din gâtul lui.

— Arăţi splendid, îi spuse. Acum, era cu adevărat impresionat. Ea se dădu înapoi un pas, cu un zâmbet controlat.

— Mulţumesc, Matt, spuse ea politicos. Ea căută într-un dulap şi scoase o haină neagră de stofă, cu un guler de blană de culoare foarte deschisă.

— Mergem?

— Eşti gata? El nu se putu abţine să nu fie surprins. Ea îşi arcui sprâncenele.

— Ai spus opt, nu-i aşa?

— Da, dar eu iau totdeauna în calcul factorul pierderii cercelului. Rezervarea de masă este pentru ora nouă fără un sfert. El sperase să fie invitat la un apetitiv.

— Mi-am amintit de elementele de bază în legătură cu tine. Ai uitat cumva că eu întotdeauna m-am lăudat cu punctualitatea mea?

— Da, spuse el, mirat că de fapt uitase acest amănunt despre ea. Cred că nu mai sunt obişnuit cu femei punctuale. Ea zâmbi cu o undă de mândrie.

— Eu sunt întotdeauna punctuală, nu-mi pierd

niciodată cerceii!

El dădu din cap, simţindu-se de parcă ar fi fost aspru pedepsit şi îi luă haina să o ajute. Blana îi încadra faţa, mângâindu-i gâtul şi urechile, aşa cum ar fi dorit el să facă. Ea avea un parfum aparte, ca nimeni altcineva lângă care a stat aproape. El respiră adânc şi îşi strecură o mână pe sub părul ei, scoţându-l de sub guler, lăsându-l să cadă liber ca un şuvoi de culoarea berii peste blana aurie.

Trupul lui se încordă la dorinţa de a o lua în braţe, de a-şi băga mâinile în haina ei şi de a o strânge. Ea îşi netezi părul, îşi trecu peste umăr cureaua unei poşete mici şi se îndreptă spre ieşire. El îi oferi braţul, pe care ea îl acceptă, în timp ce cu cealaltă mână luă coşul cu legume.

— Astea sunt pentru portar, spuse ea, în timp ce perdeaua de mărgele zornăia în urma lor. Ea zâmbi distant, în timp ce închidea uşa de sticlă.

— Mai uşor de data asta, nu-i aşa?

— Mai uşor? repetă el. Ea greşea dacă îşi închipuia că va fi o seară uşoară pentru el. El nu se mai simţise aşa de mult timp. Ce era oare, un simplu ecou al trecutului? Ori ceva cu mult mai important?

— Nu mai există doamna Kimball care să privească cu, ceea ce tu numeai „ochi acuzatori”, spuse ea. El râse, apoi o împinse în ascensor, care aştepta cu uşile deschise.

— Ăsta este un lucru pe care nu l-am uitat niciodată. Ori de câte ori veneam să te iau, ea mă privea ca pe un posibil violator. Poate că îmi citea gândurile, spuse el încet.

— N-ai fi putut fi niciodată asta, spuse ea cu tristeţe. Nu cu mine. Eu eram foarte… amatoare. Dar acum nu, ea nu rosti aceste cuvinte, dar el le auzi la fel de clar ca şi cum le-ar fi strigat.

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut.

Chiar şi atunci când te-am părăsit, tot te doream. Ştiam pur şi simplu că nu te puteam avea. Ea râse.

— Nu, nu ai vrut. În primul moment când m-ai văzut erai prea ocupat să scuipi zăpadă şi blesteme pentru a observa că eram femeie.

— Nu erai femeie, Dee. Nu atunci când te-am cunoscut.

— Am discutat despre asta de mai multe ori, spuse ea în timp ce ascensorul cobora încet. Eram o femeie care pur şi simplu nu avusese ocazia să dovedească acest lucru. Sper că nu începi iar povestea aia cu sentimentul de vinovăţie legat de virginitatea mea, nu-i aşa? El dădu din cap.

— Nu, desigur că nu. Dar tu erai doar un copil, Dee. El zâmbi pentru a-i aduce aminte cum o numise el odată „puiule". El coborî vocea, în timp ce mâna îi mângâia bărbia, până când se înfundă în blana din jurul gâtului ei.

— Dar curând ai devenit femeie. În ciuda vigilenţei pazniculuitău. Ea îşi feri privirea de intensitatea privirii lui şi ascensorul se opri. Slavă Domnului! Uşile liftului se deschiseră.

— Doamna Kimball era menajera mea. El zâmbi.

— Paznicul. Dee acceptă cu o înclinare a capului.

— Bine, părinţii mei nu aveau încredere că pot să-mi port singură de grijă în mod adecvat. Părinţii ei au fost de acord ca ea să locuiască în incinta universităţii, în campus, într-o casă cu alte trei fete care au închiriat camere de la ea, numai în condiţiile pe care ei le-au considerat sigure: şi anume cu un adult care să aibă responsabilitatea lor. Au trimis-o pe doamna Kimball, care era în serviciul lor de când Dee era doar un bebeluş.

— Ea era bine intenţionată şi nu avea nimic personal împotriva ta, spuse ea, în timp ce tocurile ei răsunau pe pardoseala de marmură. Ea îl privea pe orice bărbat ca pe un

posibil violator. Prietenii chiriaşelor mele erau la fel de deranjaţi de ea ca şi tine.

— Un taxi, domnule? spuse Jenkins, după ce îi mulţumi lui Dee pentru legume.

— Le mai întâlneşti pe tovarăşele de cameră?! întrebă Matt, în timp ce portarul ieşi pe uşa dublă, coborând scara lată de sub baldachinul arcuit.

— Nu, de mult nu le-am mai văzut. De la înmormântarea doamnei Kimball, acum zece ani!

— Îmi pare rău, spuse el politicos. Nu am auzit despre decesul ei. Ştiu că ţineai la ea.

— Nu aveai de unde să afli, spuse ea, decât dacă cineva ţi-ar fi spus. Tu şi cu mine… ea se întrerupse, amintindu-şi din nou că era mult prea târziu pentru reproşuri.

Dee văzu o anume încordare pe faţa lui când se uită la ea.

— Da, am pierdut legătura de atunci. I se păru că vede amintiri dureroase în ochii lui, o urmă de revoltă. Revoltă? împotriva ei? Dar de ce? Din cauza familiei din care venea?

— Nu eu am fost cea care a ales… să nu mai ţinem legătura, îi reaminti ea. Un val de furie acumulată de treisprezece ani o cuprinse brusc. Eu m-am întors la *McGill.*

Tu nu. El ridică din umeri, ca şi cum toate astea nu ar mai avea vreo importanţă.

— Nu… a fost posibil.

— Nici măcar un telefon?

— Ţi-am scris.

— Sigur. Două paragrafe. *A fost frumos, dar s-a terminat*. Fără explicaţii, fără adresă pentru răspuns. Nici… o speranţă.

— Dee, recunoaşte. O ruptură bruscă a fost mai bună. Mai uşoară. Poate că totuşi mai erau lucruri care trebuiau

spuse.

— Mai bună? Mai uşoară? Pentru cine, Matt? Privirea lui avea un fel de tristeţe pe care rar a văzut-o în ochii lui. Vocea lui era încordată.

— Speram că pentru tine.

— Ai greşit. El nu făcu niciun comentariu. Un muşchi se mişca spasmodic pe maxilarul lui. Dee oftă uşor.

— Familia ta, Matt? Ce face? Când ai plecat în vara aceea, tatăl tău era bolnav. A…?

— Şi-a revenit, spuse el scurt. El nu a povestit niciodată despre familia lui, în afară de unele lucruri generale. A fost crescut în Noua Scoţie, mama lui murise cu puţin timp înainte de a o întâlni pe Dee, avea trei fraţi, toţi mai mici, iar tatăl său era – sau fusese – miner la Cape Breton.

— Ce mai fac fraţii tăi? Dintr-odată el se relaxă, faţa lui strălucea de mândrie.

— Excelent. Toţi trei. Martin şi Colin s-au căsătorit, au copii amândoi, iar Ron, mezinul, este logodit cu o fată pe care a cunoscut-o la şcoala dentară. Au absolvit amândoi anul trecut la *Dalhousie* şi au deschis împreună un cabinet.

— Bravo lui. Bravo lor. *Dalhousie.* Cea mai veche, cea mai mare universitate din regiunea Atlanticului.

— Matt?

— Da? El deveni prudent, ca şi cum ar fi ştiut ce urma.

— Acolo te-ai dus? La *Dalhousie*? Unde ţi-ai luat diploma în drept?

El se concentră asupra unei plăcuţe de alamă care indica vârsta clădirii.

— Da.

— De ce? Era ceva mai mult decât o şoaptă, dar păru că sfâşie tăcerea holului ca un ecou, plină de reproş, plină de

durerea pe care a trăit-o, ca şi cum ar fi cuprins toate întrebările pe care ea le-a pus vântului, cerului şi ei înseşi, dar niciodată lui Matt, până acum. El îşi ridică umerii şi îşi puse picioarele unul lângă celălalt, cu precizie atentă.

— Tatăl meu era bolnav, Dee. Ştiai ăsta. Avea nevoie de mine. Fraţii mei aveau nevoie de mine. Eu eram cel mai în vârstă. Locul meu era lângă ei.

— Şi eu aveam nevoie de tine. El zâmbi subţire.

— Dee… Tu aveai tot ceea ce poate fi necesar. Nimic din ceea ce ţi-aş fi putut da eu n-ar fi fost suficient de bun. Eu nu aveam nimic. Eram nimic. Şi când m-am dus din nou acasă, departe de tine, am văzut asta mai limpede decât înainte. Am văzut… realitatea.

— Şi această realitate era că tu nu aveai nevoie de mine. Ea încerca să zâmbească. A fost greşeala mea, nu-i aşa, că te-am rugat să mă iei cu tine şi că ţi-am oferit bani? El îi evită privirea, fixând spatele portarului în uniformă. Muşchiul îi pulsa pe maxilar. Dee îşi încleştă pumnii în buzunarele hainei.

Poate că Matt a avut totuşi dreptate. Odată ce au încheiat conversaţia de rutină despre „îţi mai aminteşti asta şi aia", seara ar putea deveni plictisitoare. Sau cel puţin foarte tensionată. Ea fixă strada întunecată, udă, luminile, sperând că nu va trece prea mult până când va apărea un taxi. Ea se întreba de ce nu îi spunea pur şi simplu „noapte bună", să se întoarcă şi să urce înapoi la ea, înainte ca această tăcere dureroasă să devină mai profundă. Ea era mai obişnuită să-şi petreacă serile sădind plante, nu să încerce să poarte o conversaţie uşoară, care să estompeze amintirea tuturor greşelilor pe care le-a făcut în tinereţe din lipsă de experienţă. Greşeli. Doamne, atât de multe greşeli în viaţa ei. Şi acceptarea acestei întâlniri a fost încă una.

— Matt… Vocea lui se auzi la unison.

— Dee… Privirile lor se uniră la fel de strâns cum erau pumnii ei. Amândoi încercau să zâmbească. Zâmbetul lui părea aşa de crispat, încât un nod de durere o străbătu. Ea încercă să vorbească din nou, dar nu ieşi niciun sunet.

— Ah, Dee. El îşi puse mâna pe spatele ei, strecurându-şi-o sub păr. O trase spre el cu blândeţe. Ea ştia ce vrea să facă. Ea ştia că ar trebui să se oprească chiar înainte de a începe. Ea ştia că erau o mulţime de motive pentru a se împotrivi, dar pulsaţia adâncă, puternică din interiorul ei trebuia să fie alinată, nodul să fie desfăcut.

— Îmi pare rău că te-am rănit, murmură el, cu răsuflarea lui caldă atingându-i obrazul. El îşi umezi buzele, îi prinse cu mâna stângă bărbia şi îi trase capul înapoi. Eu… a trebuit să plec când am plecat, spuse el. Şi trebuia să te las în urmă.

— Ştiu. Era surprinzător, dar ştia. Ar fi înţeles şi acum treisprezece ani, oricât de dureros ar fi fost, că rana lui era la fel de adâncă. Ştia că el o iubise. Ea îşi puse mâna pe pieptul său în V-ul impermeabilului pe care îl purta strâns în talie.

— Îmi pare rău că te-a durut şi pe tine. Mătasea cravatei era moale sub degetele ei. Inima lui bătea aşa de puternic sub palma ei, încât ea simţi vibraţiile trecându-i prin tot corpul.

— Vreau foarte mult să te sărut, Dee, spuse el în şoaptă.

— Da. Degetele ei se crispară pe cravata lui, în timp ce îl trăgea spre ea.

— Şi eu vreau.

A fost un sărut uşor, unul de aduceri aminte şi posibil unul de reînnoire.

El o savură uşor. O dorinţă aprinsă ameninţa să îl acapareze, dar el se abţinu, se retrase. Când ea îşi deschise buzele, degetele lui se încleştară pe ceafa ei; cealaltă mână îi tremură o secundă, după care îi alunecă de-a lungul obrazului spre ureche. Îşi trecu limba peste a ei, în timp ce mâna îi arcui ceafa. El scoase un sunet ca şi cum ar fi fost un geamăt înăbuşit, după care totul se termină.

Ea trase adânc aer în piept şi oftă trist. Nodul din interior se accentuase.

Matt o strânse la pieptul său, o ţinu mult timp, odihnindu-şi obrazul în părul ei, respirându-i parfumul, îi dădu uşor capul pe spate şi îi privi genele care fluturară în timp ce el îi mângâie obrazul. El îşi strecură mâna de-a lungul umărului şi braţului ei, simţindu-i prin grosimea hainei senzaţiile prin care ea trecea. Să îşi aducă aminte. Îşi împreună degetele cu ale ei, îi ridică mâna şi întorcând-o îşi puse buzele în centrul palmei ei. Din nou, ea oftă uşor, îşi retrase mâna şi o băgă în buzunar.

— Unde luăm masa? întrebă ea, în timp ce Jenkins urca treptele. Un taxi aştepta în stradă. Ea pare complet detaşată, se gândi Matt.

— *Vârful muntelui Vancouver*, spuse el. Se putea şi el detaşa. M-am gândit să fac pe turistul şi să admir privelişte a. Recepţionerul de la hotelul meu a spus că este o privelişte spectaculoasă, dacă nu este ceaţă.

— Mie îmi place să privesc natura, din jurul meu, spuse ea, chiar când este ceaţă. Asta îi poate da o notă de mister. *Vârful muntelui* a fost unul din locurile mele preferate înainte de a mă muta aici.

— Când s-a întâmplat asta? El îi dădu portarului un bacşiş.

— Acum cinci ani. Ea se strecură pe locul din spate

făcându-i loc în taxi. Imediat după ce a murit tatăl meu. Tatăl ei?

— Oh, Dee! Ştia că ea îşi adora tatăl. La naiba! Ar fi trebuit să fie acolo, să o ajute să treacă peste asta, să… El clătină din cap.

— Îmi pare rău, puiule. Nu am ştiut. A fost subit? Ambasadorul ar fi trebuit să fie în jur de 60 de ani. Ea dădu din cap, privind fix pe fereastră în timp ce maşina porni. Ar fi vrut să vorbească, dar nu putea. Ea înghiţi, împreunându-şi mâinile strâns. De ce trebuia oare ca Matt să-i redeschidă atât de brusc rănile? Oare pierderea lui Gavin îi amintea că îl pierduse pe Matt?

— Povesteşte-mi despre asta, Dee, spuse el, eliberându-i una din mâini şi punând-o pe locul dintre ei. Norul din interiorul ei începu să se destrame, dar ea nu spuse nimic.

În timp ce îşi sorbeau băuturile, aşteptând cina, melancolia lui Dee se dilua şi ea îi dădu câteva puncte de reper în timp ce restaurantul se rotea. La apetitivele cu somon afumat, servite în timp ce luminile din copaci dispăreau în spatele lui Matt, el spuse ceva ce declanşă un chicotit. Apoi vorbind despre oameni pe care i-au cunoscut, despre concerte pe care le-au urmărit şi filme pe care le-au văzut împreună, el reuşi în scurt timp să o facă să râdă. Se simţea bine. Nimeni nu o făcuse să râdă aşa cum reuşea Matt. Cu felurile principale de mâncare în faţa lor, piept de pui umplut cu creveţi pentru ea şi pulpa de miel pentru el, îi povesti câte ceva despre *Metcom*. Ea îi povesti despre magazinul *Adevărata bucurie*, despre renovările în curs la magazinul numărul unu, intenţiile ei de extindere în localul ocupat anterior de un salon de coafură.

— Aceasta ne va permite să ne dublăm spaţiul de

vânzare şi în acelaşi timp îi va da secretarei mele Gail mai mult spaţiu de respirat între biroul ei şi perete. Lucrul de abia a început. Va fi scump să realizez toate îmbunătăţirile, dar va merita pentru viitor. Ai văzut cât este de minuscul magazinul, iar biroul meu şi al lui Gail este chiar mai mic. El dădu din cap şi ea avu impresia că a văzut o mică cută ce îi traversa fruntea pentru o clipă. Dar probabil că a fost o nelinişte trecătoare, fiindcă expresia i se destinse aproape imediat. La întrebările lui interesate, ea continua să vorbească entuziast despre magazinele ei.

Când un chelner debarasă, iar altul aduse cafeaua şi lichiorul, după ce discutaseră şi o mulţime de lucruri convenţionale, ea era departe de a fi plictisită. Relatându-i despre „*Turismul în oraşul natal*", o rubrică pe care o avea în săptămânalul local, Dee ar fi dorit să îşi petreacă restul nopţii stând de vorbă cu Matt.

— Există atât de multe locuri în jurul oraşului, pe care localnicii nici nu se gândesc să le viziteze, spuse ea. Când am venit pentru prima oară aici, am fost – ea ridică din umeri, nefiind foarte încântată că trebuia să accepte acest lucru – cred că singură. Este cuvântul potrivit. Şi am vizitat zona în treacăt, oprind în drum spre pârtia de schi de la Whistler. Tot ceea ce am văzut au fost punctele turistice obişnuite, aşa încât am început să explorez, căutând atracţii deosebite. Curând am descoperit că puteam face câte o excursie, plecând de la locuinţa mea, în fiecare zi, timp de un an şi totuşi să nu epuizez toate punctele de interes, atât interioare cât şi în aer liber. Mi-am făcut mai mulţi prieteni decât aş fi putut să-mi închipui şi am descoperit locuri interesante, pe care ştiam că trebuie să le împărtăşesc şi altora. Rubrica mea a fost foarte bine primită.

— Ce vei prezenta săptămâna aceasta? întrebă el şi

când ea îi povesti despre mica brutărie cu cea mai bună patiserie, el promise că va merge acolo imediat ce va avea puţin timp liber.

— Ceea ce aş dori să găsesc, spuse ea, sprijinindu-şi bărbia în mână, este un loc care să vândă adevărata carne afumată de Montreal. Asta este ceva ce se pare că nu pot găsi aici. Sunt multe imitaţii, dar niciuna nu se apropie de modelul autentic.

Ţii minte ce bună era? Timp de câteva minute ei îşi împărtăşiră alte amintiri, apoi Dee spuse:

— Şi ce faci în timpul tău liber, Matt? El râse.

— Timp liber? Ce este asta? apoi devenind serios, el continuă: nu am prea mult, dar când pot, schiez, joc handbal şi… Apoi adăugă, modest, după părerea ei: şi fac muncă voluntară pentru un grup de avocaţi din Toronto. Ea se aplecă înainte, interesată.

— Procese în acţiuni între clase, sau genul ăsta? El dădu din cap în timp ce se concentra să toarne lapte în cafea. Dee zâmbi.

— Deci îi aperi pe cei fără apărare. El se uită în sus.

— Cred că da, puţin. Numai puţin. Eu numai interpretez limbajul de specialitate. Oricine poate face acest lucru.

— Nu oricine poate! De ce te subestimezi, Matt? Tu ai meritul tău. Ar trebui să fii mândru. El ridică din nou din umeri şi schimbă subiectul. Lui Matt nu îi plăcuse niciodată să vorbească despre el. Pe măsură ce discuţia înainta pe tema afacerilor curente, Dee stătea aplecată în faţă pe scaunul ei, privind cum ochii lui se luminau atunci când era de acord cu ea, sau cum sprâncenele lui se uneau atunci când îi spunea că este nebună – ceea ce făcu destul de des şi cu forţă.

El nu folosise niciodată forţa şi nu o folosea nici acum. Ei îi plăcea asta la el. Printre alte lucruri. O trata cu respectul cu care ar fi tratat pe orice persoană inteligentă care lucrează în afaceri. Dacă nu au fost întotdeauna de acord cu metodele, ei erau de acord că atingerea scopului era important, dar la fel era şi satisfacţia într-o afacere bine făcută. Discuţia în contradictoriu cu el era chiar mai stimulativă decât o înţelegere perfectă. Pentru o clipă, ea îşi aduse aminte cât de bine se înţelegea ea cu Gavin, cât de liniştit au lucrat împreună, dar chiar atunci Matt spuse ceva interesant şi ea ştiu că nu putea să-şi irosească toată seara gândindu-se la alt bărbat. Matt umplea el singur o întreagă lume.

— Este influenţa asiatică cea care a făcut ca *Metcom* să devină interesat de achiziţionarea de proprietăţi pe Coasta de Vest, spuse el. Până de curând ne-am concentrat atenţia pe pieţele părţii de est a Americii de Nord, dar sfera de influenţă înclină tot mai mult spre Vancouver, Seattle, San Francisco, deoarece banii curg dinspre coasta Pacificului.

— Şi într-adevăr, nu numai capital de investiţie, dar şi dolari turistici, sau mai bine zis yeni, spuse Dee. Am un procent atât de mare de clienţi japonezi, că în sezonul turistic trebuie să angajez personal care vorbeşte limba. Dar merită, întrucât vânzările cresc. De asemenea fac şi reclamă acolo, precum şi în revistele care se găsesc la diferite companii aeriene. Mi-ai văzut reclama în anuarul hotelului?

El zâmbi şi se întinse peste masă să-i atingă mâna.

— Da-o dată, am ştiut că Delight a mea era proprietară la *Sheer Delight*. Înainte de asta, trebuie să recunosc, nu prea am dat multă atenţie reclamelor, deşi am observat că multe din ele erau în limbi străine.

Delight a mea? Inima ei se zbuciumă brusc. Îşi aduse

aminte că nici când erau amanţi nu îi spusese astfel. Cu anii el devenise mai manierat, mai sofisticat. Acum putea spune lucruri agreabile, dar întrucât putea să facă atât de uşor acest lucru, însemna că era mai versat. El îşi exersase manierele şi cu alte femei.

— Şi se spune că merită să faci reclamă! se plânse ea. Tu eşti o dovadă vie a inutilităţii publicităţii. Clienţii hotelului ar trebui să citească aceste anunţuri. Oare mi-am irosit banii? Matt râse.

— Ei, poate că dacă aş fi avut nevoie de lenjerie de damă aş fi citit reclama când am răsfoit cartea.

— Corect. Dacă nu aveai nevoie, ce te-a făcut să intri în magazinul meu?

El se uită lung, gânditor la ea, ca şi cum nu se putea decide ce răspuns să-i dea.

— Poate am devenit excentric la bătrâneţe? Ea îi întoarse privirea cu reproş.

— Şi poate că nu ai devenit. El zâmbi, refuzând să fie provocat.

— Aminteşte-ţi numai, am venit, am privit, dar nu am cumpărat nimic.

— Am observat asta, acceptă ea. Era dureros că el refuza să îi spună adevărul. Matt cel de acum, era mai matur, mai urban, mai manierat, ascundea la fel de multe ca atunci când era tânăr, dar ea presupunea că din acelaşi sentiment de autoapărare.

— Am fost extrem de tentat de mărfurile tale foarte frumoase, foarte atrăgătoare, domnişoară Farris, spuse el, şi s-ar putea foarte bine să… particip. Zâmbetul lui, cald şi sexy şi pe jumătate ascuns dincolo de gene, sugera că nu se referea la

„Mărfurile” din magazin.

— Şi ai venit pe Coastă ca să cumperi, nu lenjerie, ci proprietăţi, spuse ea. Pot întreba ce fel de proprietăţi? El ezită şi ea îi surprinse încă o dată o expresie tulburată în ochi.

— Este… incert, spuse el încet. Examinăm diferite posibilităţi. Dee dădu din cap. Desigur. Nu o surprinse să afle că integritatea personală a lui Matt rămăsese intactă. Ea zâmbi.

— Iartă-mă. A fost o întrebare incorectă. Desigur, nu poţi divulga detalii privind afacerile patronului tău.

— Nu trebuie să te scuzi. Matt ar fi dorit brusc să îi poată spune adevărul. Dar nu putea. Totuşi, i se păru cam neloial, să ţină secrete negocierile lui *Metcom* privind *Westmarch Apartament Hotel*, faţă de ea, care era locatară în această clădire. Totuşi el îi datora loialitate companiei care îi plătea un salariu deloc neglijabil. El îi datora asta şi fondatorului companiei, Edwin James, care l-a angajat pe Matt imediat ce a terminat dreptul şi care l-a ajutat în multe situaţii dificile.

— Era o întrebare perfect legitimă, continuă el şi se trezi mângâindu-i din nou mâna. O strânse între degetele lui. Nu se putea abţine să nu o atingă. Era o nevoie care era mai profundă decât fusese înainte. Sunt câteva proprietăţi pentru care avem opţiuni şi alte două sau trei pe care le investigăm. Acesta este numai începutul extinderii noastre în Vest, continuă el. Următoarea decadă ar putea fi crucială pentru dezvoltarea oraşului Vancouver – şi a întregii regiuni Lower Mainland. Companiile care vor să intre, trebuie să intre acum, sau va fi prea târziu. El ridică din umeri ca şi cum discuţia nu ar fi meritat să aibă loc. Şi *Metcom* vrea să intre.

— Asta înseamnă că te vei întoarce aici? Ameţeala o năuci pe Dee, ca rezultat al amestecului aproape

insuportabil al emoţiilor prin care trecea. Ea putea numai să spere că Matt nu va fi conştient de creşterea pulsului ei. Oh, Doamne, ce făcea ea oare? Ce se întâmpla cu ea? Era tot ce putea face, să-şi amintească de felul cum a rănit-o odată. O prea mare parte din ea insista că asta a fost odată, iar acum este altfel. El aprobă.

— Da. Voi veni aici în mod frecvent. Apoi, ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, aşa cum făcuse şi în trecut, el adăugă încet: asta înseamnă că intenţionez să te văd din nou, Dee. Ea îşi trase uşor mâna dintr-a lui şi şi-o puse în poală, unde se afla şi cealaltă. Ambele îi tremurau.

— Nu, Matt. Vocea ei era blândă, dar hotărâtă. Pentru că, în ciuda acelui sărut dulce, sărut pe care amândoi l-au considerat ca necesar, ea intenţiona să păstreze sub control situaţia. Mai ales propria inimă. Ea ştia cât de vulnerabilă era.

— Nu, spuse ea din nou, atât pentru ea cât şi pentru el.

— Ba da, Dee, spuse el contrazicând-o cu fermitate. Când rosti aceste cuvinte, Matt ştia că se angajează la ceva ce nu ar trebui, cel puţin nu înainte de a finaliza negocierile cu *Chang International*, actualul proprietar al lui *Westmarch*. Ar putea fi privit ca un conflict de interese şi dacă s-ar afla ceva…

Dar el nu se putea abţine. Ar fi trebuit să ştie din momentul în care a văzut-o pe Dee că lucrurile vor evolua rapid între ei. El era vital conştient că şi ea ştia, şi îi era teamă. Tremurul din vocea ei era dovada. El putea chiar înţelege teama ei.

— Matt, spuse ea, apoi amuţi, uitându-se în jos. Oh, da, spuse el din nou în gând, în timp ce îi studia pleoapele fardate cu albastru deschis, culoarea îmbujorată din obraji, buzele umede. Într-un fel sau altul lucrurile aveau să se

petreacă între ei. Fie vechile sentimente – sentimente vechi, pe care de abia era în stare să le stăpânească prin simplul fapt că şedea în faţa ei – vor străluci scurt ca o stea şi apoi vor muri, sau se vor aprinde şi vor menţine un foc permanent, neobosit, care îl va arde până în străfunduri. Nici el nu ştia ce ar fi vrut mai mult. Sau să îndrăznească…?

— Viaţa mea este foarte… plină, acum, spuse ea, cu un zâmbet rece, politicos, care contrazicea complet culorile din obrazul ei. Nu am prea mult timp să fiu sociabilă după cum mama mea ar putea cu regret să confirme. Deşi, îmi petrec majoritatea weekend-urilor cu ea în Victoria. Făcu o pauză. De asemenea plec în călătorii de afaceri periodic, în diferite părţi ale lumii. Londra, Paris, Roma, Madrid. Şi Asia. De asemenea Toronto şi chiar frecvent, dar nu spuse cu glas tare.

— Este pură întâmplare că m-ai găsit astăzi acolo. De asemenea a fost un noroc pur, deşi în acest moment ea nu putea spune dacă bun sau rău, că nu s-au împiedicat unul de altul la Toronto.

— Adesea, continuă ea, lipsesc de acolo zile în şir. Ea zâmbi din nou, cam în acelaşi fel în care el o văzuse pe regina Elizabeth zâmbind la televizor.

— Săptămâna viitoare plec la Paris. El îi prinse privirea şi spuse pe un ton dur:

— Nu vei reuşi. Nu poţi scăpa de mine, Dee, nu aşa de uşor. La naiba, el ştia că devenise prea vehement, prea repede. Cu eforturi el îşi atenuă tonul.

— Voi veni şi voi pleca din oraş în mod regulat, în următoarele luni. El zâmbi. Şi nu îţi voi cere să fii sociabilă. Pur şi simplu îţi voi cere să fii cu mine.

Dee se cutremură. Ea şi Matt împreună, fără să fie „sociabili”, însemna pur şi simplu că ea şi Matt… Împreună.

Singuri. Ea dădu din cap şi schimbă subiectul.

El ridică din umeri şi abandonă subiectul. Dee era mulţumită. Era timpul să meargă acasă.

CAPITOLUL 3

— Să ne plimbăm, spuse ea de îndată ce ieşiră din restaurant, constatând că ploaia încetase, iar norii dispăruseră. Ar fi fost mai bine decât apropierea inevitabilă din taxi. Matt privi la tocurile ei înalte.

— Poţi merge cu pantofii aceia?

— Nicio problemă. Sunt foarte confortabili. El îi luă mâna şi îi spuse cu neîncredere:

— Bine, dacă eşti sigură. Dar dacă oboseşti, să-mi spui să iau un taxi. Dee râse de el în timp ce îi strângea degetele.

— Îţi faci prea multe griji. Era plăcut să-şi facă cineva griji. Haide. Nu este departe şi este o noapte frumoasă. Era răcoare şi un aer proaspăt, cu un posibil îngheţ ce ar fi putut apărea până dimineaţa. O noapte clară era un lucru rar în acest sezon.

Acoperiţi de zăpadă, munţii North Shore străluceau înalţi deasupra oraşului, în lumina lunii.

— Frumos, nu-i aşa? întrebă Matt, urmărind direcţia privirii ei.

— Da. Nu obosesc niciodată să privesc munţii ăştia. Sunt aproape la fel de captivanţi ca şi oceanul. De la ferestrele şi terasele apartamentului ei, ea avea o excelentă privelişte, acesta fiind unul din motivele pentru care alesese să trăiască aici. Consilierii ei insistau mereu să-şi cumpere un loc al ei, decât să arunce banii într-o locuinţă în care nu avea şanse. Dar locul i se potrivea, iar clădirea avusese aceiaşi proprietari aproape douăzeci de ani. Nu era niciun motiv să se gândească să schimbe ceva, pentru viitorul apropiat.

— Este pentru prima oară că văd munţii de când mă aflu în această călătorie, spuse Matt. Au fost acoperiţi de nori

în ultimele zile.

— Nu te plânge, spuse ea. De multe ori în această perioadă a anului, când plouă aici jos, acolo sus ninge. Locuitorii acestui oraş sunt foarte mândri să poată naviga, juca golf şi să facă schi toate în aceeaşi zi şi la distanţă de douăzeci de minute de centrul oraşului. Ei întoarseră spatele muntelui şi se îndreptară spre sud de-a lungul peninsulei West End către Golful englez.

— Îţi petreci o parte din timpul liber pe pârtiile de schi?

— Nu, spuse Dee. Nu am schiat de când mi-am deschis primul magazin.

— Cum? Şi locuieşti la douăzeci de minute de trei pârtii de schi?

— Aş vrea să pot, dar cum am spus, timpul meu liber este limitat. Tu?

— Nu recent. Speram să pot face o coborâre-două în această călătorie, spuse el, deşi nu mi-am dat seama până în acest ultim weekend că trebuia să-mi aduc echipamentul de schi. Nu anticipasem preferinţa oamenilor de afaceri de pe Coasta de Vest de a-şi lua libere weekend-urile. Negocierile noastre actuale nu par să se încheie înainte de jumătatea săptămânii viitoare, aşa încât voi fi încă în oraş în weekend-ul viitor. Poate… El lăsă gândul neterminat.

Dee privi peste umăr la piscurile strălucitoare.

— Păcat că este prea devreme în sezon. Poate că aici arată bine, dar baza nu pare să fie suficient de adâncă până aproape de Crăciun, aşa încât nu este nimic în funcţiune încă. În schimb Whistler şi Blackcomb sunt deschise. Sunt la distanţă de nouăzeci de minute de mers cu maşina, adăugă ea. Sunt sigură că ai putea închiria orice acolo. Ea ezită un moment.

— Şi am o mică locuinţă pe dealurile de la Whistler Village, pe care o poţi folosi. Nu cred că am promis-o cuiva pentru următoarele săptămâni. El se opri.

— Ai o locuinţă la Whistler şi nu ai schiat de cinci ani? Dee ridică din umeri.

— După cum ţi-am mai spus, sunt foarte ocupată. Cred că ar trebui să o vând, dar consilierii mei mi-au spus că este o investiţie bună şi am prieteni care se bucură să o folosească. Şi mama îşi duce periodic prietenii acolo, dar… Ea îşi scoase una din mănuşi, apoi o puse la loc, întinzând-o pe degete. Dar…

— Dar tu nu. De ce, Dee? Ea îi evită privirea.

— Eu… nu prea am chef. Haide să mergem. Se face frig. Matt nu mai vorbi o bună bucată de timp. Apoi spuse:

— Ce anume în legătură cu locuinţa ta de la Whistler te întristează, Dee? Ea îi aruncă o privire uimită.

— Nu este adevărat! Negarea veni la fel de automat pe cât era de falsă. El îi înfruntă privirea.

— Ba da! Ea îşi strânse gura. Matt era întotdeauna capabil să îi citească dispoziţia.

— De ce nu vrei să vorbeşti despre asta?

— Pentru că… ai dreptate. Într-adevăr mă întristează. Cred că a fost o prostie din partea mea să o păstrez, dar am sperat că timpul îmi va alina durerea. Totul este legat în mintea mea de unul din cele mai nefericite momente din viaţa mea. Am cumpărat locul cu câteva săptămâni înainte ca tatăl meu să moară. Urma să fie o surpriză pentru viitorul meu soţ.

Soţ! Cuvântul îl lovi pe Matt în piept ca un ciocan şi aproape se clătină, după care îşi reveni. La naiba, noţiunea nu ar trebui să-i fie atât de străină. El realiza că ea trebuie să fi avut relaţii şi cu alţi bărbaţi. Totuşi trebuia să lupte contra

imaginii în care alţii făceau dragoste cu ea, o mângâiau, îi modelau trupul. El trebui să-şi încleşteze pumnii împotriva dorinţei de a izbi pe cineva. Un bărbat care a rănit-o pe Dee a pus această privire tristă, disperată, în ochii ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Când tatăl meu a murit, normal, am amânat căsătoria. Apoi… lucrurile s-au schimbat între noi şi nu… am mai reluat proiectele. Matt era sigur că era cu mult mai mult decât atât. Lucrurile s-au schimbat. Ce lucruri? El dorea să ştie detaliile aproape la fel de mult cum se temea să le afle, dar înainte de a întreba, ea spuse:

— Ca multe evenimente care la momentul respectiv par dezastre, acesta a avut totuşi un final fericit.

— Care a fost acesta? Ea râse, iar el se linişti. Poate că ea a fost rănită de o experienţă acum cinci ani, dar nu irevocabil.

— Această logodnă ruptă m-a propulsat în deschiderea primului meu magazin.

— De ce?

— Gavin, fostul meu logodnic, era editorul ziarului de ştiri la care lucram la San Francisco, spuse ea. Ar fi fost dificil să rămân acolo, chiar să stau în acelaşi oraş, aşa că îmi trebuia altceva, în alt loc. Părinţii mei se mutaseră la Victoria atunci când tata s-a retras din serviciul diplomatic, şi, după ce a murit, am vrut să fiu lângă mama. Am venit în Nord. Insula Vancouver nu are baza de populaţie din Lower Mainland, aşa că din punct de vedere marketing era mai inteligent din partea mea să-mi stabilesc sediul operaţional aici la Vancouver.

— Să conduci un magazin.

— Da. Aproape imediat am constatat că îmi place. Se pare că eram mai mult decât pregătită pentru altceva.

— Cred că era cu totul diferit, spuse el. De la ziaristică la vânzare cu amănuntul? O serioasă schimbare. Dar de ce lenjerie? Cărţi, având în vedere înclinaţia ei, reviste, ar fi fost de înţeles. Ea îi zâmbi şi el fu uşurat să constate că în ochii ei nu mai era nicio urmă din tristeţea de adineauri.

— Atunci când împreună cu Gavin am ajuns la concluzia că lucrurile nu vor merge între noi, primisem deja o parte din cadourile de nuntă, iar multe din ele erau pachete cu lenjerie fină. Gura lui se căscă pentru o secundă.

— Vrei să spui că trusoul tău a constituit primul tău stoc de marfă în magazin?

Se auzi râsul ei sonor. Lui îi plăcea să o audă râzând, îi plăcea să vadă ochii ei luminaţi de amuzament.

— Matt! Bineînţeles că nu. Ar fi fost de prost gust. Oh, Doamne! îşi puse o mână peste gură şi îi aruncă o privire veselă. Mă întreb, oare câţi dintre prietenii mei şi ai mamei mă suspectează că am procedat astfel? De altfel cred că am primit lenjerie şi cămăşi de noapte pentru zece ani. Ar fi fost un stoc suficient pentru un mic boutique. Oh, sper că nimeni nu a putut crede aşa ceva despre mine.

Bineînţeles că am oferit cadourile înapoi, dar nimeni nu le-a acceptat.

Matt râse la ideea că acele doamne foarte politicoase se întrebau în secret dacă Dee a făcut ceva cu trusoul, dacă l-a vândut cumva.

— Deci cum te-au decis aceste lucruri să deschizi un boutique?

— Am început să mă gândesc că dacă prietenii mei mi-au cumpărat atât de multe lucruri drept cadou pentru viitoarea mireasă, înseamnă că există o piaţă vastă.

Ştii, am vrut să fac ceva care să mă acapareze total. Am vrut să fac ceva care să-mi mute gândurile de la necazurile

mele, să mă concentrez spre altceva.

Mintea, lui era de asemenea preocupată de exact acele alte „lucruri” spre care Dee şi-a îndreptat atenţia în ultimii cinci ani. Lucruri frumoase. Pe corpul frumos al lui Dee. El se uită lung la ea.

— Deci ce ai făcut cu toate acele lucruri rafinate primite cadou? întrebă el. Le-ai pus cumva deoparte pentru viitoarea lună de miere pe care o ai în plan?

— Bineînţeles că nu. Le-am… folosit. Le folosesc. Le port. Ea făcu o pauză. Unei femei îi place să fie frumos îmbrăcată în fiecare zi, nu numai în luna de miere.

Mintea lui Matt se umplu de imagini. Dulapurile din dormitorul lui Dee, scrinurile pline de obiecte minunate, transparente. Putea să le vadă în culori pastel, negru, alb, tonuri vii… Cu dantele, cu pene, cu panglici şi funde. Suficiente pentru un stoc de magazin. O rezervă pentru zece ani. Şi au trecut numai cinci ani. El le putea vedea întinse pe patul ei sau pe bara de la duş. Să le vadă pe ea. El înghiţi. Putea să le vadă cum erau dezbrăcate de pe trupul ei foarte, foarte încet.

— În fiecare zi? întrebă el. Vocea lui era răguşită. Astăzi?

Ea îi zâmbi în timp ce se apropiau de treptele ce duceau la intrarea clădirii.

— Matt, a fost o seară foarte plăcută. Mulţumesc foarte mult. Ea îi întinse mâna. Noapte bună. Matt râse.

— Noapte bună? El îi apucă mâna pe care i-o oferea şi o ţinu strâns ca să nu scape. Încă nu, puiule. Încă nu este timpul pentru noapte bună.

Seara şi discuţia nu se terminaseră încă. Nu în ceea ce îl privea pe Matt.

Trăgând-o de mână şi ţinând-o lângă el, merse câţiva

paşi, în timp ce portarul vigilent şi protector îşi părăsi postul şi coborî două trepte.

Matt o îndrepta pe Dee spre curbă.

— Despre Whistler, spuse el, când o pauză în trafic le permise să traverseze strada spre faleza lată de deasupra plajei. Dacă accept oferta ta de a-ţi închiria locuinţa, vei merge cu mine?

— Nu! Dee îşi smulse cotul. I se opri răsuflarea. Îşi muşcă buza şi îşi calmă nervii, împreunându-şi mâinile.

— Mulţumesc, dar nu, spuse ea mai calm. Eu… nu voi avea timp. Nu sunt genul de om de afaceri care îşi ia libere prea multe weekend-uri, minţi ea, uitând că îi spusese că-şi petrece cele mai multe weekend-uri cu mama sa. Matt îi întoarse faţa spre a lui şi se uită lung şi cercetător, în bătaia luminii din stradă.

— Lasă! Ea se înfrână şi se întoarse spre el.

— Nu este corect! Sunt ocupată.

— Ocupată, sigur. Şi speriată. Ea se încruntă.

— Bine. Ţi-am spus deja. Nu îmi place locul, Matt. Îmi reaminteşte de lucruri neplăcute. Eram acolo când am primit vestea că tatăl meu a murit. Dacă vrei să-mi spui că evit locul din acest motiv, atunci sunt de acord. Dar cred că oamenii au dreptul să se autoprotejeze împotriva durerii. Mai ales una care nu este necesară.

— Îmi pare rău că locul îţi reaminteşte de lucruri neplăcute, spuse el pe un ton neutru, în timp ce privirea lui o străpungea. Oricum, ştiu că nu acesta este motivul pentru care refuzi, Dee. Fie că admiţi sau nu, îţi este frică să mergi acolo cu mine. Am sesizat un refuz panicat. Dee scrâşni din dinţi. Matt nu a lăsat-o niciodată să scape fără să fie cinstită, în special cu ea însăşi. El îi lovi uşor bărbia cu un deget.

— Refuzul tău de a merge are mai puţină legătură cu

trecutul decât cu prezentul. Aşa este, Dee? Dee îi întâlni privirea. Era lipsit de sens să încerce să îl mintă.

— Bine, spuse ea. Admit. Dar am dreptul să mă protejez împotriva acestui gen de traumă, nu-i aşa?

— De ce ar fi traumatizant un weekend cu mine? Ea îi întâlni privirea.

— Poate nu va fi. Poate că perioada ce va urma după aceea mă îngrijorează. Atunci când te vei întoarce la viaţa ta reală şi la… Privirea lui se îngustă brusc.

— La ce…? Ea ştia că s-ar putea să nu-i placă răspunsul, dar trebuia totuşi să pună întrebarea.

— Ai venit în magazinul meu să cumperi, Matt.

Pot să presupun că există o femeie în viaţa ta care urma să fie beneficiara a ceea ce ai fi cumpărat. Trebuie să aibă importanţă pentru tine această persoană. Şi tu pentru ea. Având în vedere existenţa ei în viaţa ta, de ce mai vii spre mine?

Matt oftă neputincios. La naiba, nu putea să-i spună de ce intrase iniţial în magazinul ei. Atât *Metcom* cât şi actualii proprietari ai clădirii doreau să păstreze negocierile complet confidenţiale, din motive clare.

— Dee, spuse el. Nu vin la tine. Eu… Se întrerupse cu o grimasă dezgustată. Desigur că venea la ea. Dee nu era proastă. Şi ea avea un drept la răspuns.

— Bine, spuse el. Am venit la magazinul tău cu un scop, dar nu ca să cumpăr ceva pentru cineva. Nu există nicio femeie în viaţa mea, acum!

— Ce scop? întrebă ea. Presupun că este unul pe care nu te înduri să îl împărtăşeşti cu mine? El încerca să păstreze tonul indiferent.

— Scopul pentru care am intrat în magazinul tău a fost, aşa cum ţi-am spus, numele care m-a intrigat, iar *neglijeul*

din vitrină mi-a sugerat că vor fi şi alte lucruri în magazin demne de… admirat. Am intrat în clădire şi pentru că îmi plac clădirile vechi. Dee îşi reaminti acest lucru din trecut. Din fericire şi ei îi plăceau clădirile vechi, altfel s-ar fi plictisit să fie purtată prin cele mai vechi din Montreal.

Bine. Ea presupuse că asta era explicaţia pe care o putea scoate de la el şi deşi nu o satisfăcea pe deplin, trebuia să se mulţumească cu atât.

— Şi, continuă Matt controversa, întrucât nu este niciun bărbat în viaţa ta, nu văd ce ne împiedică să petrecem un weekend la schi ca între vechi prieteni? Ea îşi scoase o mănuşă, apoi pe cealaltă şi îşi bătu mănuşile din piele fină de încheieturi.

Aceeaşi controversă, aproape aceleaşi cuvinte, au convins-o să ia cina cu el. Credea el oare că îi va reuşi şi cu un weekend? Probabil că da.

Apoi, străpungându-i cu o privire, ea îl întrebă:

— Despre asta vorbim noi, Matt? El închise ochii pentru un moment. Desigur că nu. Nu întru totul. Dar s-ar putea. Dacă va trebui.

— Dacă despre asta vrei să vorbim, atunci bine. Dacă mergi cu mine, nu ar trebui să-ţi faci griji cu… Presupun, cabana ta are mai mult de un dormitor?

Din câte văzuse el, majoritatea aveau. În caz contrar, precis că trebuia să fie şi o canapea. Doar a spus că a închiriat casa unor prieteni.

— Nu ai de ce să te temi în privinţa asta. Ceea ce vreau eu este un weekend pe pârtie, nu unul în sac. Ea îşi dădu capul pe spate, ofensată.

— Asta a fost nepoliticos. Chicotitul lui conţinea puţin umor.

— Îţi mai aduci aminte? Eu nu sunt unul din bărbaţii

care au un strat de zahăr. Uneori sunt nepoliticos. Este moştenirea mea. Dar amândoi ştim de mult timp că moştenirea ta şi a mea nu pot fi comparate. Întâmplător eu o prefer pe a mea. Este… mai puţin artificială.

— Matt… Avea o nuanţă de ameninţare în glas. Nu am de gând să ascult snobismul tău în sens invers. Nu este nevoie şi nu ţi se potriveşte.

— El oftă din nou.

— Scuze. Totuşi, aş vrea să cred că mă cunoşti mai bine ca să nu te temi că te-aş putea forţa, sau chiar să încerc să te seduc. El îşi strecură degetele printre ale ei.

Când vei veni la mine, vei fi la fel ca întotdeauna: deschisă, nerăbdătoare şi doritoare, la fel ca mine…

— Matt, eu nu… Ea se întrerupse, în timp ce el îi atinse cu degetele faţa, spre bărbie. El şopti cu voce răguşită:

— Ţii minte? Oh, cât de bine îşi amintea. O simplă privire de-a curmezişul unei încăperi aglomerate îi putea face pe amândoi să se îndrepte spre uşă, să plece departe de prieteni şi să găsească singurătatea, undeva, oriunde, unde să încerce să-şi potolească dorinţa comună. Ea îşi alunecă mâna pe braţul lui spre încheietură, îi încercui degetele şi îi trase mâna de pe faţa ei. Automat, îşi întrepătrunse degetele cu ale lui, savurând senzaţia mâinii lui calde, uscate.

— Matt… nu mă face să-mi amintesc de acele lucruri.

Privirea lui o ameninţa să încerce să uite. Totuşi, tot ceea ce spuse fu:

— În legătură cu acest weekend… gândeşte-te, Dee. Gândeşte-te la plăcerea pe care o aveam amândoi când schiam. Am putea reedita asta. Într-un fel, Dee auzi un tăcut „Şi chiar mai mult” dincolo de cuvintele lui. Dar cuvintele au apărut numai în mintea ei şi inima ei, ca iarba nouă primăvara. Ea clătină din nou capul.

— Ţi-am explicat. Îmi petrec cele mai multe weekend-uri cu mama.

— În mod special, următorul weekend? Ea se încruntă, ezită, apoi îşi dădu seama că el nu are cum să ştie dacă ea spune adevărul sau nu.

— Da.

— Minţi, Dee, râse el pe un ton leneş. Ea păru indignată.

— Matt…

— Roşeşti când spui minciuni. Crezi că am uitat acest mic amănunt?

— Nu roșesc. Obrajii mei sunt roşii de frig. El clătină capul.

— Roşeşti, iar un muşchi chiar aici, el atinse partea stângă a maxilarului ei, sub ureche – zvâcneşte nebuneşte.

— Oh. Ea îşi retrase degetele dintre ale lui şi îşi băgă mâna în buzunar.

El nu mai spuse nimic, dar îi scoase mâna din buzunar şi i-o ţinu în timp ce mergeau înapoi spre locuinţa ei şi în timp ce urcau treptele.

— Nu este nevoie să vii sus cu mine, spuse ea când intrară în foaier.

— Ţi-am explicat. Îmi preiau partenera şi o aduc înapoi la uşă. Ea introduse cheia în perete, în partea laterală a liftului personal.

— Aceasta este uşa mea. El zâmbi.

— Eu îmi conduc partenera până pe verandă, spuse şi intră în lift odată cu ea. Când uşile se închideau, el îi despărţi părul la ceafă şi o sărută pe gât. Ea închise ochii şi îşi apucă strâns geanta, în timp ce o convulsie puternică o străbătu.

— Te rog! Era un strigăt dojenitor. Ai spus că nu mă vei seduce. El o întoarse cu fata spre el, cu mâinile lui puternice

pe braţele ei.

— Nu te seduc. Doar îţi demonstrez clar ceea ce simt. Dacă este vorba de o posibilă seducţie, asta este în mintea ta. Ea îşi muşcă buza. Avea dreptate. Ce se spunea oare? Că zona erogenă cea mai sensibilă este cea dintre urechi? Toată seara şi-a amintit cum a fost, gândind, conştient şi inconştient, cum ar putea fi din nou.

Fiecare atingere a lui, sunetul vocii, zâmbetul din ochii lui, i-au reîmprospătat dorinţa. Ochii lui, negri acum, îi fixau pe ai ei, controlând-o, obligând-o să gândească la ceea ce el îi „spunea. De asemenea, şi la ceea ce nu spunea. Ceea ce o deranja pe ea era ceea ce el nu spunea.

— Ah… nu, murmură ea, încercând să-şi oprească mâna să nu-i mai mângâie faţa. El îşi puse mâna peste a ei, ţinând-o.

— Nu va ţine, Dee, să-mi spui mie „Nu”. Până la urmă, tot se va întâmpla cu mine. Şi la fel cu tine. Ea scoase un sunet tremurat şi se depărtă de el. Cu o mişcare a capului, ea îşi aduse părul la loc. Reuşi chiar un râs şi un zâmbet amuzat, ca şi cum el nu ar fi prezentat niciun pericol.

— Ce anume?

El zâmbi şi făcu o plecăciune în momentul în care liftul se opri şi uşile se deschiseră.

— Etajul tău, cred, ducesă. În timp ce o împingea spre „veranda ei din faţă”, el zâmbi din nou, cu acea privire îndrăzneaţă care a captivat-o odată. Privirea de băiat rău. Ea nu ştia de ce o avea. În realitate nu a fost niciodată. Poate pentru că ştia că ar putea fi rău şi asta a întărâtat-o atât de mult. Şi încă o întărâta. El îi cuprinse ceafa cu mâna şi îi dădu capul pe spate.

— O să-ţi facă plăcere fiecare minut, spuse el cu o voce ca o şoaptă. Aşa cum îţi plăcea în trecut. În ciuda valului de

căldură pe care îl provocau cuvintele lui, ea îi oferi ceea ce ea spera să fie un zâmbet echilibrat ce indica neta ei lipsă de intenţie de a fi victima unei seducţii rapide. Sau a uneia lente. Chiar dacă toate acestea erau în mintea ei. Totuşi în interior ea era din nou de optsprezece ani, îndrăgostită nebuneşte pentru prima oară în viaţa ei, dorindu-şi acel fel de seducţie rapidă pe care l-a consimţit cu multă bunăvoinţă atunci. Ea şi-ar fi dorit ceva palpabil, de care să se agaţe, dar singurul disponibil era Matt Fiedler şi numai privindu-l simţi că i se clatină pământul sub picioare. Trebuia demult să îi spună „noapte bună”. Cu o voce înceată, tremurată, ea o spuse şi apoi adăugă:

— Mulţumesc, Matt. A fost o seară plăcută. Spre uimirea, chiar spre uşurarea ei, el o sărută, zâmbi şi intră cu spatele în lift. Apăsă butonul de coborâre la nivelul străzii şi se uită la ea cum îl privea în timp ce uşile se închiseră între ei.

Ochii ei albaştri îl obsedară cât merse cu taxiul până la hotel. Ochii ei nu erau albastru-deschis atunci când a spus „noapte bună”, ci o nuanţă închisă, plină de umbre şi stări sufleteşti.

„A fost o seară plăcută. Mulţumesc!” Ducesa după o întâlnire aprinsă.

Matt zâmbi în timp ce stătea în pat, amintindu-şi fiecare detaliu al ei, fiecare umbră şi variaţie de expresie, fiecare secundă a acestei seri petrecute cu Dee. El ar fi dorit să doarmă, dar capul îi era plin de temeri.

Dee. Atât de multe schimbări în viaţa ei. Tatăl ei decedat, mama ei locuind la Victoria, fără îndoială într-o splendoare regală pe care el nu putea spera să o obţină vreodată. Şi nici să o dorească. O splendoare pe care Dee, ca unic copil, o va moşteni într-o zi. Se gândi la apartamentul ei,

la boutique-urile ei înfloritoare. În mod evident, ea a moştenit deja destul de mult prin moartea tatălui ei.

Tatăl ei… El înghesui două perne împreună şi se sprijini de tăblia patului, gândindu-se la bărbatul solid, aristocratic, care reuşise să-i inspire cel mai, mult teama. Dacă nu asta, cel puţin teamă amestecată cu respect. Tatăl ei, Lincoln Farris, a fost ambasador la Court of St. James atunci când l-a cunoscut Matt.

Şi ca şi cum aceasta nu ar fi fost suficient pentru un tânăr, el mai trebui să-i facă faţă şi mamei sale. Aristocraţie britanică dintr-o familie veche de vreo mie de ani. Lady Helen. Fiica unui lord, nici mai mult, nici mai puţin.

La douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani, el nu putu face faţă la toate astea. Când a cunoscut-o pe Dee, ea era ceva mai mult decât un boboc. El era mai matur, stăpân pe sine, cunoştea viaţa şi avea scopuri precise. Probabil că nici nu ar fi observat-o dacă nu ar fi folosit pârtia de schi drept tobogan exact peste vârful schiurilor lui, lucru care îl trimise cu capul drept între crengile groase ale unui pin. Ea îl ajută să se ridice, în timp ce el scuipa suficientă zăpadă, care îl făcu să o certe că şi-a făcut acel afurisit tobogan pe pârtia de schi.

Ea îi opri discursul printr-o mişcare a braţului, care nu ar fi trebuit, dar totuşi reuşi să fie autoritară, chiar dacă mâna era strânsă într-o mănuşă roşie, pufoasă. Cu accentul ei rece, meticulos, ea spusese: „Domnule, având în vedere că mi-am petrecut anii de formare în ţinuturi cu climă mai caldă, nu sunt atât de norocoasă ca să ştiu să schiez. Şi zăpada este zăpadă. A spune că nu pot folosi un tobogan pe ea, este la fel de ilogic cu afirmaţia că numai un Chevrolet poate folosi autostrada. El îşi dăduse capul pe spate şi izbucnise în râs, la care ea îşi strecurase un picior între

ghetele lui de schi incomode şi într-un mod foarte neceremonios îl împinsese la loc între crengile de pin. Până când el reuşi, zbătându-se, să se elibereze şi să-şi pună din nou legăturile de schi, ea dispăruse. O găsi în cele din urmă în vale, recunoscându-i căciula caraghioasă, roşie, tricotată, cu două cozi lungi care îi fluturau pe umeri. A fost prea prost atunci să considere comportamentul ei aristocratic, arogant, ca natural. Totuşi l-a intrigat şi în acelaşi timp l-a încântat. Şi el şi-a asumat răspunderea de a o învăţa să schieze. Şi să gătească. Şi să facă dragoste. La primele două, ea a fost un elev leneş şi indiferent. Dar astea au fost înainte de a-i cunoaşte părinţii. S-a îndrăgostit de ea înainte de a şti că fiul şi nepotul unui miner nu poate avea nicio legătură – şi niciun viitor – cu nepoata unui nobil. Chiar şi acum îşi amintea de starea de disperare pe care a trăit-o în săptămânile dintre martie, când l-a cunoscut pe părinţii ei şi sfârşitul lui mai, când a părăsit *Universitatea McGill* cu promisiunea forţată că se va întoarce la Dee. A fost o promisiune pe care nu şi-a ţinut-o. Cu mult înainte să o facă şi-a dat seama că nu era altceva decât o bravadă. Indiferent cât de mult s-ar fi străduit să se convingă pe sine că era la fel de bun ca oricare altul, nu putea să creadă pe deplin acest lucru. Mereu şi mereu îşi spunea că astfel de lucruri cum ar fi familia, poziţia şi condiţiile financiare nu au importanţă, nici pentru el, nici pentru ea. Era secolul douăzeci, nu şaptesprezece. A fost crescut într-o societate fără clase, trăia în una de acest fel.

Democraţia spunea că un om este recunoscut pentru ceea ce este în stare, nu pentru ceea ce au fost strămoşii lui. Dee îi spusese acelaşi lucru. Dar undeva în interiorul lui ştia că nu aveau dreptate.

A plecat de la *McGill* atunci când tatăl lui a avut, nevoie de el acasă, ştiind că nu o va mai vedea pe Dee. Se simţea ca

un laş când a părăsit-o, fiindu-i teamă să concureze pentru a se opune imensei poveri a averii familiei ei şi a tradiţiilor acesteia. Dar n-ar fi suportat să o vadă cum suferă aşa cum se întâmplase cu mama sa, luptându-se cu sărăcia unui oraş minier din Noua Scoţie. În final a absolvit între primii cinci din clasă şi atunci când a ajuns la bară reuşise deja cu succes să îşi scoată din memorie prima lui dragoste adevărată. Cu excepţia unei scurte perioade ciudate de timp. Era oare aceasta categoria în care trebuia inclusă şi seara prezentă?

A doua zi dimineaţă, Dee părăsi liftul personal la nivelul parterului şi îl salută pe portar. Ea traversă pardoseala de marmură având senzaţia că a reuşit să scape dintr-o furtună periculoasă. A trebuit să-şi adune toată forţa să nu coboare încă un etaj, la garaj, să se urce în maşină, să parcurgă distanţa mică până la hotelul lui Matt şi să ceară la recepţie să îl sune în cameră. Numai să vadă dacă este acolo. Asta numai pentru că s-a trezit gândindu-se că poate el îşi ia micul dejun singur. Îşi aminti că lui îi plăcea să aibă companie atunci când mânca. N-ar fi costat-o nimic dacă i-ar fi arătat unde îşi cumpăra ea cafeaua şi chiflele favorite. De altfel, era străin în oraş. Sau era oare în stare să mănânce ca de obicei un mic dejun consistent, cu multe calorii şi mult colesterol, aşa cum mânca şi în restul zilei? îşi aminti de spatele său lat, de picioarele lungi şi de muşchii puternici de pe pieptul lui. Şi îi spusese că joacă handbal, care să îl ţină în formă. Ea zâmbi gândindu-se la micul dejun pe care adesea l-au luat împreună în pat.

Cremă de ciocolată cu biscuiţi, bucăţi mari de cârnaţi şi bere. Orice se putea găsi în apartamentul lui de burlac. Chiar şi pizza rece. Resturi de mâncare chinezească de la restaurant. Şi apoi, invariabil, erau activi… Împreună. Nu

handbal.

Se afla el oare acum la cafea, gândindu-se la ea?

Oh, gata îşi spuse ea. El probabil că se afla deja de câteva ore la lucru, în întruniri. Dacă a luat deja micul dejun, probabil că a fost cu colegii săi, într-unul din restaurantele hotelului său şi probabil că au discutat plictisitoare afaceri legate de proprietăţi, în timp ce mâncau. Asta când nu îi bârfeau pe oamenii leneşi de pe Coasta de Vest, care nu erau niciodată atât de grăbişi ca aceia din Est.

Ea intră în magazin, speriind-o pe Elise, directoarea ei.

— Doamne! Ce faceţi azi aici? Credeam că mergeţi la întâlnirea de la *Park Royal.*

— M-am răzgândit, spuse Dee, simţindu-se uşor jenată, ca şi cum Elise ar fi putut ghici de ce se afla ea acolo. Matt cunoştea numai localizarea acestui magazin, nu şi a celorlalte. Erau câteva lucruri de care… voiam să mă ocup în dimineaţa asta.

Sunt în biroul meu dacă… cineva întreabă de mine.

Ea trecu şi de secretara ei la fel de uimită, de abia spunându-i bună dimineaţa şi închise uşa de la biroul ei cu mai multă forţă decât era necesar.

Va petrece acolo suficient timp pentru a justifica apariţia ei, după care va pleca. Matt nu va veni să o caute. Şi nici nu se gândea la ea. Aşa că nici ea nu se va gândi la el. Scoase câteva dosare dintr-un dulap, deschise unul din ele pe birou şi se uită fix la conţinutul lui, lovindu-şi uşor dinţii cu stiloul.

CAPITOLUL 4

Cu dificultate, Matt încercă din nou să-şi concentreze atenţia asupra subiectului în discuţie, care era propunerea firmei de a *cumpăra Westmarch Appartment Hotel*, ca parte a unei parcele mai mari. El nu reuşi, în timp ce vocile celor opt persoane care se aflau în sala consiliului se făceau auzite, fiecare prezentându-şi raportul. Până luni dimineaţa, Matt avea două opinii în legătură cu recomandarea sa privind cumpărarea lui *Westmarch*. Ca om important, el s-a aflat în oraş cu câteva zile mai devreme decât colegii săi. Plimbările sale în zona clădirii au fost încurajatoare. Zona era demolată, dar dacă ar putea obţine programul de înnoire urbanistică finanţat de guvern, aşa cum se promisese, şi care să elimine urmele de decădere din centru, ar putea avea succes. Totuşi *Westmarch* nu era esenţial pentru proiect şi nu putea fi catalogat împreună cu celelalte proprietăţi oferite de *Chang International.* Ca porţiune în imediata apropiere a oceanului, terenul pe care era situat era mai valoros decât tot restul adunat la un loc.

El înclina mai mult spre o posibilitate reală, tocmai când a descoperit *boutique-ul* lui Dee Farris. Nu ar fi trebuit să îi schimbe felul de gândire.

Şi totuşi aşa s-a întâmplat… Acum, începu să vadă argumente mai multe şi mai puternice împotriva cumpărării clădirii. Valoarea terenului fiind cu mult mai mare decât cea a clădirii în cauză, în cazul în care *Metcom* ar, îl cumpărat-o, el împreună cu Karl, arhitectul, care stătea la masa din faţa lui, ar urma să aibă o serioasă luptă pentru a salva *Westmarch*. Şi, totodată, casa lui Dee, bou*tique-ul* ei şi îmbunătăţirile pe care ea le-a iniţiat. Oare Edwin James, preşedintele de la *Metcom*, va accepta sfatul lui Matt şi al lui

Karl de a menţine intact *Westmarch* sau va insista să fie demolat? Dacă va fi aleasă a doua variantă, toate îmbunătăţirile plănuite de Dee vor fi bani aruncaţi la canal. Banii ei. Canalul ei.

El se încruntă, dorind ca *Chang International* să fi găsit un motiv de a împiedica

acest proiect, deşi compania nu dorea să se facă public faptul că proprietatea lor se afla pe teren. El încerca să se convingă că Dee avea mai mulţi bani decât majoritatea proprietarilor de *boutique-uri,* că pierderea nu ar afecta-o atât de mult cât i-ar afecta pe alţii care locuiau acolo sau aveau afaceri la parterul blocului, dar nu acesta era lucrul principal şi el ştia. El era îngrijorat pentru Dee.

Oftă, dorind să uite că Dee nu era altceva decât o călătorie cu un taxi timp de cinci minute. El putu să îşi închipuie cum ar fi dacă ar intra pe neaşteptate în magazinul ei, pentru a doua oară. Ochii ei mari, strălucitori, s-ar lumina la vederea lui, aşa cum s-a întâmplat cu o zi în urmă. Ea ar trage adânc aer în piept şi ar zâmbi. Buzele ei roşii s-ar întredeschide şi ar spune…

— Matt? Matt! Cineva îl înţepă în coaste. Era Marcia Longstreet, şeful departamentului financiar. El ridică repede privirea de pe pagina pe care se prefăcea că o studiază.

— Ce? Marcia arătă spre şeful lor. Edwin privi la el cu curiozitate.

— Da, domnule? spuse Matt. Scuze. Mă… concentram la altceva.

— Am observat. Părerea ta, te rog.

— Trebuie să recunosc, Edwin, că nu este complet formată. Am nevoie de mai mult timp să analizez detaliile împreună cu comitetul zonal – care de altfel ar dori să fiţi şi

dumneavoastră prezent la întâlnire – şi să discutăm condiţiile preluării împreună cu avocaţii celeilalte părţi. Însă niciunul din grupuri nu va fi disponibil până mâine după-amiază. Apoi, simţindu-se oarecum neloial, el menţiona vizitele sale la *Westmarch,* atât singur cât şi cu Karl. El nu menţionă însă faptul că era cunoştinţa personală a unuia dintre chiriaşi.

— Recomandarea mea este că dacă trecem la cumpărarea pachetului complet al lui Chang, fie încorporăm *Westmarch*, aşa cum se află, în propunerea noastră generală de proiectare sau acceptăm un pachet mai mic.

— Înţeleg. Edwin se uită fix la el. Presupun că recomandarea ta nu are nicio legătură cu faptul că clădirea este veche?

— Este o clădire veche, Edwin, acceptă el pe un ton neutru. Dar Karl şi cu mine considerăm că este solidă. Merită să fie păstrată. Intactă, adăugă el cu emfază. Cu alte cuvinte să nu fie demolată pentru a fi refăcută într-un stil cu care nu se potriveşte. Karl aprobă dând din cap.

— Desigur, va trebui să o examinăm mai atent decât am făcut-o. Iar inspectorii municipali vor prezenta raportul lor asupra stării acesteia, şi a gradului de uzură în timp.

— Vom putea aduce şi noi oamenii noştri, ca să o examineze împreună cu Karl, spuse Matt. Westmarch ar putea deveni punctul central al întregului complex. Fiind o clădire istorică, stilul şi structura sa ar putea fi folosite ca temă pentru întregul proiect. Nu-i aşa, Karl? Înainte ca acesta să-i poată răspunde, Edwin spuse sec:

— Surprind o notă de entuziasm în discuţia noastră. Întotdeauna se întâmplă asta, nu-i aşa Matt, când încerci să salvezi o relicvă pe cale de a fi măturată de braţele progresului? Mă bucur că lucrezi pentru mine, fiule, şi nu

pentru societatea locală de păstrare a patrimoniului. Era oare o notă de ameninţare în tonul lui Edwin? Nu ar fi prima clădire pentru care el şi Matt au avut dispute. Dar Edwin încă nu văzuse *Westmarch*. Matt ar fi vrut să îi arate şefului său solarul lui Dee.

— După câte cunosc eu, spuse Matt, oamenii de la patrimoniu nu l-au pus pe lista lor.

— Bine. Şi să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Un alt avertisment subtil. Infiltraţii, cum ar fi includerea lui *Westmarch* în această cumpărare, nu ar fi privită cu ochi buni. A fost o uşurare când, o oră mai târziu, Edwin îşi adună documentele de pe masă, îşi împinse scaunul şi zise:

— Bine. Cam astea ar fi pentru astăzi. Aşa cum spunea şi Matt, nu putem face prea multe până nu ne întâlnim din nou şi cu reprezentanţii primăriei. Dar toţi avem destul material de studiat. Ne întâlnim din nou aici, mâine dimineaţă la ora nouă fix, pentru a discuta aspectele financiare. Sunteţi liberi pentru restul zilei după ce veţi studia raportul Marciei. Marcy, eşti disponibilă pentru întrebări?

Ea dădu din cap, apoi, în timp ce Edwin ieşea, îşi ridică ochii spre tavan şi murmură către Matt:

— Liberi pentru restul zilei… Sigur. Dar să fii disponibilă pentru întrebări. Ea oftă. Prânzul, Matt? Phil? Matt clătină din cap.

— Îmi pare rău… am ceva de făcut. Câteva minute mai târziu Matt coborî din taxi în faţa clădirii lui Dee. Şi apoi se opri. Avea trei magazine. A fost în acesta ieri. Nu era nicio garanţie că va fi din nou acolo. Îşi pierdea timpul. Chiar dacă ar fi fost o şansă ca ea să fie acolo, probabil că îşi pierdea timpul…

La 12, 35 Dee ştia că pierduse mai mult timp decât ar fi trebuit. Câteva minute mai târziu, cu jacheta aruncată pe un umăr şi ţinută într-un deget, ea îi făcu cu mâna vânzătoarei şi plecă. Portarul o văzu venind şi îi deschise uşa, salutând-o în timp ce ea trecu pe lângă el, pe jumătate în fugă. Era oarecum plictisită de ea însăşi că zăboveşte ca o adolescentă îndrăgostită, care se teme să facă câţiva paşi de lângă telefon, ca nu cumva să sune iubitul şi să nu o găsească. Ea se strâmbă în timp ce cobora treptele de sub baldachinul de la intrare. Atunci când a fost o adolescentă îndrăgostită, a fost de acelaşi bărbat. Oare când o să se înveţe minte?

Matt se opri când o văzu pe Dee care, ieşind de sub baldachin, intră în lumina puternică a soarelui. Purta o fustă strâmtă, neagră, un pulover gri deschis cu nişte arabescuri roz pe un umăr şi avea jacheta pe mână. Ea clipi, privi în direcţia lui şi se opri privindu-l fix de la câţiva paşi. El avansă un pas. Ea făcu acelaşi lucru. Un zâmbet îi tremura pe buze.

— Prânz? întrebă el, cu voce aspră. Ochii ei luciră în timp ce se îndrepta spre el, oprindu-se la o jumătate de pas de el.

— Da, spuse ea. Prânz. El îşi trecu braţul pe după umerii ei.

— Unde?

— Mi-am petrecut prea mult timp gândindu-mă la tine în dimineaţa aceasta, spuse Matt. Ei se plimbau, mână în mână, de-a lungul zidului falezei în Stanley Park, mâncând crenvurşti.

— Şeful meu nu a fost mulţumit de mine. Dacă faptul că eşti prezentă mereu în gândurile mele mă va costa slujba, te vei mulţumi cu întâlniri ieftine ca aceasta, tot timpul? Dee refuză să se gândească la mai multe întâlniri, ieftine sau nu.

Ea voia să savureze momentul, ziua aceasta.

— Nici directoarea mea nu a fost mulţumită de mine, spuse ea. Cred că se temea că o verific atunci când am apărut acolo azi dimineaţă, în loc să merg la unul din celelalte magazine, aşa cum plănuisem. El aruncă hârtia de la crenvurşti în lada de gunoi.

— Ce s-a întâmplat cu planurile tale? întrebă el cu viclenie, în timp ce observa culoarea aprinsă ce se întindea pe obrajii ei, culoare pe care nu putea să o pună pe seama frigului în această după-amiază însorită şi neaşteptat de blândă.

El nu insistă asupra unui răspuns, dar se aplecă şi culese o crizantemă arămie pe care o introduse în butoniera jachetei ei de antilopă neagră. Ea zâmbi.

— Ai putea merge la închisoare pentru asta.

— Nicio problemă, spuse el. Am o diplomă în drept. Aş putea să pledez ca să fiu eliberat. Ea râse.

— Tu, prietene, ai putea face asta chiar fără o diplomă în drept. El îi trase mâna şi şi-o apropie.

— Chiar sunt prietenul tău, Dee? Ea îi întâlni privirea, un zâmbet uşor plutindu-i pe buze şi în ochi.

— Chiar vrei să fii? El dădu din cap.

— Mai mult decât orice, spuse el, apoi zâmbi în timp ce spunea adevărul: Ei bine, aproape mai mult decât orice.

— Oh, Matt… tu…

Ea se întrerupse şi pentru un moment îşi îngropă faţa în reverul hainei lui.

— Ce? întrebă el, o undă de tandreţe asprindu-i vocea în timp ce o ţinea aproape. Ce voiai să spui, Dee?

— Nimic. Ea se îndepărtă de el şi îşi continuară plimbarea.

— Vrei să cinăm din nou împreună astă seară? întrebă

el, balansând mâinile între ei. Dee clătină din cap.

— Îmi pare rău. Am de scris două articole astă seară. Trebuie să fie pe biroul editorului meu mâine după-amiază. În mod normal ar trebui să fie numai unul, dar din cauza călătoriei la Paris, trebuie să rezolv în avans acest lucru.

Paris. El o privi fix. Ea vorbea atât de indiferent despre asta. Era ceva mai mult decât o mică plictiseală faptul că trebuia să scrie un articol în plus. El călătorise mult, totuşi simţea o neliniște secretă ori de câte ori se urca într-un avion cu destinaţie într-o ţară străină, spunându-şi în gând: „Ei, mamă, ce părere ai despre mine acum?”

— Şi despre ce locuri vei scrie diseară? întrebă el rapid. Vor fi pentru vinerea aceasta şi pentru următoarea? El se gândea dacă s-ar putea abona, ca să-i fie trimis ziarul săptămânal pe adresa lui din Toronto atunci când nu se afla pe Coastă. Apoi, ar putea să îi telefoneze lui Dee, să comenteze, să întrebe sau… Ar avea un pretext să fie în legătură. O scuză? Va avea nevoie de una? Ea aprobă.

— Unul din articole este ca şi scris, aşa că nu ar trebui să mă plâng. Am găsit o mică bijuterie de loc, care mă încântă ori de câte ori merg acolo. Aşa că acest articol se scrie singur. Este vorba de celălalt articol care îmi dă dureri de cap.

— Povesteşte-mi despre asta, spuse el. Evadând din mâna lui, ea spuse:

— Este un mic parc în spatele primăriei şi după câte mi-am putut da seama, singurii care îl folosesc sunt funcţionarii municipali care ies la aer să fumeze, acum, când în toate clădirile oficiale este interzis fumatul. Dar există un sentiment special care m-a izbit de prima dată când am păşit acolo şi care continuă să mă intrige.

Încerc de luni de zile să scriu despre asta, clar astă

seară trebuie neapărat să o fac. Dacă aş avea altceva aş folosi, dar nu am.

— Ce este atât de dificil? Ea se încruntă nemulţumită.

— Nu ştiu. Fără un motiv anume, de câte ori încerc să scriu, îmi este clar în minte, dar mesajul nu se transmite. Şi este un loc frumos, în special primăvara când înfloresc rododendronii, dar chiar şi acum are un anume farmec., El ar fi vrut foarte mult să ia din nou cina cu ea. Aveau atât de mult timp de recuperat.

— Bine, spuse el, deci astă seară trebuie să stai acasă să-ţi scrii articolele. Dar mâine?

— Îmi pare rău, Matt. Nu. Nu-i oferi nicio explicaţie. El nu avea intenţia să renunţe.

— Joi?

— Joi este seara mea la centrul de ajutor în cazuri de viol. Răspund la telefoane.

El o privi lung, încruntat. Discuţia deveni generală, legată de locurile pe lângă care treceau. Totuşi Dee nu avea impresia că Matt renunţase. Ea nu era sigură de ceea ce simţea. Dorea să fie cu el, s-a bucurat de timpul petrecut împreună în parc, dar erau aşa de multe întrebări rămase fără răspuns, că nu ştia dacă ar trebui să rişte să îi vadă din nou. Va primi oare răspunsuri la acele întrebări, dacă nu le va pune? Totuşi era atât de dificil. Era împotriva educaţiei ei, împotriva rezervei ei de bună creştere întreţinută de generaţii să pună întrebări indiscrete altei persoane. Dacă un prieten a hotărât să nu divulge detalii din viaţa lui, trebuie să i se respecte intimitatea. Dar oare acest principiu se extindea şi asupra cuiva care era mai mult decât un simplu prieten? Şi era asta ceea ce dorea Matt? Mai mult decât o prietenie?

— Pot să te însoţesc până la hotel? întrebă ea politicos

când ajunseră la locuinţa ei. Sunt în drum spre partea de vest a oraşului, aşa că nu mă deranjează. Trebuie numai să scot maşina. El clătină capul.

— Nu, mulţumesc. Am după-amiaza liberă. Am să mă plimb puţin. Cine ştie? Poate într-o zi am să doresc slujba ta.

— Ce? Să vinzi lenjerie de damă? Matt râse şi îi mângâie cu degetul faţa.

— Aş fi fericit! Nu. Voiam să spun, să caut locuri noi, interesante, şi să scriu cu îndrăzneală despre ele, pentru un public care să aprecieze.

— Aşa cum mă simt azi, ţi-aş da bucuroasă slujba, dar mă tem că editorul meu nu va fi de acord.

— Asta aşa este, acceptă el. Îţi urez noroc la cel dificil. La amândouă şi nu lucra prea mult. Pielea ei o furnică unde o atinsese.

— Nici tu, spuse ea. Ar trebui să intre, să ia maşina şi să plece. Nu ar trebui să stea acolo şi să aştepte să o sărute, dar privirea lui o ţinea pe loc ca şi cum era înţepenită, fascinată. Ea lupta cu ea însăşi, îşi depăşi dorinţa de a sta şi a discuta, de a prelungi momentul. Cu o decizie fermă, spuse:

— La revedere, Matt. El se aplecă şi îi dădu un sărut uşor pe buze, cald, impasibil, total nepotrivit, apoi zâmbi din nou şi şopti:

— Pe curând, după care o porni spre faleză. Dee rămase şi îl privi din spate, până când dispăru din vedere, în spatele hotelului Sylvia.

În timp ce mergea, Matt lua în considerare căi şi mijloace de a schimba decizia lui Dee. Ea intenţiona să întrerupă contactul cu el, să refuze să îl vadă din nou. Era sigur de asta. A mai văzut privirea aceasta încăpăţânată în ochii ei, atunci când s-a hotărât să înveţe să schieze în paralel sau când avea de trecut un examen dificil.

Dar ceea ce învăţase în afaceri a fost faptul că oricine are preţul lui. Sau al ei. Şi el ştia deja că preţul lui Dee era de a-i cumpăra o jumătate de oră din timpul ei. Totul era să găsească o sursă a acestei valute speciale. Pe strada Denman făcu semn unui taxi. Şoferii de taxi erau întotdeauna un început bun.

Încă nu mergea. Dee îşi împinse scaunul din faţa biroului pe care era computerul. Descrierea ei despre micul parc umbrit de copaci din spatele primăriei nu voia să se închege. Nu se putea concentra şi vedea faţa lui Matt mai clar decât pe cea a căpitanului George Vancouver, îi auzea – vocea purtată de vântul de afară şi dorea, mult prea intens, să fie cu el. Soneria de la uşă sună melodios şi ea împinse scaunul, cu satisfacţie. Probabil că este Jenkins, care o anunţa că a intrat în serviciu şi că îi trimite înapoi coşul de legume gol, dar întreruperea fu binevenită.

— Domnul Fiedler doreşte să vă vadă, domnişoară Farris. Corpul ei deveni aproape complet moale, timp de o secundă, în timp ce se ţinea de spătarul scaunului.

— Spune că este urgent, domnişoară. Era oare o undă de maliţie în vocea de obicei formală a lui Jenkins?

— Înţeleg, spuse ea. Îl primesc pe domnul Fiedler, Jenkins. El vorbi înainte ca ea să poată măcar să-şi adune gândurile în mod coerent.

— Dee… Chiar prin interfon, vocea lui avea puterea să-i facă inima să-i bată mai repede. Cum merge cu scrisul?

— Nu… prea. Nu era prea sigură de ce îi spusese adevărul. L-am terminat pe cel uşor. Celălalt pur şi simplu nu merge.

— Probabil pentru că ţi-e foame, spuse el, şi ea se miră

cum de ştia că nu mâncase nimic de la prânz în afară de acel crenvurşt. Ar fi mai bine să mă laşi să urc, Dee, înainte să se răcească marfa.

— Ce marfă?

— Carne afumată, spuse el. Sandvişuri cu carne afumată adevărată. Fierbinţi. Aburinde. Implorând să fie mâncate. Lui Dee îi lăsă gura apă. Ea trase adânc aer în piept. Imaginaţia ei îi spunea că simte mirosul. Dar nu era posibil nici ca el să aibă ceea ce pretindea. Nu aici, nu la o atât de mare distanţă faţă de sursă.

— Carne afumată de Montreal? întrebă ea neîncrezătoare.

— Veritabilă. Vocea lui părea autoapreciativă. Nu se putea să… Putea oare? Nu. Matt nu ar fi trişat. Dacă spunea că este autentică, atunci era. Dar cum?

— Pe pâine de secară? Vocea ei suna mică şi umilă, ca şi cum ar fi implorat. Îşi drese vocea.

— Desigur, pe pâine de secară. Dee gemu.

— Nu… nu, Matt. Nu mă tachina. Pur şi simplu nu este posibil. Pleacă. Trebuie să lucrez. Dumnezeu ştia cum ar mai fi putut lucra acum. Poate-i va surprinde şi-i va dezamăgi pe toţi scriind ceva banal despre acvariu, care nici nu era domeniul ei. Toată lumea scria despre acvariu!

— Cu mult muştar. Vocea insidioasă a lui Matt îi întrerupse gândurile. Şi castraveciori muraţi. Aceşti castraveciori, Dee, trebuie să fie văzuţi pentru a fi crezuţi. Şi mirosiţi. Şi gustaţi. Nu, nu gustaţi, savuraţi.

Oh, Doamne! I s-a părut că îl aude muşcând dintr-un castravecior? Imaginaţie din nou, bineînţeles. De ce nu îşi putea folosi imaginaţia la lucrul pe care îl avea de făcut?

— Şi sandvişurile… continuă el. Carnea este în straturi

de şase inci înălţime. Miroase bine. Nu-i aşa, Jenkins?

— Dacă domnişoara Farris nu este interesată să guste partea ei… domnule…

— Ba da, Jenkins. Este numai timidă. Îţi spun eu, Dee, nici chiar *Dunn's* nu ar fi putut face sandvişuri cu carne afumată mai bune ca acestea. La menţionarea numelui celui mai faimos magazin de carne afumată din Montreal, ea gemu din nou.

— Cred că te urăsc, Matthew Fiedler. Jenkins trimite-l, te rog, sus.

Cinci minute mai târziu Matt îşi şterse o picătură de suc de pe bărbie şi zâmbi.

— Bun, nu?

— Mmm… Ea închise ochii şi savură. De unde ai făcut rost de ele?

Ea examină pungile de hârtie albă, simplă, în care au fost împachetate. Nu era indicat niciun nume, nicio adresă sau număr de telefon. La naiba, n-ar fi trebuit cineva, care făcea lucruri atât de delicioase, să îşi facă reclamă?

— Cine este magicianul care le face? întrebă ea. Şi cum Dumnezeu a găsit autenticul în numai câteva ore, în timp ce eu caut şi testez şi resping de cinci ani? El clătină din cap, zâmbind maliţios.

— Îmi pare rău. Strict secret. Bucură-te numai. Ea îl privi fix în timp ce el trase o duşcă zdravănă de bere, golind paharul şi punându-l pe masă.

— Nu poţi fi atât de crud! spuse ea. Nu poţi fi atât de crud încât să ţii asta secret faţă de mine! Matt, eu trăiesc aici! Este dreptul meu ca locuitor al acestui oraş să ştiu. Matt, trebuie să ştiu! El rămase nemişcat.

— Nu, nu trebuie. Atâta timp cât eu ştiu şi tu nu, va trebui să te bizui pe mine ca să te aprovizionez. Aşa cum am

spus mai înainte, intenţionez să vin frecvent pe Coasta de Vest de aici încolo. Ce părere ai să îţi aduc câte unul din ăsta de câte ori vin? Ea oftă şi culese ultimele bucăţele de carne de pe farfurie.

— Eşti un om crud, Matt Fiedler. Haide, spune-mi! El împinse scaunul şi se ridică, plasând farfuria lui peste a ei.

— Nu. Cu un alt zâmbet se aşeză din nou. Acest gen de informaţie trebuie protejat. Probabil în calitate de ziarist colaborator te-ai simţi obligată să scrii un articol despre asta. Să vorbeşti despre un tezaur nedescoperit. Şi atunci toată lumea ar şti. Toată lumea ar merge acolo. Şi ar deveni un alt restaurant, unde mănâncă rapid, oamenii obişnuiţi. McSmoked pe McRye (McAfumat pe Mc pâine de secară). Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Putea destul de bine. Dee se înfioră.

— Şi acum, spuse, această ziaristă-colaboratoare are de scris un articol.

— Şi acum, o îngână Matt, acest cercetător – colaborator va ajunge la adevăratul motiv al vizitei sale. El scoase câteva foi îndoite de hârtie galbenă, liniată, din buzunarul cămăşii şi le trânti pe masa din faţa lui Dee.

— Ce este asta?

— Cercetare, spuse el, cu faţa îmbujorată. Hai, citeşte.

Curioasă, ea despături hârtiile, uitându-se rapid pe prima. Apoi, mai încet, ea citi din nou adnotările lui Matt şi trecu la pagina a doua şi apoi la a treia. Pline de fapte şi personaje şi anecdote interesante despre căpitanul George Vancouver, a cărui statuie se afla în parcul despre care voia să scrie, paginile nu alcătuiau chiar un articol, dar furnizau o excelentă bază de plecare. Presupunând că ea ar scrie un articol despre personaje istorice. Ceea ce ea, cu regret, nu urma să facă.

— Matt… ea se uită la faţa lui nerăbdătoare. Tu… mă uimeşti. De unde ai obţinut aceste informaţii? El nu răspunse la asta.

— Este un loc cam dezolant, nu-i aşa? întrebă el.

— Da. Dee se încruntă. Şi este această stare sufletească pe care am încercat să o redau. Nu văd…

— Nu este de mirare, o întrerupse Matt. Zâmbi. Este greu de văzut ceva printre mucuri de ţigări stinse şi porumbei care cerşesc mâncare, fluturându-şi aripile deasupra sărmanului George. Ea se strâmbă.

— Într-adevăr, săracul George. Dar ce părere ai de săraca Dee, care nu are ce pune în faţa săracului editor? Chiar dacă nu menţionez mucurile de ţigară şi porumbeii, dacă mă concentrez la iarbă şi la pânzele de păianjen care ornamentează arbuştii, la calmul neaşteptat al locului şi la expresia curioasă de pe faţa căpitanului, tot nu ar fi ceva mai mult decât o descriere. Şi nu asta este ceea ce caut. Este atât de greu să exprimi genul de stare sufletească pe care îl generează un astfel de loc. Ea puse paginile pe marginea mesei.

— Deşi îţi sunt recunoscătoare pentru că doreşti să mă ajuţi, trebuie să spun că nu este ceea ce caut eu.

— Eşti sigură? insistă el. Gândeşte-te, Dee. Poate ceea ce am descoperit eu este exact ceea ce ai nevoie. Ai dreptate, este dificil să exprimi ceva atât de nebulos cum este starea sufletească. Fiecare individ vede-simte-atmosfera în mod diferit, cât de tare ar semăna unul cu altul. Tu încerci să le arăţi unor străini ceea ce simţi tu în legătură cu acel loc, în loc să le dai un motiv să se ducă acolo şi să-şi formeze singuri o părere, aşa cum ai făcut cu acea mică patiserie despre care ai scris săptămâna trecută şi cu urmele de sub pod despre care mi-ai povestit astăzi.

— Ai citit ultimul meu articol? Era mişcată să constate că el şi-a pierdut timpul să caute un exemplar din revista Goarna de săptămâna trecută. El ridică din umeri.

— Sigur. De ce nu? Am vrut să văd ce gen de treabă faci. Şi am mers în parc, aşa cum am spus, să văd dacă pot să înţeleg ce anume ţi-a plăcut acolo şi de ce ai probleme să pui pe hârtie acest lucru. Am o teorie. Ea zâmbi. Îşi aminti cât de pătimaş devenea ei când dorea să „clarifice unele lucruri".

— Bine, să auzim teoria ta.

— Cred despre Căpitanul George, care priveşte fix în depărtare, că este cel care contribuie cel mai mult la ambianţa locului. Ei nu pare îndrăzneţ, aşa cum ar trebui să fie un explorator, melancolic. Poate starea lui sufletească este contagioasă. Asta m-a făcut să îmi pun întrebări în legătură cu el, un om care şi-a petrecut viaţa adultă explorând şi descoperind, un om fără un cămin sau cu unul pe care îl vedea foarte rar. Matt se ridică, picioarele scaunului zgâriind dalele de ceramică de pe podea. El se duse spre ferestrele care dădeau spre golf şi rămase privind fix la luminile care se reflectau în apă.

— Ce motive avea el? întrebă el, întorcându-se. Ce îl împingea oare către cele mai îndepărtate colţuri ale lumii? El se întoarse la Dee, sprâncenele unite umbrindu-i ochii. Şi m-am gândit la altceva: Ce părere avem despre artistul care a creat statuia? Simţim cumva şi starea lui sufletească?

În timp ce Matt se mişca, Dee văzu o urmă din acel tânăr pătimaş care fusese, cel care plănuise ca toată viaţa să îi apere pe cei fără apărare. Îl vedea păşind într-un tribunal, cucerind juriul. El se mişca acum în sufrageria ei, cucerind-o cu prea multă uşurinţă.

— M-am întrebat, a înţeles oare sculptorul ceva despre Vancouver, omul pe care majoritatea istoricilor nu l-au

înţeles? spuse el. Asta m-a făcut să mă întreb oare cum se simte un explorator, care a pornit cu mari speranţe, atunci când în sfârşit admite că trebuie să le spună superiorilor să-i că Northwest Passage nu există?

S-a considerat un ratat? A considerat viaţa sa un eşec? M-am gândit că dacă cititorii tăi ar şti cine a fost cu adevărat, cum a fost viaţa lui, ar intra, mai mult în centrul atenţiei. Nu mă gândesc la a scrie fapte seci pe care oricine le află la şcoală, ci detalii, anecdote, extrase din jurnalele sale. Fă din el mai mult decât o altă statuie de bronz acoperită cu murdărie de porumbei. Fă ca oamenii să îl privească cu alţi ochi, priveşte-l dintr-o lumină diferită. Fă-i să fie interesaţi să meargă acolo şi să vadă singuri ceea ce ai văzut tu pe chipul lui, ceea ce am văzut eu, ceea ce sculptorul a vrut ca noi să vedem.

— Da… spuse Dee, molipsindu-se de la emoţia lui Matt. Un zâmbet îi lumina faţa în timp ce se ridica în picioare, desfăcând din nou paginile îndoite şi citindu-le rapid.

— Desigur, o să fie foarte bine. Ridică privirea şi se uită la el. Matt, cred că tocmai mi-ai salvat viaţa. El păşi mai aproape de ea.

— Zău? Atunci înseamnă asta cumva că îmi aparţine? O mângâie pe faţă şi o sărută în treacăt. Ea îşi potoli tremurul de plăcere care încerca să iasă la suprafaţă.

— Matt… Tonul ei era ameninţător. Vocea lui era ironică.

— Dee… Ochii lui râdeau, dar ea văzu dorinţa arzătoare, pură, şi îşi dori să cedeze. Pentru amândoi. Mâna ei tremura când o ridică şi îi atinse conturul maxilarului neted. Sub cealaltă mână a ei mâna lui tremura, dar el nu se mişca, nu încerca să îi forţeze deciziile. El aştepta pur şi simplu.

— Am de scris un articol, spuse ea din nou. Şi de data asta, mulţumită ţie, poate am să reuşesc. Dacă într-adevăr vrei să mă ajuţi. El înşfăcă paginile de notiţe din mâna ei şi le ascunse la spate.

— În primul rând, acceptă un lucru. Dacă reuşim să aducem articolul în stadiul de a fi tipărit într-o oră sau mai puţin, petrecem restul serii împreună. Şi luăm micul dejun împreună mâine dimineaţă. Ea râse.

— Asta înseamnă două lucruri. Matt privi cu coada ochiului şi îşi răsuci o mustaţă imaginară.

— Numai dacă insişti.

— Nu mă împinge mai departe, Fiedler. Ea era neînduplecată, dar trebuia să mai insiste. Trebuia să se străduiască mult să îl scoată de acolo, dar de fapt nu dorea acest lucru. Şi ce dacă ştia că articolul nu va putea fi în forma finită în mai puţin de o oră? Ea anticipase cam trei ore, cel puţin două în orice caz. Deci, ce avea de pierdut? Nu avusese niciun succes şezând o oră în faţa ecranului şi gândindu-se la Matt. Poate dacă îşi va petrece o oră cu el, va reuşi să se liniştească şi să lucreze ceva de îndată ce el va pleca. Ea ar fi dorit să creadă asta.

— Bine. O oră. În orice caz, eu decid când este gata pentru tipar, condiţionă ea. Nu tu. Matt zâmbi.

— O oră, spuse el. El îi întoarse mâna şi îi trânti materialul în palmă.

Haide, doamnă. Un articol gata să fie publicat. Adaugă pur şi simplu expresiile caracteristice ale lui Dee, unele elemente proprii, amestecă şi scrie.

Apoi, apropiindu-se, îi spuse încet: Şi acum grăbeşte-te şi pune pe hârtie întrucât ai promis că de îndată ce este gata, seara asta este a noastră.

Dee luă hârtiile şi îi întâlni privirea.

— Bine. Dar dacă seara este „a noastră” nu ar trebui să ştiu şi eu cum ar urma să o petrecem? Matt privi precaut.

— Cum ai dori să o petrecem?

— Vorbind, spuse ea. Pur şi simplu să vorbim. Eu îţi dau o oră pentru articolul meu, tu îmi dai o oră de comunicare. El se îndepărtă de ea.

— Despre ce?

— Matthew Fiedler, spuse ea. Viaţa şi preocupările lui. Detalii din viaţa lui curentă, anecdote din jurnalele lui. Toate acele detalii, Matt, care îi ajută pe oameni să ajungă în centrul problemelor. Sprâncenele lui se uniră.

— Îmi foloseşti cuvintele împotriva mea. Ea clătină din cap.

— Nu împotriva ta, Matt. Crede-mă nu sunt duşmanul tău şi nu am nimic contra ta. Te-am iertat demult. Ceea ce aş dori acum este să fiu capabilă să înţeleg ce te-a determinat. Cred că suntem amândoi de acord, că există anumite lucruri nerezolvate între noi. El dădu din cap, ochii lui arătau trişti.

— Cred că trebuie să le clarificăm, spuse ea încet. Doresc – trebuie să ştiu cine eşti şi de ce ai făcut anumite lucruri.

— Nu. Matt închise ochii pentru o secundă, faţa ei, ochii ei albaştri, rugători, dispărând pentru o clipă. Apoi el o înfruntă cu hotărâre.

— Fii sinceră, Dee. Nu este vorba de „anumite lucruri”. Este unul singur. Faptul că te-am părăsit.

— Da. Fiecare părticică din el se împotrivea cererii ei. Ea ar fi vrut ca el să-şi dezvăluie sufletul în faţă ei. El nu făcuse asta cu nimeni. Nu credea că ar fi putut.

— Tatăl meu era bolnav.

— Ăsta era pretextul, Matt. Nu motivul. Şi până când

nu am să știu ce a fost, cine ești, nu voi fi capabilă să înțeleg de ce ai plecat așa cum ai făcut-o.

— Știi cine sunt, spuse el sec. Sau ai știut.

— Am crezut că știu. Dee răsuci hârtiile într-un sul strâns. Fără îndoială, am greșit. Iar bărbatul pe care l-am cunoscut s-a schimbat în mod cert în răstimpul cât am fost separați. Cum aș putea să știu în ce fel și cât anume, dacă nu îmi spui?

— Să-ți spun! răspunse el exploziv. Ce să-ți spun? M-am născut în timpul unei furtuni de zăpadă din luna martie, am avut pojar, varicelă, oreion și un frate înainte de a începe școala, și alți doi mai târziu. Am sărit peste clasa a 3-a. În anul în care am împlinit 9 ani mi-am rupt piciorul alunecând pe un derdeluș de gheață. M-am îndrăgostit de Sandra Mandley când am împlinit 13 ani și am încetat să fiu îndrăgostit de ea când aveam 14 ani. M-am înscris cu bursa la *McGill* când aveam 18 ani. Când am împlinit 21, mama a murit și am încetat să-mi petrec verile acasă. Am avut serviciu temporar pe perioada cât am mai fost la *McGill*, totuși am obținut note bune și am întâlnit o tânără femeie când eram în ultimul an. M-am îndrăgostit. Tatăl meu s-a îmbolnăvit și a fost nevoie de mine acasă, așa că am părăsit Montrealul și nu am mai văzut-o pe tânăra femeie de atunci. Asta este tot. Viața lui Matthew Fiedler. Și acum să trecem la ceea ce urma să facem. El văzu că răbdarea ei exploda, văzu furie în ochii ei și pete roșii îi pătară obrajii.

— La naiba, Matt, eu vorbesc serios. Când eram tânără, te-am lăsat să mă oprești. Acum, tu ești cel care ai vrut să vii aici astă-seară. Tu ești cel care a afirmat că amândoi trebuie să avem șanse de a ne cunoaște din nou unul pe celălalt. Cum aș putea să ajung să te cunosc dacă tu refuzi… El își încleștă pumnii în timp ce făcu un pas și se apropie de ea.

— Da, am vrut să vin aici astă-seară. Da, am vrut să-mi petrec timpul cu tine. Dar de ce ne pierdem vremea dezgropând copilăria, care nu are legătura cu prezentul?

Ea nu fu deloc intimidată.

— Să dezgropăm? spuse ea. Nu am auzit decât câteva duzini de cuvinte despre asta.

— Ai auzit destul. El îşi propti pumnii pe şolduri. Ştii că eram sărac, Dee. Nu am făcut un secret din asta. Ştiam că erai bogată, deşi la început ai făcut o taină din asta. Dar pentru că erai bine educată, nu erai răsfăţată. El clătină din cap: De ce nu accepţi că avem fiecare destule informaţii despre copilăria celuilalt? De ce nu putem începe să construim ceva pe baza a ceea ce se întâmplă acum şi să vedem unde ne duce aceasta… orice ar fi?

— Pentru că nu este suficient de bine pentru mine, Matt! Am nevoie de mai mult. El îşi alunecă vârful degetelor de-a lungul obrazului ei, spre păr şi spre ceafă. O sărută în treacăt pe obraz, îi atinse buzele mult prea superficial, simţind freamătul care îi spunea că ea avea nevoie de mai mult decât spunea în cuvinte, dorea mai mult decât era dispusă să accepte. Dacă el ar fi luat ceea ce el ştia că ea are de oferit, dându-i la rândul lui ceea ce ea dorea la fel de mult ca şi el, ar uita ea oare restul? El ezită prins între conştiinţă şi dorinţă, apoi se retrase.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi ofer mai mult decât atât, Dee.

— Cred că da. El se uită lung la ea, apoi la hârtiile galbene răsucite în mâna ei.

— De ce oare simt că ar trebui să-mi iau înapoi lucrarea de cercetare şi să dispar?

Privirea lui Dee se opri fix asupra lui.

— Nu ştiu, Matt. De ce oare crezi asta? Dar astea sunt condiţiile mele. Le accepţi sau nu? Stăteau unul în faţa

celuilalt, la trei paşi depărtare, uitându-se unul la altul, până când el spuse:

— Ne apucăm de treabă?

CAPITOLUL 5

— Gata! Dee îşi răsuci scaunul din faţa biroului, de data asta triumfătoare. Matt se uită la ceas.

— Mai sunt zece minute până se face ora. Ea îi zâmbi în timp ce se întindea şi îşi mişcă umerii ca să slăbească tensiunea.

— Pentru asta meriţi şi un desert. El îşi înălţă o sprânceană în timp ce o ridica în picioare.

— Desert? întrebă el, plimbându-şi privirea încet peste faţa ei până când se opri cu căldură pe buzele ei. O furnicau. Ea îşi umezi buzele. Ochii lui Matt se întunecară. El o întoarse şi îi dădu părul la o parte ca să-i maseze umerii.

— Mmm, spuse ea. Ce bine este!

— Mmm, o imită el în timp ce îşi strecură mâinile sub decolteul puloverului şi începu să-i maseze muşchii. Dee ofta. Pielea o furnica, se încinsese, ardea. Ea îşi puse mâinile pe birou, lăsându-şi capul să-i cadă în faţă. Un tremur profund îi scutura tot corpul. Puterea degetelor lui avea efect magic şi ea scoase un alt sunet slab de plăcere. Când simţi căldura răsuflării lui pe ceafă, apoi sărutul lui uşor pe piele, ea simţi un fior de dorinţă.

— Matt… desert? Când el o ridică, ea se sprijini de pieptul lui, bucurându-se de căldura lui, simţindu-i puterea. Mâinile lui o ţineau uşor de talie.

— Ce fel de desert? murmură el.

— Îngheţată, şopti ea. Palmele lui se mişcară în sus şi se opriră puţin sub sâni. Ea simţi că era pe cale să cadă la podea. Ce va urma? Cu… trei feluri de… sirop, spuse ea. El o întoarse cu faţa spre el.

— Trei? Care sunt variantele? El se aplecă şi o muşcă uşor de pielea de sub ureche.

— Cafea. El îşi înfundă faţa în părul ei.

— Ciocolată… cuvântul ieşi cu greutate, ca un oftat, în timp ce el o săruta uşor pe buze. Pleoapele îi deveniră mai grele, corpul mai cald; inima îi bătea mai repede, dorind mai mult. Ea făcu un efort să-şi ţină ochii deschişi. Sau… zmeură.

El îşi alunecă mâinile pe spatele ei, îi cuprinse fesele şi o trase spre el. El zâmbi, cu genele pe jumătate lăsate.

— Eu vreau ciocolată cu zmeură şi ai câştigat un bărbat. Dee zâmbi, fiind conştientă de corpul puternic care îi strângea trupul ei moale. Trecură prin ea o sumedenie de senzaţii.

— Şi dacă nu vreau asta? întrebă ea. Zâmbetul lui dispăru.

— Dee… cred că ai unul oricum. Ea îşi puse mâna pe obrazul lui.

— Ce o să mai fac cu el? La atingerea ei el trase adânc aer în piept. Mâinile i se încleştară în părul ei, tremurând.

— Doresc…

— Şi eu, murmură ea. O, Doamne! Avea nevoie… Matt… Ea îi trase capul în jos, îşi puse buzele ei desfăcute peste ale lui şi o atinse pe cea de jos cu vârful limbii.

— Oh, Matt… Pieptul lui se ridică într-un mod care pentru alt bărbat ar fi putut fi un suspin. Gura lui puternică prelua sărutul pe care ea îl începuse, cerând mai mult decât credea ea că i-ar putea da; mâinile lui cerşeau corpul lui cerea cu insistenţă. El îi mângâie faţa cu buzele, cu degetele, cu obrazul. El se răsese înainte de a veni la ea în această seară. Ea îi mirosi săpunul, pielea. Răsuflarea lui era fierbinte şi umedă pe gâtul ei, în urechea ei, în timp ce îi murmura numele. Braţele ei îi înconjurară gâtul, degetele îi mângâiau părul, redescoperindu-l. Ea respira parfumul lui şi

închise ochii ca să oprească lacrimile care ameninţau. Lacrimi pentru trecutul pierdut, pentru viitorul intangibil, dar mai ales pentru duioşia momentului de faţă. Ca şi cum ar fi dansat un dans lent, senzual, ei se mişcară, la unison, spre canapea. El o lăsă în jos, o urmă, greutatea lui odihnindu-se deasupra ei, şoldurile lui apăsându-i-le pe ale ei. Când el îi acoperi din nou gura cu a lui, ea oftă tremurând şi se lăsă cu totul pradă senzaţiilor extraordinare de a fi în braţele lui. Ea tremura. Era prea mult, nu mai putea controla ceea ce se întâmpla cu ea. Ea ar fi vrut să se oprească la fel de mult cum ar fi vrut să continue.

Apoi, ca şi cum ar fi ştiut starea precară a emoţiilor ei, el întrerupse sărutul dar îi luă capul în mâini, ţinându-i faţa apropiată de a lui, în timp ce îşi strecura mâinile prin părul ei. Ea îşi trecu buzele de-a lungul gâtului lui, spre bărbie, simţind asprimea perciunilor. Oh, Doamne, cât de mult i-a lipsit. Ea îi savura pielea. Gustul lui, senzaţia corpului său puternic. Când a făcut dragoste cu Gavin nu a fost atât de intensă. Şi-a spus că asta se datora faptului că era mai bătrână, că sexul nu mai era un lucru nou şi misterios, un teritoriu străin, palpitant, care trebuie explorat cu seriozitate. Ea s-a convins pe sine că nu era o lipsă a lui Gavin, sau a ei, sau a calităţii relaţiei dintre ei. Ea închise ochii. În mod clar, Gavin ştia mai bine.

— Uită-te la mine, se auzi vocea lui Matt. Ea deschise ochii şi Matt privi fix în ei. El oftă şi răsuci o buclă a ei în jurul degetului, în timp ce o studia. El îşi trecu şuviţa de păr peste buze.

— Dacă nu ne oprim acum, Dee, nu ne mai oprim deloc. Ea dădu din cap.

— Ştiu. El se ridică. Dee făcu acelaşi lucru, aplecându-se să ridice o pernă din satin auriu care se

rostogolise pe podea. O dorinţă dureroasă încă fremăta în interiorul ei şi ea strânse perna la piept.

— Ţi-am făcut o promisiune. Nu vreau să o încalc. Am făcut prea mult aşa ceva în viaţa mea. Un lung moment rămaseră tăcuţi privind unul la celălalt.

— Matt… Înţeleg. El clătină din cap în timp ce se ridica.

— Nu. Nu cred că înţelegi. Şi cred că ai dreptate. Ar fi timpul. Dee se ridică.

— Şi eu ţi-am făcut o promisiune. Îngheţată. Cu sirop de ciocolată şi zmeură.

Cu castroanele în faţă, ei şedeau din nou la masa rotundă de stejar din sufragerie. Matt luă o lingură şi mâncă încet, uitându-se la orice în afară de Dee. După încă câteva înghiţituri el îi aruncă o privire de sub sprâncene. Ea şedea acolo aşteptând calm, faţa ei era senină, privirea limpede. El îşi drese glasul.

— Nu ştiu, spuse el. Dee îşi păstră vocea calmă, înceată.

— Ce anume nu ştii? O durea să îl vadă pe Matt, suferind. Poate că ar fi mai bine să lase lucrurile în voia lor, să se desfăşoare în mod natural. Poate cu timpul ei se va destăinui, o va lăsa să îl cunoască. Să facă dragoste… ăsta era un mod de comunicare, nu-i aşa? Nu putea asta oare să ducă la genul de apropiere pe care îl visa ea în legătură cu Matt? Cum ar fi putut ea să continue să suporte privirea de tortură din ochii lui, tortura pe care cererile ei au determinat-o?

— Matt…

— Nu ştiu, spuse el din nou, cum să rezolvăm asta. Mă refer, de unde să încep oare să-i povestesc unui om ca tine despre viaţa mea? Copilăria mea. Nu a fost interesantă. Şi în mod cert nu a fost nobilă. A fost… o corvoadă. Ceva prin care trebuia trecut. O zi după alta. Era… cenuşie, Dee. Asta este ceea ce îmi amintesc cel mai bine înainte de viaţa mea de la

McGill. Era pur şi simplu fără culoare.

Cineva ca ea? Asta o duru. El încă făcea diferenţe între ei, încă o ţinea deoparte, ca şi cum ceea ce simţea, ceea ce el simţea, nu oferea nicio speranţă de a-i apropia.

— Nu vreau să mă amuz, spuse ea. Vreau să fiu informată. Lasă-mă să aflu. Mi-ai dat jurnalul căpitanului Vancouver. Dă-mi acum jurnalul lui Matthew Fiedler.

El încă rezista, gura strânsă, pumnii strânşi, dar dădu din cap.

— Bine. Atâta timp cât ai să-ţi aduci aminte că este vorba de Matthew Fiedler, domnul de la *Metcom Inc*, şi nu de căpitanul Fiedler, explorator al Flotei Regale. El tăcu câteva momente, amestecând îngheţata pe jumătate topită, înainte de a continua.

— Viaţa a fost mai mult o plictiseală, Dee, nu una de aventuri şi descoperiri. Singurul lucru care mă leagă de bătrânul tău lup de mare este dezamăgirea, chiar sentimentul eşecului pentru că nici eu nu am găsit Northwest Passage.

— Ce anume era asta? El o fixă cu privirea.

— Cunoşti răspunsul, Dee. Ştia. Un birou de avocatură. Să îi apere pe cei fără apărare. Să îi elibereze pe cei oprimaţi. Asta era ceea ce dorea atunci. A trecut prea mult timp de atunci. Poate nu îşi mai aminteau lucrurile în acelaşi fel. Ea clătină din cap.

— Nu. Vreau să-mi spui tu. El mai luă câteva linguri, încet, înainte de a răspunde, cu greutate, vocea fiindu-i oarecum plictisită că era presat să dea un răspuns.

— Era vorba de tine, desigur. Pe tine te voiam şi nu te-am putut avea. Nu te-am putut… găsi. Gâtul ei era numai durere. Pieptul îi era tensionat.

— Eram acolo, Matt. Tot timpul. Ştiai asta. Trebuia

numai să vii la mine. El împinse castronul la o parte.

— Nu în sens literar. Vreau să spun că ştiam că nu puteam găsi o cale să te am, să te păstrez. Aşa că am plecat. Pentru a ne da o şansă la amândoi să găsim… El îşi alunecă din nou privirea spre ea. Să găsim ceea ce… puteam găsi. Ea îi întâlni privirea şi i-o susţinu.

— Şi ce ai găsit, Matt, ce „nu puteai" avea? Ea respira adânc, aducându-şi aminte cum ţinuse el în mână acel *neglijeu* de satin, atunci când l-a văzut pentru prima oară luni dimineaţa. Ar putea primi toate răspunsurile odată.

— Cine? Ochii lui se măriră, uimiţi. Nu se aştepta la întrebarea asta, înţelese ea.

— Nimeni.

— Matt… Tonul ei era plin de reproş. Ai 36 de ani.

— Ei bine. Nimeni… permanent. Şi în mod sigur, nu atunci, nu la început. Nu era timp şi oricum nu aveam chef de aşa ceva. Se uită la ea trist. La naiba, Dee, nu am vrut să-ţi spun asta. Te-am minţit. Ţi-am spus că merg acasă pentru că tata era bolnav. Nu era bolnav. A fost concediat. Avea nevoie de mine. Asta a fost adevărat.

El trase puternic aer în piept.

— Dar chiar dacă nu s-ar fi întâmplat, tot aş fi plecat. Am fost mulţumit să găsesc o scuză. Am vrut să se sfârşească între noi doi. Ea se uită ţintă la el.

— De ce nu mi-ai spus asta atunci? întrebă ea. El închise ochii.

— Eu… Doamne! Dee. Erai atât de tânără, de tandră, de delicată. Nimeni nu te rănise înainte. Eu te-am făcut să-ţi pierzi virginitatea. Eu… te-am făcut să mă iubeşti.

Te-am făcut vulnerabilă, şi am ştiut în clipa în care ţi-am cunoscut părinţii că lucrurile nu vor merge între noi. Faptul că tata avea nevoie de mine a venit ca o ocazie pentru

mine, oricât de dificil a fost. Se uită în jos un minut, apoi îşi ridică privirea.

— Pentru toată lumea. Inclusiv pentru mine. Ea se gândi dacă ar trebui să-i mulţumească pentru această informaţie, dar se răzgândi. Cu cât vorbea ea mai puţin, cu atât vorbea el mai mult. În afară de asta, gâtul o durea prea tare pentru a încerca să scoată cuvintele. Maxilarele o dureau. Chiar şi dinţii o dureau.

— Ţi-am povestit vreodată cum a murit mama mea?

La naiba, el ştia că nu îi povestise! Fără un cuvânt, ea clătină din cap.

— A murit din cauza surmenajului de o viaţă. Surmenaj şi disperare. S-a numit cancer, dar ăsta a fost simptomul, nu boala reală. În afară de faptul că a crescut copii şi ţinea casa în perfectă curăţenie, în timpul zilei lucra ca chelneriţă, apoi a fost concediată şi curăţa birourile companiei miniere în fiecare seară. Ea făcea asta nu pentru lux, nu numai ca să plătească facturile omniprezente, dar cu speranţa de a ajunge în frunte. Ăsta era ţelul ei. Să ajungă în frunte. El respira acum cu greutate, rapid, faţa îi deveni palidă. Pentru binele meu. Dee se întinse, îi atinse mâna şi îi rosti numele. Ca şi cum atingerea ei ar fi fost dureroasă, el se retrase, frecându-şi mâna acolo unde o atinseseră degetele ei.

— Banii pe care i-a economisit erau destinaţi să-mi dea mie o şansă, continuă el. Mie, celui mai mare cu cinci ani, pentru că ea credea că dacă eu reuşesc, am o pregătire, voi fi în stare să îi ajut şi pe ceilalţi să facă la fel. Aşa că ea a muncit şi a economisit şi îmi spunea mereu că dacă am pregătire, aş putea lucra pentru un anume Edwin James. Era un fel de rudă cu ea. Cred că odată s-au plăcut. În orice caz el îi promisese în mod solemn că dacă ar fi avut nevoie de ceva să vină la el. Sau cineva apropiat ei, îl va ajuta. În acest scop,

ea era hotărâtă să mă vadă licenţiat. Dar de fiecare dată când credea că a reuşit, era o nouă scădere pe plan mondial a cărbunelui şi nu era profitabil pentru companie să continue. Aşa că renunţau la oameni, de multe ori luni întregi şi de câteva ori câte un an sau mai mult. Afacerile la cafenea nu mergeau nici ele bine, aşa că serviciul mamei s-a evaporat. Cu numai câteva persoane în conducerea companiei, nu mai era nevoie de serviciile ei să cureţe birourile, iar când asigurarea la şomaj a expirat, nu mai era nimic de făcut. Tata bea din ce în ce mai mult, stătea până târziu în oraş, se bătea şi se încurca cu femei. Ori de câte ori se întâmpla asta, mama devenea tot mai slabă, mai obosită, mai disperată. Nu puteam pleca. Băcănia, *Mandley's*, aparţinea companiei. Le datoram bani. Casa noastră era a companiei. Nu puteam să ne permitem plata chiriei în altă parte, presupunând că tata ar fi găsit de lucru. Tot ceea ce ştia el era mineritul, ceea ce făcuseră tatăl şi străbunii lui.

Dar mama întotdeauna spunea că eu trebuia să fiu acela care să rupă ciclul. Că trebuie să devin un om important, îmbrăcat în costum din trei piese, la fel ca legendarul Edwin James. Să iau decizii pe care alţii să le execute. Când spunea asta, ochii ei străluceau. Faţa ei lua o înfăţişare de sfântă. Ea mă numea speranţa ei. Uşa ei spre viitor. Dacă eu aş fi putut să evadez din cercul de datorii şi de disperare îndurate de toate generaţiile dinaintea noastră, dacă aş fi putut să evadez înainte ca faţa mea să fie brăzdată de griji şi tatuată de praf de cărbune şi să îi fac şi pe fraţii mei să mă urmeze, atunci ea ar fi putut muri. Fără să-i fie ruşine. El se plecă înainte, clătinând capul pe care şi-l ţinea în mâini.

— Mama mea a trăit cu ruşinea şi eu nu am înţeles-o în întregime. Ei îşi ridică privirea: Până când am fost eu cel care

a făcut-o de ruşine. În ziua aceea mi-a spus cum trebuia să lupte ca să ţină capul sus atunci când toată lumea îi spunea că tatăl meu bea şi era infidel. Ea reuşea să apară în acelaşi timp recunoscătoare dar şi mândră, atunci când primea de pomană. Ea nu ne-a lăsat niciodată pe noi, copiii, să aflăm cât de ruşinată se simţea ea de viaţa pe care ne-o oferea.

— Dar nimic nu era din vina ei, protestă Dee. Cum putea să creadă asta?

— Putea. Este o mare ruşine să trăieşti din pomeni şi şomaj, Dee. Tu nu vei cunoaşte asta niciodată. Nu vei înţelege. Chiar într-un oraş în care aproape toţi sunt cam la fel, este totuşi un stigmat pe care nu îl poţi şterge cu totul. Dee văzu reînvierea umilinţei pe faţa lui, în ochii lui.

— Într-o zi m-a trimis la magazin să cumpăr un amestec de prafuri pentru tort şi lumânări pentru că era ziua de naştere a lui Ronni, care împlinea cinci ani. El este cel mai mic. Domnul Mandley a refuzat să le pună pe creditul părinţilor mei. A spus că oameni ca noi nu-şi pot permite luxul de a cumpăra tort. Maxilarul lui Matt se încleştă. Şi Sandra Mandley, prietena mea, era chiar acolo. M-a auzit cum am cerut şi a auzit şi răspunsul tatălui ei. Era o martoră a umilinţei mele şi am urât-o pentru asta. Pentru că băieţii de 14 ani nu sunt întotdeauna raţionali, am urât-o chiar mai mult, când, mai târziu, s-a strecurat la noi acasă cu prafurile de tort şi lumânările şi ni le-a oferit drept cadou. Am dat-o afară din casă şi am aruncat prafurile după ea. Nu am simţit niciodată atâta, furie, amărăciune şi disperare. Nu… m-am purtat ca un gentleman, o greşeală capitală în ochii mamei. Ea spunea întotdeauna că putem fi săraci, putem avea petice, dar că suntem dintr-o casă bună şi că trebuie să ne purtăm ca atare. Dacă nu, o facem de ruşine. El îşi trecu o mână prin păr.

— Într-adevăr am făcut-o de ruşine. În noaptea, aceea am intrat în magazin. Cu un baston de baseball am spart o mulţime de lucruri din magazin. Poţi să faci o pagubă surprinzător de mare în zece minute. În valoare de mii şi mii de dolari. Nu am fost prins. Vocea lui tremura. Nimeni nu m-ar fi suspectat. Eram un copil bun. Aveam note bune la şcoală. Aveam un potenţial. Eram un favorit al oraşului.

El îşi îngropă faţa în mâini pentru un moment, apoi îşi trase umerii şi se uită fix la Dee.

— Dar mama a ştiut. De îndată ce s-a răspândit vestea, ea a ştiut. Ea m-a întrebat, iar eu am recunoscut. A plâns. Nu am văzut-o niciodată plângând aşa. În ochii lui apărură lacrimi, ca şi cum durerea acelei scene ar fi fost prea mult, dar continuă: Nu a plâns mult timp. A luat economiile pe care le ascunsese. A fost prima dată când am aflat de existenţa lor, prima dată când am realizat că planurile ei pentru mine erau mai mult decât simple vise. Erau opt puşculiţe umplute de-a lungul anilor cu bacşişurile mizerabile pe care le primea la restaurant, adunate dolar cu dolar, cu mărunţiş pe care putea să-l pună deoparte de la nevoile casei. Nu putea pune banii la bancă atâta timp cât primea ajutor de şomaj. Nu este posibil să ai economii de acest fel, nu oficial. Şi cumva, găsise modalitatea de a le ascunde de tatăl meu, atunci când acesta avea nevoie pentru escapadele lui. M-a făcut să mă duc până la magazinul *Mandley's*. A trebuit să mărturisesc şi să-i cerşesc iertare. Ea mi-a spus că dacă el ar decide să spună la companie totul, ceea ce probabil ar fi determinat concedierea tatălui meu, ea tot ar fi spus adevărul la tribunal. Ea mia mai spus că nicio ură şi durere, oricât de mari, nu m-ar fi îndreptăţit să fac ceea ce am făcut. Desigur, avea dreptate. În orice caz,

indiferent de decizia lui Mandley, porunca ei era să îmi cer scuze. Şi să folosesc economiile ei ca să acopăr paguba. El privi câteva momente într-un punct peste umărul lui Dee.

— Şi mi-a mai spus că dacă, datorită faptelor mele, nu voi putea realiza visele pe care le-a avut pentru mine, asta va fi pedeapsa ei şi a mea, pentru păcatul mândriei. Şi dacă plata datoriei către companie şi domnul Mandley era preţul pe care trebuia să-l plătim pentru a-mi recâştiga onoarea, atunci ea făcea cu bucurie acest lucru. Aşa că ne-am plătit datoria. Datoria „mea". Cu banii ei. Apoi m-a iertat. Ea… m-a absolvit de greşeală şi a decis că trebuie să mergem înainte, începând din acea zi. Şi asta am făcut. Ea nu a mai menţionat niciodată de atunci incidentul, nu şi-a schimbat atitudinea faţă de mine. Dar eu m-am schimbat. Când mina s-a deschis, ea s-a dus înapoi la cele două servicii ale ei şi a început din nou să economisească. Mi-am găsit şi eu de lucru, destul de ciudat, chiar pentru Mandley, îi spălam podeaua şi ştergeam de praf rafturile şi când am achitat creditele familiei, am început să îi plătesc înapoi mamei. Ea a numit acest fond

„Economii pentru învăţământ". Eu l-am numit restituirea banilor ei. Nu voiam să-i folosesc. Am fost destul de norocos că am obţinut bursa, dar ea a insistat ca economiile să fie folosite pentru cheltuieli de trai pe care bursa nu le putea acoperi, aşa ca să nu-mi pierd timpul necesar pentru învăţătură, lucrând. Dar verile mergeam înapoi la Mandley's. Inclusiv vara în care a părăsit-o?

— Şi Sandra? El zâmbi fără chef.

— Sandra a rămas însărcinată când avea 17 ani şi s-a măritat cu un tip căruia noi îi spuneam Dennis-Locomotiva". E încărcător în mină şi au trei copii. Sandra lucrează dimineţile în magazinul tatălui ei, iar serile face curăţenie la şcoala elementară. Expresia lui îi spunea că el era mulţumit

că scăpase.

— Mă întorceam verile ca să fiu cu mama. Avea cancer la sân. Ea spunea mereu că a învins boala. Dar nu era aşa. Poate ar fi reuşit dacă ar fi avut suficiente rezerve ca să poată lupta, dar era prea slabă, prea obosită, prea… Înfrântă. Cu un an înainte să te cunosc, a murit. Şi m-a făcut să promit că voi înceta să mai vin înapoi. Îi era teamă că poate voi fi cumva prins în cursă, în ciuda faptului că plecasem la şcoală. El spusese „am încălcat prea multe promisiuni".

— Dar… te-ai dus totuşi înapoi? Sau a fost şi asta o parte din minciună? El aprobă din cap.

— Este ciudat. Cunosc o mulţime de oameni care au avut părinţi alcoolici. Lucrul uzual este să îi condamni, să îi urăşti. Totuşi eu nu l-am putut urî pe tatăl meu. Am urât ceea ce făcea el, dar pe el l-am iubit. El a încercat, Dee, dar sistemul l-a doborât aşa cum a făcut şi cu mama. Eu am fost norocos că am reuşit să evadez din acel sistem, am reuşit să fac ceea ce dorea ea. Altfel, aş fi încheiat la fel de înfrânt cum a fost tata. Dar atunci când a fost concediat, bineînţeles că a trebuit să plece din casă; aparţinea companiei şi fără slujbă, cu problema băuturii şi doi copii mici de întreţinut, avea nevoie de ajutorul meu. El se aplecă în faţă, tensionat, implorând-o să înţeleagă.

— Şi nu puteam să te iau cu mine, Dee. Tu erai o fată de 18 ani dintr-o familie privilegiată. Bine, atunci aveai 19 ani, continuă el când ea încercă să vorbească. Nu era importantă vârsta ta. Ci… viitorul tău. Pentru mine. Nu numai că ai fi fost complet incapabilă să faci faţă unei astfel de vieţi, de sărăcie, dar ar fi fost şi o insultă adusă mamei mele şi memoriei ei, să aduc o femeie exact în acea viaţă pentru care ea ar fi murit numai să poată să mă facă să evadez din ea.

Dee se uită ţintă la el şi îşi strânse mâinile în jurul

taliei.

— Te-ai întors şi ai lucrat în mină? El clătină din cap.

— A fost ideea mea, dar nu făceau angajări. Aşa că l-am mutat pe tata şi pe cei doi fraţi mai mici la Dighy, unde locuia fratele tatii şi unde Colin, fratele meu, următorul ca vârstă după mine, era la şcoala comercială. Am făcut întrerupere de la şcoală un an şi am lucrat pe barca unchiului meu. Într-un fel am reuşit să facem faţă.

— Şi apoi? întrebă ea, atunci când tăcerea lui se prelungi.

— Apoi tata a încetat să mai bea şi a început din nou să lucreze pe barcă. M-am înscris la *Universitatea Dalhousie*, mi-am luat diploma în drept, mi-am trecut examenele de avocatură şi m-am dus acolo unde sunt bani mulţi, la Toronto, şi am obţinut o slujbă.

— La Edwin James.

— Exact. Edwin James, *Metcom Inc.* Dee se uită la el, nemulţumită, în ciuda cantităţii de informaţii pe care el i-o furnizase.

— Sfârşitul povestirii? O făcuse mai curioasă. Ce s-a întâmplat cu visele lui? Ce s-a întâmplat cu cei oprimaţi, cei săraci, fără apărare? Oameni ca părinţii lui, ea înţelegea acum pe cine visa el să apere. Probabil că a renunţat la acele vise pentru a putea câştiga ca să-i ajute pe fraţii lui în pregătirea şcolară. Dar Ron, cel mai tânăr, probabil că este la colegiu acum.

— Sfârşitul povestirii, spuse Matt, cu ton sec. Crezi că acum mă cunoşti mai bine? Mai la obiect, mă placi mai mult acum? Ea se ridică şi se duse să tragă draperile la ferestre.

— Nu, Matt. Ea nu ştiu cât de aproape era în spatele ei, până când el vorbi încet.

— Nu, la care întrebare? Ea se întoarse şi îi întâlni

privirea.

— Te-am iubit, ştii asta. Aş fi putut face faţă oricărui fel de viaţă, dacă asta ar fi însemnat să fiu cu tine. Mă doare să ştiu că nu ai avut încredere în mine, încredere în puterea dragostei mele. El oftă cu amărăciune.

— Dee… haide! Erai doar un copil!

— Poate, dar… Ea se întoarse şi se duse în camera de zi unde puse în funcţiune CDplayer-ul, fără a acorda prea multă importanţă la ce urma să cânte. Mozart invadă camera.

— Dar ce? Ea se răsuci şi îl înfruntă.

— Dar tu trebuia să mă laşi să hotărăsc singură! Deşi el se afla la jumătatea camerei, ea văzu ochii lui lucind de furie. Vocea lui se ridică peste viori.

— Pe naiba, trebuia! Spui că nu mă cunoşti acum. Ei bine, dacă crezi pentru un minut că te-aş fi putut lăsa pe tine sau pe oricare altă femeie să ia o decizie nebunească, una bazată pe afect şi nu pe raţiune, nu mă cunoşteai nici măcar atunci! El trase aer în piept, apoi adăugă, subliniind fiecare cuvânt pe măsură ce se apropia pas cu pas de ea: Nu ai fi putut suporta rigorile acelui gen de viaţă!

— La naiba, Matt! ţipă ea, lovind cu palma capacul pianului. Dacă eram suficient de matură să împart patul cu tine, eram suficient de matură să împart şi viaţa cu tine. Problemele tale. Poate tu nu m-ai cunoscut niciodată suficient de bine, dacă ai crezut că mă voi prăbuşi la prima încercare.

— Te cunoşteam, Dee. Ştiam felul tău de a gândi, felul în care acţionai la fiecare nedreptate pe care o vedeai şi pe care voiai să o îndrepţi. Şi nu ai fi reuşit, pentru că viaţa din care veneam, cea în care urma să mă întorc era plină de nedreptăţi.

Am fi avut câteva luni bune, poate chiar câţiva ani, dar

apoi decăderea s-ar fi instalat. Era o perspectivă pe care nu o puteam înfrunta. Gândul de a te vedea devenind aspră şi rece, sau tristă şi disperată, ca mama. Ideea de a ajunge să mă urăşti era prea mult pentru mine. Şi ai fi ajuns să mă urăşti, pentru că mândria mea nu mi-ar fi permis să te las să nu foloseşti ceea ce în mod îndreptăţit era al tău şi te-ar fi făcut să-ţi fie viaţa mai uşoară. Dacă mândria este un păcat, atunci eu îl comit şi acum zilnic. Dee se chirci.

— Deci asta este, nu-i aşa? Când ai spus că tatăl tău este bolnav şi a trebuit să pleci imediat, am făcut greşeala de a-ţi oferi bani pentru zbor, ca să nu mergi cu autobuzul sau autostopul. Asta a fost crima mea de neiertat, nu-i aşa, Matt? Era comparabil cu dorinţa de a-ţi da tort şi lumânări pentru ziua de naştere a fratelui tău mai mic.

— Dee…

— Bine, a continuat ea. Pentru lipsa de judecată îmi cer scuze. Am greşit. Şi admit că au fost tinereţea şi lipsa mea de experienţă care m-au determinat. Dar asta nu înseamnă că vârsta mea fragedă ar fi făcut din mine o soţie rea pentru tine. Dacă mi-ai fi spus pur şi simplu că ţi-am rănit sentimentele oferindu-ţi bani ca o soluţie la problemele tale, aş fi înţeles. Nu eram proastă, Matt, ci naivă.

— Să-mi răneşti… el se întrerupse, îşi trecu o mână prin păr şi închise ochii pentru un moment, răsuflând cu greu. Dee! Pentru numele lui Dumnezeu! Crezi că erau numai sentimentele… Din nou îşi întrerupse fraza. Oh, fir-ar să fie, nu aşa intenţionam să petrecem seara aceasta, dezgropând durerea anilor care au trecut şi ţipând unul la altul. El se uită ţintă la ea până când răsuflarea îi reveni la normal. Îşi frecă nasul şi clipi din ochi ca şi cum l-ar fi durut.

— Am făcut ceea ce am crezut că este bine, ceea ce am considerat atunci ca singurul lucru pe care îl puteam face. Tu

erai cine erai. Eu eram cine eram. Iar timpul nu era potrivit pentru noi. O ruptură tranşantă era soluţia cea mai bună.

Ea aprobă din cap, simţindu-se extenuată. După toate astea, ce s-a schimbat, de fapt? Ea era tot cine era. Iar Matt, în mod clar, avea încă mândria lui. Orice ar fi vrut de la ea, era sigură, nu era nimic permanent.

— Da, spuse ea. O ruptură tranşantă. Atunci. Şi acum. Încruntarea lui se adânci.

— Asta e nebunie. Mă pedepseşti pentru trecut. Ea dădu din cap.

— Nu. Mi-am dat seama că trecutul este ceva ce nu poate fi schimbat, nu poate fi reclădit. Ce am avut am pierdut. Era tentată să spună „tu ai aruncat", dar asta nu ar fi fost corect. Era o vină de ambele părţi. Mai mult probabil de partea ei decât a lui. Ea nu a fost cinstită cu el în legătură cu ea. Ea dorea un „prieten adevărat", la fel ca alte fete, care erau chiar mai tinere decât ea, atunci când l-a cunoscut pe Matt. Ea nu i-a spus cine era tatăl ei, ce făcea el sau despre averea familiei, i-a fost teamă pe drept cuvânt că asta îl va îndepărta. Şi nici nu i-a spus că era virgină.

El era întotdeauna atât de afurisit de „onorabil". Ea înţelegea mai bine acum. În clipa în care a ştiut că era primul ei iubit, a fost convins că trebuie să se însoare cu ea. Apoi, după ce a aflat din ce familie vine, a fost la fel de convins că nu trebuie. Nu putea. La un moment dat ea a crezut că l-a convins că greşeşte. Şi apoi a plecat. Acum ştia, a fost cu intenţie.

— Timp de trei ani am aşteptat, Matt. Nu puteam să cred că… m-ai abandonat, Matt. Că ai abandonat ceea ce aveam noi. Am crezut că într-adevăr mă iubeai.

— Ah, Dee! Te iubeam. Şi nu voiam să te părăsesc aşa. Dar nu am avut altă soluţie.

Matt ar fi vrut să-i spună cât de greu i-a fost. Voia să-i spună cât de mult a iubit-o. Voia să-i spună că ştia că s-ar putea îndrăgosti de ea din nou, foarte uşor. Că poate s-a întâmplat deja şi că nu ar fi vrut s-o părăsească, nici chiar pentru un minut.

— Aş putea… El închise gura, privind la faţa ei ovală, delicată, savurându-i frumuseţea. În spatele ei, în jurul ei, era o aură de bogăţie care punea încă o barieră între ei. Dar era oare impenetrabilă? Mai ales că era numai în imaginaţia lui?

— Ai putea ce anume? întrebă ea.

— Mi-aş putea imagina… reacţia tatălui tău la cererea ta în căsătorie, spuse el. M-ar speria de moarte.

— Dar… Inima lui bătea cu putere în piept, în gât. Tatăl ei nu mai era. Nu ar fi nevoie să o ceară. Ar putea face, acum, ceea ce a făcut cu mult înainte de a şti măcar că are un tată, pur şi simplu să ia ceea ce oferea ea atât de inocent. Ea se uita la el, întrebătoare. Nu-l invita să continue ceea ce intenţionase să spună. Ceasul bunicului bătu de douăsprezece ori. Amândoi se întoarseră şi se uitară la el, de parcă acesta ar fi avut nişte răspunsuri pentru ei.

— Este târziu. Trebuie să plec. Dee spuse:

— Da. Este târziu. Mai târziu pentru tine decât pentru mine. Tu eşti încă după fusul orar din Est. El îşi odihni privirea pe profilul ei.

— Mă adaptez uşor. Ea nu se întoarse. Nu-i sugeră să rămână. Sau să se întoarcă. Când se mişcă, era în direcţia vestibulului. El aştepta în timp ce ea îi scoase haina din dulap şi i-o întinse. Se strecură în ea. Ea deschise uşa de sticlă şi dădu la o parte perdeaua din mărgele. Păsările murmurau somnoroase despre fiinţele umane care aveau ore ridicole. La lift Matt îi luă ambele mâini într-ale sale.

— Noapte bună, spuse el duios. Seara lor se terminase. El ştia asta. Totuşi îi venea greu să dea drumul mâinilor ei. Era posibil ca ea să aibă dreptate şi întreaga lor legătură să fie terminată, încă de acum treisprezece ani. Că el încerca să reînvie ceva ce exista numai în memorie, la fel ca speranţa pentru o nouă aromă dulce de vară în fotografia decolorată a unui trandafir. Nu. El respinse ideea.

— Poate că nu putem reconstrui trecutul, spuse el. Dar ce păreri ai despre un nou început? Din nou ea se uită la el tăcută, timp de câteva minute.

Cu un zâmbet atât de trist, că aproape îl făcu să-i dea lacrimile, îi spuse:

— Noapte bună, Matt. Matt păşi în lift, iar lumina mai puternică îi străluci pe faţă, subliniindu-i ridurile din jurul gurii. Dee văzu cu claritate singurătatea tristă, pierdută, aproape ascunsă în umbrele închise de sub sprâncene. Dar apoi uşile sculptate se închiseră şi el dispăru. Dee şedea în faţa ecranului ei de computer, recitind cuvintele pe care le scrisese cu ajutorul lui Matt. Era un articol bun, interesant şi era mândră de asta. Pentru un moment îşi sprijini fruntea de palmă, amintindu-şi… „Dacă mândria este un păcat, atunci încă îi sunt supus zilnic…" Oh, Matt, Matt". Cu un oftat ea puse cursorul în partea de sus a paginii, imprimă titlul şi apoi dedesubt, adăugă cuvintele „de Dee Farris". După o scurtă pauză, mai adăugă trei cuvinte. Poate mama lui Matt i-a insuflat sensul onoarei. Părinţii ei au crezut întotdeauna că trebuie acordat credit cuiva, acolo unde merită. Deschise imprimanta şi văzu cum caracterele apar negre pe pagina albă de hârtie". *De Dee Farris şi Matthew Fiedler*". Numele arătau bine împreună. Numai dacă ea nu credea că pentru Matt „a începe din nou" însemna să uiţi lecţiile trecutului.

CAPITOLUL 6

Matt se îndepărtă de peretele rece de cărămidă, dintr-odată alert după mai mult de jumătate de oră de aşteptare pasivă, sau aproape pasivă, pentru un om căruia i-au îngheţat oasele. Peste drum, Dee şi două femei ieşiră dintr-un bloc de birouri anonim şi alergară împreună pe treptele late, una din ele ţinând braţele încrucişate pe piept şi tremurând în mod exagerat. Era o noapte aspră, ca o ameninţare de ploaie mai puternică. O perdea de apă aruncă.

În jur stropi de argint, în timp ce vântul mătura şiroaie de apă pe trotuar.

Dee purta blugi, o jachetă groasă matlasată şi cizme albe. Mâinile îi erau adânc înfundate în buzunare. El văzu că mersul ei era obosit, iar umerii păreau căzuţi.

Părul îi atârna desfăcut, iar vântul i-l vântura peste ochi. Ea îl dădu la o parte cu mâna. El traversă strada şi ajunse în spatele trioului, în momentul când el se apropie de trei maşini parcate una lângă alta, maşina Mercedes coupé sport a lui Dee fiind ultima din rând.

— Aşteaptă, spuse el, apoi se blestemă în gând, pentru că toate trei îngheţară, cu spatele încovoiat ca şi cum ar fi aşteptat lovitura. A fost numai un moment. Cea mai solidă dintre ele se întoarse, cu mâinile în sus, în poziţie de luptă din artele marţiale. Capul lui Dee zvâcni într-o parte. Cea de-a treia femeie se ascunse în spatele maşinii. Matt văzu ceva lucind în mâna ei. El îşi aduse aminte de o femeie care spunea la un program de ştiri TV „Este endemic. Pericolul este pretutindeni”. El ştia asta, toată lumea ştia. Poate oricine ştia asta teoretic, dar un bărbat nu putea trăi frica unei femei pe străzile unui oraş, în timpul nopţii. El văzu teama, reală şi primară, pe faţa lui Dee şi a celor trei femei.

— Oh, la naiba, spuse el. Îmi pare rău Dee… nu am vrut să vă sperii.

Cea cu poziţia instinctivă de luptă, cu un cap mai înaltă decât, Dee şi probabil cu 80 de pfunzi mai solidă, se plasă între Matt şi Dee.

— Sunt ceva probleme?

— Nancy, e în ordine, spuse Dee păşind în faţă repede. Matt este un prieten. Nancy ezita.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Pentru a-şi asigura partenerele, Dee îşi trecu degetele pe sub braţul lui Matt. Am uitat că trebuia să vină să ne întâlnim astă seară, spuse ea. Noapte bună, Nan. Noapte bună, Sue. Cu o ultimă privire suspicioasă, femeia se urcă în maşină. Dee aşteptă până când cele două femei plecară, după care îşi smulse mâna de sub braţul lui Matt.

— Ce faci aici? întrebă ea. De unde ai ştiut unde să mă găseşti? Pentru un om care dorea să înceapă totul din nou, a reuşit să se ţină la distanţă de marţea trecută.

Matt clătină capul cu regret, părul lui închis era zburlit de vânt, ochii întunecaţi.

— O să mă crezi dacă îţi spun că te-am urmărit când ai plecat de acasă astă seară? El arăta ca şi cum ar fi fost dificil chiar şi pentru el să creadă acest lucru.

Ea se uită la el în timp ce se dădu un pas înapoi.

— M-ai urmărit? Cum? El ridică din umeri şi îşi înfundă mâinile în buzunarele hainei.

— Spunându-i unui şofer de taxi „Urmăreşte maşina aia”, i-am spus că eşti nevasta mea şi că vreau să te prind cu amantul. El a acţionat ca şi cum nu m-ar fi crezut. Cred că şi-a închipuit că eu sunt poliţist iar tu eşti o escroacă. M-am simţit ca James Bond. Ea râse, iar Matt observă mici semne de stres în jurul ochilor ei.

— Numai că Bond nu urmăreşte niciodată o femeie.

— Bineînţeles că nu. Ar putea însă folosi asta ca alibi.

— Aşa este. Numai că el ar fi pus politicos şoferul pe trotuar şi ar fi condus singur taxiul. Apoi ar fi mers în slalom pe două roţi printre maşini parcate şi lăzi de gunoi. Urmăriseră o mulţime de filme cu Bond, împreună. El aprobă.

— Ai dreptate. Nu am făcut nimic atât de dramatic. Dar de altfel nici tu nu m-ai forţat, încercând să scapi de mine. Faţa ei era acum liniştită, privirea întunecată. În liniştea dintre maşinile care treceau, perdeaua de apă susura şi împroşca.

— Nu ştiam că mă urmăreşti, spuse Dee.

— Şi dacă ai fi ştiut?

El auzi încuietoarea de la maşină deschizându-se şi îşi dădu seama că probabil avea o telecomandă.

— Eu… nu ştiu, spuse ea. Privirea ei era tulbure. El deschise uşa şi ea se urcă, departe de vânt, departe de frig. Vântul îi lipise pantalonii de picioare. Impermeabilul îi flutura în jurul genunchilor. El îşi ridică gulerul. Ea deschise uşa de pe partea pasagerului.

— Urcă, Matt. Te duc înapoi la hotel. Până când se strecură în maşină, ea pornise deja motorul. Cu ambele uşi închise, radiatorul intră rapid în funcţiune.

— Nu era pe agenda mea să mă întorc la hotel, spuse el. De fapt am venit să te iau să bem ceva.

— Matt… Dee îi întâlni privirea. Nu cred că este o idee prea bună.

— Nu? spuse el. Să ia un pahar? Să se vadă? Nu trebui să întrebe. El îşi strecură degetul mare peste vena care pulsa rapid pe gâtul ei, îi luă mâna şi i-o băgă înăuntrul hainei lui, ţinând-o peste inima care îi bătea cu putere.

— Ai una mai bună? Ceva care să te facă să nu te mai gândeşti la mine, aşa cum şi eu am căutat să încetez să mă gândesc la tine? Ceva care să oprească sentimentele, Dee? Ea nu încercă să nege că se gândise la el. Nu îl mai văzuse şi nu mai auzise nimic despre el de când plecase din apartamentul ei marţi seara, dar a fost permanent în mintea ei, în visurile ei. A reluat iar şi iar lucrurile pe care le-a spus el, cele pe care le-a spus ea şi a petrecut prea multe ore amintindu-şi de sărutările lui şi cum puteau să o răscolească. Schimbară o privire lungă. Ea se uită în jos, apoi îşi retrase mâna.

— Nu, cred că nu. Ar fi mult mai uşor, viaţa ei ar fi fost mai puţin complicată dacă el nu ar fi apărut în magazinul ei. Dar pentru că a apărut, ştia că niciunul din ei nu va pleca pur şi simplu. Nu cu uşurinţă şi nu curând. Şi nu nevătămat. Dar orice s-ar fi întâmplat, ea ştia că nu va fi un nou început. Începuturile noi între foşti amanţi sunt ceva mitic. Întotdeauna trecutul va fi între ei. Trecutul pe care l-au împărţit. Şi trecutul fiecăruia dintre ei. Ea oftă. Apoi, pentru că nu se putea abţine, pentru că era imposibil să afle răspunsul, întrebă:

— De ce m-ai urmărit? În lumina unui vehicul ea îi văzu zâmbetul strâmb.

— Nu ca să-ţi ofer un pahar. Dar asta ai constatat singură, nu-i aşa? Am venit să te aştept aici pentru că îmi era teamă că chiar dacă aş fi trecut de portar, nu m-ar fi lăsat să urc în lift. Şi voiam să te văd… Voiam… să fiu un erou. Eroul tău.

Voiam… să te ţin, când ieşeai din acea cameră de groază. El se întinse după mâna ei şi i-o luă de pe volan, strângând-o într-a lui. Degetele lui erau calde, strânsoarea lui puternică, deşi blândă. De data asta ea nu şi-a mai retras mâna. Simţind complicitatea ei, poate chiar dorinţa ei, el îi

bägă mâna în căldura gulerului, pe gât. După un timp Dee aprobă din cap şi îşi răsfiră degetele pe pielea lui.

— Mulţumesc, Matt. Oricine lucrează cu aceste linii telefonice are nevoie de o îmbrăţişare când a terminat. Mă bucur că eşti aici. Partenerele mele de echipă plecaseră acasă la soţi, la griji şi dragoste. De multe ori le-am invidiat pentru asta.

— Aş vrea să te strâng în braţe, spuse el, şi ea îi simţi vocea prin mâna ei aşa cum o auzi în urechi. De ce trebuie să conduci o maşină atât de mică?

— Sunt unii care ar face nişte mutre mirate dacă ar auzi că descrii un Mercedes 380 ŞI ca o „mică maşină caraghioasă". El zâmbi.

— Eşti şi tu unul din ei? Ea clătină din cap.

— O maşină este o maşină. Mama mea mi-a cumpărat-o de ziua mea, anul trecut. Ceva luci în ochii lui. Şoc? Dezgust? Ea se gândi la mama lui, economisind bacşişurile de la restaurant, dolar cu dolar, în puşculiţe pe care trebuia să le ascundă nu numai de un soţ beţiv dar şi de cei de la forţele de muncă, care i-ar fi luat posibilitatea de evadare a fiului său. Se gândi cât a trebuit Matt să muncească pentru noua sa viaţă şi se întrebă dacă era nesigură pentru el. Totuşi, el trebuia să înţeleagă că mama ei nu îi făcea niciodată cadouri ieftine. Dacă aceasta va fi o problemă, voia să ştie acum. Atenţia lui era însă în altă parte.

— Toate acele lucruri pe care le-ai auzit marţi seara, spuse el, te-au făcut să urăşti bărbaţii? Ea dădu din cap.

— Nu, Matt. Ea îşi afundă mâna mai adânc în jurul gâtului lui, strângând uşor. Şi nimic din ceea ce ai făcut tu nu m-a făcut să te urăsc. El închise ochii pentru un moment, apoi se uită la ea, faţa lui fiind fără expresie.

— Nu te-am întrebat asta. Ea îi cercetă ochii.

— Nu m-ai întrebat? El oftă, îi scoase mâna de sub guler şi i-o puse din nou pe volan.

— Nimănui nu-i place un „ştie-tot”, spuse el.

— Matt, aş vrea să nu te îngrijorezi de cele ce aud eu joia seara. Problemele nu sunt problemele mele. Eu consolez. Încerc să nu le amplific. Se uită la mâinile ei de pe volan, apoi îl privi dintr-o parte, lung, pe Matt. Cred că dacă mi-aş retrăi viaţa şi ar trebui să fac o alegere, ştiind ceea ce ştiu acum despre mine, aş alege psihologia, nu ziaristica.

— Există totuşi o anumită psihologie folosită în ziaristică, spuse el. Dee aprobă din cap şi dădu maşina cu spatele.

— Da, dar ceea ce aş vrea cu adevărat să fac este să înţeleg modul de gândire care permite unui bărbat să facă lucruri groaznice, violente, împotriva femeilor.

Trebuie să existe o modalitate de a trata un astfel de bărbat, de a-i arăta o cale mai bună. El se uită la ea.

— Nu multe femei au compasiune pentru violatori. Ea dădu din umeri. Nu sunt sigură dacă eu am. Dar trebuie să existe un mod de a a face să nu se întâmple, poate asta este direcţia în care trebuie să încercăm să privim. Când opri într-o zonă de parcare a unui restaurant „Drive-in” după câteva străzi, Matt zâmbi.

— Doamne! Nu am mai fost de ani de zile la unul din astea! mai există încă mici chelneriţe cu fuste scurte şi cizme înalte? Ea râse şi deschise fereastra, în timp ce un bărbat în pantaloni lungi şi vestă matlasată veni în fugă spre ei.

— Probabil nu ai fost de ani de zile? spuse ea, apoi întrebă: Ce vrei să iei? După ce au comandat ciocolată fierbinte, ea ridică din nou geamul.

— Ce ai face, Matt, dacă ai putea să-ţi retrăieşti viaţa? Ai intra în avocatură ca să îndeplineşti visul mamei tale. A

fost şi visul tău?

— Avocatura nu era în mod necesar ceea ce dorea ea pentru mine. Pur şi simplu învăţătura. Un drum spre evadare. Eu am ales avocatura pentru că mi-a plăcut ideea de putere care am crezut că mi-o va da. Puterea de a aranja lucrurile. Dar dacă aş putea face din nou, cred că aş alege arhitectura. Este chiar mai multă putere în asta. Puterea de a crea ceva durabil, ceva de… valoare.

— Putere, spuse ea zâmbind. Asta este o dorinţă tipic masculină. El îi întoarse zâmbetul.

— Sunt bărbat. Dee aprobă.

— Am observat asta o dată sau de două ori. Văd că lucrând pentru o companie angrenată serios în dezvoltarea de proprietăţi, ajuţi prin crearea unor lucruri de valoare durabilă. Mă bucur de asta pentru tine, Matt. El îşi termină de băut ceaşca şi îşi linse mustăţile de spuma de pe buza superioară.

— Iar eu mă bucur pentru tine că poţi da din timpul tău ca să ajuţi oameni care au nevoie de compasiune, de simpatie. Dee îşi termină ciocolata şi aşeză ambele cești pe tava pusă în afara portierei. Băiatul se întoarse aproape imediat şi zâmbi ca mulţumire pentru bacşişul pe care i-l adăugă Matt la nota de plată.

Ajuns la hotel, Matt nu se lăsă împiedicat de bordul maşinii să facă ceea ce dorea. Ceea ce şi Dee dorea. Se aplecă, îi apucă ceafa cu o mână şi o apropie de el. Sărutul lui era cald şi profund şi umed, dulce de ciocolată şi de propriul lui gust. O tulbura până în adâncuri. O făcu să îi vâjâie capul, să-i accelereze inima şi să i se oprească respiraţia în gât.

— Noapte bună, iubito, spuse el zâmbind. Voi ţine legătura. Voi…

Ceea ce a intenţionat să spună s-a întrerupt, el a închis

gura şi a coborât din maşină. Trânti uşa şi murmură „Noapte bună”. În timp ce păşea spre uşile de la intrare, ea deschise uşa, sări din maşină şi îl strigă. Inima lui Matt aproape se opri la sunetul vocii lui Dee. Se întoarse. Ea stătea cu coatele pe capota maşinii ei, cu capul întors într-o parte. Vântul i se juca în păr, ciufulindu-i-l. Lumina de la o firmă luminoasă cu neon de peste drum crea un efect de halo în jurul capului ei. El nu-i putu citi expresia, dar văzu cum i se ridică pieptul când trase aer în piept. Era ca şi cum ar fi avut nişte sfori prinse de glezne, se gândi el, descoperind că picioarele i se puseră imediat în mişcare. El se întoarse la maşină, se sprijini pe capotă, în cealaltă parte.

— Vineri, în ziua de 13, rulează un film la un teatru nu departe de locuinţa mea, spuse ea. Este un spectacol pentru o singură seară. Vineri.

— Treisprezece, spuse el, apoi aşteptă ca ea să continue. Va fi oare ziua mea norocoasă? întrebă el, când ea nu spuse nimic. Ea ştia, invitându-l, că accepta noul început pe care el îl dorea. Pe care şi ea îl dorea. Ceea ce nu ştia era dacă va merge. Dar cum ar fi putut să nu accepte? Cum ar fi putut să nu-şi asume riscul? Acesta era Matt care aştepta acolo ca ea să spună ce are de spus. Matt… care nu va pleca, indiferent câte mile sau ani ar fi pus între ei.

— Vrei… vrei să vii la mine să luăm o cină uşoară şi apoi să mergem să vedem piesa? El zâmbi.

— Doamnă, ai deja o întâlnire. Apoi, când ea se aplecă înapoi în maşină şi închise portiera, el rămase în picioare privind-o cum pleacă. Închise ochii. Mâine *Metcom* şi *Chang International* urmau să semneze acordul final privind cumpărarea unei proprietăţi care includea şi *Westmarch Appartment Hotel*. Fără îndoială, după aceea va urma o cină de sărbătorire a evenimentului, discursuri, toasturi, toată

procedura plictisitoare. Se întreba cum ar putea să-l convingă pe Edwin să-l scutească de toate astea. Din fericire, şeful lui şi alţi reprezentanţi ai firmei tocmai ieşeau de la bar când intră el în holul hotelului. Au stat puţin de vorbă, după care Marcy se scuză spunând că mâine va fi o zi lungă şi ocupată, dându-i astfel şi lui un perfect pretext de scuză.

— Nicio problemă, băiete! Câteva pahare de whisky cu sifon contribuiseră la expansivitatea lui Edwin, iar gândul la o încununare plină de succes a afacerii principale era îmbucurător.

— De fapt, voiam să-ţi propun să pleci mâine acasă. De altfel ai avut aici o săptămână în plus faţă de noi ceilalţi. Meriţi o pauză.

— Mulţumesc, Edwin. Eşti sigur că nu ai nevoie de mine? Şi dacă nu te superi nu o să plec mâine. Am o întâlnire seara şi… El ezită. Nu sunt sigur în legătură cu weekend-ul.

— Tu, câine viclean. Eşti în oraş de mai puţin de două săptămâni şi ţi-ai găsit deja o pipiţă. Lui Edwin îi plăcea să vorbească cum credea el că este „modern”.

Da, da. Păstrează camera. Îl înghionti pe Matt cu cotul. Poate o aduci pe doamna să-ţi cunoască şeful. Ai o scuză bună să o aduci la hotel. Apoi ar fi o simplă chestiune de „nevoia” de a lua ceva din cameră şi… Zâmbi şiret. Cunoşti rutina. Matt dădu din cap, simţind o uşoară repulsie”. Rutina” nu era ceva ce Dee ar fi apreciat. Îl părăsi pe Edwin, mintea lui fiind ocupată în întregime de Dee. În timp ce liftul urcă, îi văzu în peretele de oglindă din faţa lui zâmbetul. Se potrivea cu faţa lui. Îl simţea bine acolo. Singurul lucru care l-ar fi făcut să se simtă mai bine ar fi fost ca întâlnirea de mâine seară să nu fie ultima.

Era plăcut să te îmbraci pentru o întâlnire cu Matt,

chiar dacă era numai pentru un film. A doua întâlnire în atât de mulţi ani, se gândi Dee. Şi ambele cu acelaşi bărbat, ambele în aceeaşi săptămână. Stătea în faţa oglinzii din dormitorul ei, închizând un cordon auriu în talie peste puloverul de caşmir galben-pal. Îşi netezi puloverul peste fusta neagră şi se aşeză pe marginea patului să-şi tragă cizmele înalte din piele moale. Matt venea din nou în locuinţa ei. Va şedea la masa ei, va mânca mâncarea pe care ea a gătit-o. O fi citit articolul din Goarna? Era la standuri începând de dimineaţă. Îi ceruse editorului să publice articolul la care Matt a ajutat-o, ca să poată aprecia reacţia lui la rezultatul colaborării lor. Agitaţia o cuprinse, o agitaţie pe care nu şi-o putea înfrâna. Era atât bine să împartă anumite lucruri cu Matt! În solar se auzi ţipătul papagalului, iar Dee uită complet de reviste săptămânale şi articole. Matt era acolo. Matt…

— Ăsta, spuse Matt zâmbind în timp ce Dee dădu la o parte perdeaua de mărgele ca să-l lase să intre în apartament, este cel mai distinct sistem de sonerie pe care l-am auzit. Sau este pasărea ta de pază?

— Las la alegerea ta, spuse ea, indicându-i drumul. Hai, dă-mi haina. Mai plouă?

— Ce altceva ar putea să facă? întrebă el. Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

— Ei, hai, zău! Îţi aminteşti de marţi? Şi de ieri? A plouat şi atunci? El trebui să admită că nu, dar era amuzant să o tachineze, să-i facă ochii să strălucească.

— Arta ta de a găti, spuse el după o jumătate de oră, învârtind spaghetti în jurul furculiţei, s-a îmbunătăţit considerabil. Dee îi zâmbi.

— Mulţumesc. Dar tu?

— Eu? El făcu o pauză cu furculiţa în drum spre gură.

— Nu era nimic în neregulă cu mine. Eu te-am învăţat, ţii minte?

— M-ai învăţat să pregătesc ouă jumări, Matt. Şi pizza de la pachet. Şi cam asta a fost tot. Ăsta nu-i gătit. El râse în hohote.

— N-ai trebui să încerci să vorbeşti aşa. Pare caraghios din partea ta. Ce ar spune profesorul tău de dicţie?

— Nu am avut niciodată un profesor de dicţie, spuse ea. Nici nu am avut nevoie. El zâmbi.

— Da, cred că nu ai avut nevoie. La tine acest accent vine în mod natural. El sorbi din vin uitându-se la ea peste marginea paharului.

— Mult timp obişnuiam să visez vocea ta. Mă trezeam cu vocea ta în urechi.

Ceea ce nu spuse era că „şi voiam să plâng". O dată sau de două ori, când era" prea obosit ca să-şi păstreze controlul, a plâns.

— Matt… privirea ei îi scrută faţa apoi dădu din cap. Da. Vor vorbi despre acei ani care au trecut. Dar nu acum. Termină-ţi mâncarea. Filmul începe peste mai puţin de o oră. În timp ce se strecurau pe trotuarul ud, înghesuiţi sub o umbrelă care nu îi acoperea bine pe amândoi, Matt spuse:

— Şi nici nu erau ouă jumări. Era omletă. Omlete mari, frumoase, umplute cu tot felul de lucruri bune. Ciuperci, brânză, ceapă, măsline, slănină, caşcaval, cam asta este ce îmi aduc aminte. Mai ştii? Dee înghiţi nodul dureros din gât. Îşi amintea, îşi amintea prea mult, prea bine. Îi revenea totul în minte cu atâta putere, încât se întreba cum va putea supravieţui acestei seri… Filmul. Se va concentraţia el, se hotărî ea, de îndată ce intrară în sală. Îşi va ocupa întreaga gândire cu asta…

— Ei? întrebă Matt când ieşiră din sală. Ţi-a plăcut? îi

plăcuse. Foarte mult. Dar ceea ce i-a plăcut cel mai mult a fost braţul lui în jurul ei, degetele lui care îi strângeau umerii.

— Probabil că voi avea coşmaruri, spuse ea. Ochii lui dansară când ea îşi ridică faţa spre el.

— Voi merge acasă cu tine şi voi sta să te protejez, dacă doreşti. Dee nu răspunse şi merseră în tăcere până la blocul ei în timp ce ploaia şiroia în jurul lor.

Ea ştia că ar fi dorit foarte mult, ca el să-şi petreacă noaptea protejând-o, nu numai împotriva coşmarurilor dar şi împotriva singurătăţii profunde în care a trebuit să trăiască atât de mult timp. Aşa după cum ea ar fi putut să-l păzească de ceea ce văzuse în ochii lui joi, seara, teama că ea l-ar putea urî.

Nu-l ura. Se gândi că există o posibilitate foarte serioasă să se îndrăgostească din nou de el. Când ieşiră din lift, el o surprinse spunându-i:

— Eşti în siguranţă pe veranda ta, ducesă. Mulţumesc pentru cină. Şi pentru film.

A surprins-o de asemenea atunci când nu a făcut niciun comentariu în momentul în care ea a scos biletele achitate deja. Înainte, fusese o chestiune de onoare pentru el să plătească pentru tot, chiar după ce aflase despre situaţia ei materială". În special" după ce a aflat. Amintindu-şi cum a fost, spunându-i noapte bună pe veranda din faţă ca după prima lor întâlnire cu atâţia ani în urmă, ea îşi împreună mâinile pe ceafa lui, îl trase în jos şi îl sărută uşor pe buze. Aşa a făcut cu mulţi ani în urmă, simţindu-se curajoasă şi matură.

— Noapte bună, Matt. El îşi puse mâinile pe talia ei şi o trase câţiva centimetri mai aproape. Aplecându-şi capul, el

puse un sărut pe buzele ei, desfăcându-le uşor, strecurându-şi vârful fierbinte al limbii.

— Noapte bună, Dee, spuse el solemn, dar cu acelaşi licăr în ochi ca atunci. El îşi amintea! Aşa se face, iubita Cuvânt cu cuvânt. Exact ce i-a spus atunci.

Retrăind acea primă întâlnire, ea tremura, nu era nevoie să joace teatru; aceleaşi emoţii o cuprinseră şi o făcură să se cutremure. Se apropiase mai mult de căldura lui atunci, în acea noapte rece de ianuarie, şi la fel a făcut şi acum, în atmosfera umedă a solarului. Îşi înfipse degetele în părul lui şi îi trase din nou capuri, în jos. De data asta sărutul ei era mai lung, gura ei puţin deschisă, umedă. Vârful limbii ei atinse buza lui inferioară, cu experienţă.

— Aşa? şopti ea. El gemu uşor şi îşi strecură mâinile în interiorul hainei ei, încercuindu-i talia.

— Da. Aşa. Şi aşa. El îi atinse cu buzele maxilarul, cu răsuflarea lui caldă pătrunzând în urechea ei.

— Miroşi atât de bine, murmură el. Ea îşi cuibări faţa în unghiul dintre gâtul şi umărul lui.

— Şi tu. Cu un chicotit el o sărută în continuare de-a lungul gâtului, limba lui căutând şi găsind un punct care pulsa, pe care îl încercă.

— Şi ai un gust aşa bun. Ea îndrăzni şi îl muşcă uşor de piele.

— Şi tu.

— Oh, Doamne! Dee! El îşi înfipse o mână în părul ei şi îi îndreptă faţa spre a lui, apucându-i gura într-un sărut care nu mai ţinea cont de nimic. Când se întrerupse, pentru a se uita la ea, ochii lui erau plini de dorinţă, corpul tânjea după asta. Ea se mişcă, o mişcare uşoară pe care nu o putu evita, el îşi desfăcu picioarele în jurul ei, acaparând-o. Inima ei bătea nebuneşte şi ea tremura, apropiindu-se mai mult de el, cu

degetele înfipte în spatele lui. Pas cu pas retrăiau ceea ce fusese înainte. El îi mângâie sânii prin caşmir şi satin, până când ea gemu şi se arcui spre el, cu sfârcurile tari în palmele lui. Un tremur puternic de dorinţă o cuprinse în timp ce scoase un mic sunet.

— Cât de bine îmi amintesc această senzaţie; spuse el în timp ce îşi întinse mâinile spre fesele ei pe care le cuprinse arcuind-o mai tare spre el, urmărindu-i faţa. Şi tu?

— Da, oftă ea involuntar, simţind senzaţia fierbinte, puternică ce o inunda.

El îi mângâie obrazul cu degetul mare. Ea se uită în ochii lui. El zâmbi încet şi îi trecu marginea unghiei peste buza superioară. Ea îl atinse cu limba, dornică să îl guste, dar el îşi retrase degetul, mângâindu-i bărbia. Ea se ridică pe vârfuri, iar el o sărută uşor pe buze, repetat, rezistând mâinilor ei, până când ea strigă cu frustrare.

— Matt, sărută-mă! El râse uşor în urechea, ei şi o strânse mai tare în braţe.

— Nu am făcut-o atunci, spuse el. Ţii minte? Dragonul a apărut pe verandă. Iar eu eram atât de excitat încât de abia puteam face un pas fără să scot un geamăt, dar am plecat. Ea râse.

— Ai plecat. Dar te-ai întors.

— Doamne, da, zâmbi el. Şi a fost ca acum… El îi arătă cât de bine îşi amintea, atingând-o cu mâini experte, plimbându-şi buzele pe gâtul ei spre guler, până la umăr. Îi trase degetele în gura lui, unul câte unul, până când ea deveni moale, tremurând, cerând mai mult.

— Matt… Matt… oftă ea, implorând sărutări, acele sărutări profunde cu care o obişnuise.

— Curând. Aşteaptă. Ai răbdare, Dee. Experienţa… totul cu mine, aşa cum a fost, aşa cum a fost cu noi. El îi luă

mâna de pe ceafă şi i-o puse pe gât, pentru a-i simţi pulsul rapid, puternic.

— Atinge-mă, spuse el, aşa cum îi spusese să facă altă dată. Învaţă ceea ce trebuie să faci cu mine. Lasă-mă să ştiu ce să fac cu tine. Te rog, Dee. Ea închise ochii şi şopti:

— Da… cu un oftat lung. Oh, Matt. Mă faci să simt atâtea. Atâtea senzaţii pe care le-am uitat.

— E bine. Geamătul profund, satisfăcut, din urechea ei era ca o recompensă. Aşa de bine, baby… Mirosul de pământ şi flori tropicale se simţea puternic. Totul era liniştit în jurul lor, cu excepţia răsuflării, a şoaptelor, a fâşâitului mâinilor pe ţesături, a gurilor pe piele. Impermeabilul lui căzu pe podea. Jacheta ei îi urmă. Ea deschise ochii şi se uită ţintă ia el. Îşi aduse aminte de cuvintele lui din serile trecute". O să savurezi fiecare minut. Aşa cum obişnuiam noi să…" Aşa era. Aşa simţea. El îi sărută pleoapele închise.

— Acceptă ceea ce se întâmplă între noi, Dee. Bucură-te de asta împreună cu mine. Nu vom merge astă seară mai departe decât vei vrea tu. Astă seară? Dar în celelalte seri? Ea nu se gândise încă la asta. Va face cum va vrea el, va accepta… Se va bucura. Luminile erau scăzute, momentele erau preţioase, în timp ce explorau împreună senzaţie după senzaţie. Se auzi un uşor zdrăngănit când cordonul ei căzu pe podea. Apoi mâinile lui erau pe spatele ei gol, pe sânii ei, gura lui absorbind adânc, limba mângâind carnea tare. Experimentând… totul. Din nou. Reînviind trecutul. Creând prezentul. Făcându-l să cânte. Nu se gândeau la viitor, numai la mângâieri. Ea nu era sigură când se va termina călătoria în trecut şi când prezentul îi va lua locul, dar când ea tremura în braţele lui, după ceea ce păru o veşnicie, Matt îi acoperi în sfârşit gura cu a lui, din nou. Ea gemu de plăcere. Cu o mişcare puternică limba lui îi deschise

gura, năucind-o. Se încleştă de el, îşi înfipse unghiile în pielea de pe pieptul lui, printre nasturii pe care îi descheiase. Voia mai mult, mult mai mult din Matt. Pielea moale, netedă, de pe coaste o tenta, apoi degetele ei sensibile începură să exploreze muşchii tari ce mărgineau coloana vertebrală: Invazia ei întâlni un impediment, o curea şi încercă să se strecoare, să treacă de ea, în interior. Palmele ei alunecară mai jos spre elasticul lenjeriei, care nu prezenta un obstacol. El gemu şi o ridică spre el, îndepărtând tortura acestei atingeri, alunecând-o pe corpul lui în sus, astfel încât picioarele ei nu aveau unde merge, nu aveau de ce să se prindă, decât de el. Încet, el o mişcă în sus şi în jos, fusta ei ridicându-se din ce în ce mai sus pe şolduri, până când mâinile lui, sub fesele ei, nu erau despărţite de pielea ei decât de mătasea subţire a lenjeriei. Dee gemu la această senzaţie incomparabilă a părului său de pe piept care îi freca sfârcurile şi era pe punctul de a atinge apogeul. Matt o ţinu nemişcată. Răsuflarea lui se auzi horcăind aspru.

— Mai bine ne-am linişti, spuse el răguşit. El nu îi dădu drumul încă, ţinând-o în continuare, de parcă ar fi aşteptat ca ea să accepte sau… nu.

Ea ştia că nu ar fi fost nevoie să îi spună niciun cuvânt care să îi indice că a greşit, că „a se linişti" era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. O mişcare din partea ei ar fi fost suficientă, o altă sărutare, poate chiar numai un oftat, dar undeva în interiorul ei suna o avertizare. Poate aceeaşi pe care o auzise şi el. Ea nu înţelegea, dar ceva insista totuşi să se supună.

— Ai dreptate, spuse ea în silă. Cu un geamăt adânc el o puse din nou pe picioare şi lăsă ca fusta să o acopere din nou. Îi puse sutienul la loc, îi trase puloverul în jos şi stătu liniştit, ţinând-o strâns, încât abia putea respira. Dar ea nu

avea nevoie de oxigen ca să trăiască. Avea nevoie numai de Matt, de braţele lui, de corpul lui, de mirosul lui. Şi amintirile. O, Doamne, acele amintiri puternice, provocatoare pe care le-au reînviat mângâierile lor. Asta era ceea ce îi spunea avertizarea.

Încet, ea dădu la o parte amintirile, până când avu numai prezentul cu care trebuia să se confrunte. Şi viitorul incert. El o îndepărtă de el. Ea privi ţintă la cămaşa lui, cu nasturii descheiaţi, scoasă din pantaloni. Pantalonii lui erau pe jumătate desfăcuţi. Ea a făcut asta, l-a dezbrăcat pe jumătate? Bineînţeles că ea a făcut asta.

Destrăbălare. Plăcere. Aşa cum numai Matt Fiedler o putea face să fie capabilă. Îşi aminti senzaţia pielii sale întinse, calde, în palmele ei. Se uită în sus la el, ochii lui erau umbriţi. Era oare supărat că acceptase propunerea ei de a se opri după ce au mers atât de departe? Era umilit? Dezamăgit?

El îi ridică bărbia cu o mână mare, duioasă şi îi zâmbi.

— Faţa ta este îmbujorată şi radioasă, spuse el. Buzele tale sunt umflate şi roşii. Îmi place să te văd că arăţi astfel pentru mine. Ea nu putea vorbi. El îi urmări conturul buzelor umede cu degetul.

— Noapte bună, Dee. Dulcea mea Delight. Visează-mă pe mine, nu monştri. O. K?

— O.K. Dee ridică o mână şi îi atinse faţa. Ştia că îl va visa. În noaptea asta, noaptea viitoare şi multe, multe altele. Şi apoi el plecă, lăsând o teribilă singurătate în urma lui. În acel moment Dee ştiu că nu voia ca el să plece din nou din viaţa ei. Îl dorea… pe el, cu mândria lui, cu tot. Pentru totdeauna. Se aplecă şi îşi ridică cordonul din zale, punându-l zăngănind peste braţ. Întregul ei corp era sensibil, era pregătit. O durea. Iar Matt plecase.

CAPITOLUL 7

Cu pielea răcorită după duş, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de mătase, Dee era întinsă în pat privind fix tavanul, gândindu-se la ceea ce a fost, întrebându-se dacă va fi din nou astfel sau chiar mai bine? Erau amândoi mai maturi, mai capabili să ia decizii rezonabile. Era oare o şansă pentru ei? Sau priceperea ei era la fel de deformată de emoţie aşa cum a fost cu Gavin? Se răsuci în pat şi privi la fotografia tatălui ei care se afla pe noptieră. Ar fi dorit ca el să fie acolo să îl poată întreba. De multe ori el i-a dat răspunsuri la cele mai încurcate dileme ale vieţii şi a sfătuit-o să fie puternică, să fie sigură, să nu fie reţinută de dubii.

„Dacă doreşti ceva, Dee-Dee, spunea el adesea, atunci zbate-te pentru asta. Nimeni nu îţi poate da lucrurile pe care le vrei, de care ai nevoie, mai bine ca tine însăţi. Pentru că nimeni nu ştie ce este mai potrivit pentru tine".

Dacă-ar fi acolo, ar avea oare aceleaşi rezerve neexprimate pe care le-a avut când i l-a prezentat pe Gavin? Ea a simţit acele neîncrederi, deşi nu au fost exprimate în cuvinte. A văzut asta în comportamentul lui forţat, precum şi în cel al mamei sale, faţă de bărbatul pe care îl alesese Dee. Dar, întrucât era alegerea ei, niciunul nu îşi declarase rezervele. Oh, mama ei făcuse unele observaţii, dar întotdeauna cu un zâmbet pe buze, ca şi cum defectele lui Gavin ar fi trebuit privite drept ceva încântător. Helen nu l-ar fi criticat pe bărbatul pe care fiica ei îl dorea.

Acum Dee îl dorea pe Matt. Doamne, cât de mult îl dorea. Ştia că şi el o dorea. Dacă ea l-ar fi invitat, el ar fi fost acum cu ea în acest pat, făcând dragoste cu ea. Sărutările lui nu minţeau. Nici trupul său, care se cufunda în pasiune ori

de câte ori erau unul în braţele celuilalt. Dar… el o dorise şi înainte, nu-i aşa? Şi plecase.

Ea privi la imaginea uşor zâmbitoare a tatălui său, amintindu-şi de ce Matt o părăsise acum 13 ani. Deoarece era cine era. Deoarece, în timp ce poate el era potrivit pentru ea, în schimb ea nu era potrivită pentru el. Dar asta a fost atunci, îşi spuse ea. Acum este acum. El are acum totală încredere în maturitatea lui. De data asta, va permite el oare ca situaţia ei să îl alunge?

Ea nu a recunoscut profundele lui sentimente de neadaptare atunci când erau la colegiu, nu şi-a dat seama cum poziţia tatălui său, titlul rar folosit al mamei sale, averea familiei trebuie să-l fi intimidat. Ea l-a considerat pe Matt de neînvins şi pentru că nu i-a cunoscut vulnerabilitatea, nu a înţeles şi a făcut greşeli care iau costat scump pe amândoi. Nu va repeta aceste greşeli. Dar dacă va face altele, vor avea acelaşi efect devastator asupra bărbatului care era el acum? Un bărbat care ar putea nu numai să se menţină în orice strat al societăţii dar şi

„Ştia" că poate? „Zbate-te. Nimeni nu îţi poate obţine lucrurile de care ai nevoie, mai bine decât o poţi face tu însăţi". Cuvintele tatălui său.

Şi cele ale lui Matt: „Nu va fi nicio seducere, Dee. Când vei veni la mine, o vei face de bunăvoie, deschis înainte de primul sărut". Nu a fost chiar aşa. S-au sărutat. Şi iar. Dar apoi, el a întrerupt totul, lăsând-o pe ea să decidă. Dacă va merge la el acum, va fi de bunăvoie, deschis, sau va fi o decizie bazată pe nevoia de satisfacţie sexuală? Da, pasiunea încă era puternică. Dar şi dragostea. Şi ea era profundă. Cu mâna tremurândă ridică receptorul şi formă numărul, apoi ceru camera lui Matt. El răspunse la primul apel, vioi, ca şi cum şi el ar fi stat întins, treaz, gândindu-se. Sau poate

aşteptând un apel telefonic. Al ei.

— M-am hotărât să merg mâine la Whistler, spuse ea repede, înainte de a-şi schimba hotărârea. Trecu un moment lung. Ea asculta muzica ploii căzând pe terasă şi apoi se auzi un păcănit pe linia telefonică, după care o voce ciudată, tremurată, în urechile ei.

— Este o invitaţie, Dee? Era greu să vorbească cu inima care îi bătea cu putere în gât, dar reuşi să spună:

— Da. Accepţi?

Matt traversă holul acoperit cu parchet şi puse jos bagajul. Privi în jur la această „minusculă" casă de vacanţă pe care Dee o cumpărase pentru a începe viaţa de femeie măritată. Apartamentul ei, cu solarul de la intrare, o combinaţie de mobilă modernă şi antică şi cu poziţia sa superbă, vorbea despre avere de generaţii şi confort maxim pentru care nu se cruţase niciun efort. Dar nu era un loc deosebit de mare. Nici nu se aşteptase să fie. Era de altfel casa unei femei singure.

Dar „asta"! Asta, la care ea se referise ca la „locşorul" de la Whistler, ar fi cuprins trei din apartamentele ei din Vancouver şi cam o jumătate de duzină din garsonierele pe care Metcom le pusese la dispoziţie pentru el la Toronto. Ea împreună cu bărbatul cu care urma să se mărite probabil că intenţionau să primească mulţi oaspeţi. Sau intenţionau să aibă o familie numeroasă împreună. Stomacul i se crispă. În camera mare, cu două trepte mai jos decât intrarea, se întindea o luxuriantă mochetă pe care Matt o putu numai întrezări până când Dee coborî şi trase draperiile crem. Lumina inunda prin ferestrele înalte cât două etaje, care ofereau o privelişte spectaculoasă a unui orăşel de munte. Tavanul ca de catedrală căptuşit cu lemn de cedru noduros se înălţa, cu un vârf ascuţit la mijloc. Matt o urmă pe Dee în

cameră. Două uşi sugerau dormitoarele de la etaj. Pe partea opusă, accesibilă prin uşile de la balcon, era o terasă întinsă acoperită cu zăpadă. Aceasta mergea în trepte spre un râuleţ acoperit de gheaţă. Pe treapta cea mai de sus se afla o saună încăpătoare, acoperită de o pătură groasă de zăpadă. În interior, grupuri de mobilier cu piele moale şi perne viu colorate, intercalate de plante cu frunze late creau o ambianţă plăcută pentru conversaţii intime. O pianină era aşezată într-un colţ. Patronând totul dintr-o poziţie de onoare deasupra unui şemineu de piatră masiv, flancat de rafturi cu cărţi, se afla un portret al tatălui lui Dee, într-o uniformă care probabil era cea de ambasador. Matt se chirci în interior la această reamintire a trecutului combinat cu evidenţa clară şi actuală a prăpastiei dintre el şi Dee". Greutatea diferenţelor lor financiare căzu pe umerii lui ca o haină rece, udă, pe care credea că a îndepărtat-o. Greşise. Ar fi dorit să nu fi venit. Mai făcu un tur şi veni în faţa ei. Ochii ei erau prudenţi, atenţi, gura îi era încordată. El reuşi un râs scurt, neconvingător.

— Deci asta este ceea ce numeşti „un locşor"? Ea ridică din umeri, pe care erau pungi cu cumpărături.

— Ei bine, spuse ea, este o mărime rezonabilă. Asta face o casă mai… complexă, nu crezi? El avu viziunea unor mari petreceri, cu bărbaţi eleganţi şi femei sorbind şampanie şi ciugulind apetitive, după o zi pe pârtiile de schi. Oameni cărora el nu le va aparţine niciodată. Probabil în astfel de ocazii va fi un bucătar şi un chelner la bucătărie şi câteva fete în uniformă. Dacă a fost planificată o familie numeroasă, copiii ar fi fost probabil ţinuţi deoparte, astfel încât să nu murdărească perfecţiunea decoraţiei profesionale a covoarelor albe, pielea gri-perle şi lemnul de stejar solid, de culoarea mierii. Complex? Era oare el suficient de complex

să depăşească umbrele trecutului sau să-şi ocupe locul pe care studiile şi inteligenţa i le-au conferit? Cu o senzaţie ciudată, pesimistă, el începu să aibă serioase dubii din nou. Îşi aminti de felul în care părinţii lui îşi primeau oaspeţii: sosuri picante, chili şi bere. Şi felul în care mătuşa şi unchiul lui, precum şi cei cinci copii au venit să petreacă vacanţele de vară împreună cu familia lui.

— Cred că este complexă, funcţională, spuse el, încercând să aibă umor. Gândeşte-te numai la sacii de dormit care se pot întinde aici pe podeaua din living, când va sosi o ceată de oaspeţi. Dee clipi la nota de ironie din vocea lui. De cine îşi bătea joc, de ea – sau de el însuşi? Se uită la faţa lui, îi văzu expresia întunecată. Această evidenţă a bunăstării ei financiare l-a făcut să se simtă din nou ameninţat. La naiba! Ar fi vrut să nu îl şi adus acolo. Putea vedea că se întâmpla din nou. Asta îl va măcina, îi va distruge încrederea în sine şi dacă vor fi din nou împreună, în final el o va părăsi din nou. Dacă el nu va putea accepta realitatea vieţii ei, ea nu va putea face nimic să-l oprească, nu va avea niciun atu în plus faţă de acum treisprezece ani. Inima ei se frânse când văzu reticenţa cu care el privi la portretul tatălui ei, gura lui fiind schimonosită într-o linie dureroasă.

— Haide, spuse ea scurt, schimbându-şi deodată intenţiile în legătură cu rezultatul posibil al acestui weekend cu Matt. Vor schia şi asta va fi tot. Va schia până când va fi gata să cadă. Altfel, timpul petrecut împreună va fi insuportabil.

— Haide, spuse ea din nou. Îţi voi arăta camera ta.

Camera lui? Matt îi aruncă o privire tocmai la timp să o vadă pe Dee plecând. El îşi încleştă maxilarele cu mirare. Oare a citit greşit invitaţia făcută?

În mod evident. El urcă cele două trepte şi vru să ia

cele două genţi. Cu o înjurătură în surdină el îşi apucă geanta lui şi încercă să o ia şi pe a ei. Ea şi-o ridicase deja.

— Pe aici, spuse ea, arătându-i drumul de-a lungul unui coridor deschis ce înconjura camera de zi şi din care se deschideau mai multe uşi. Ea îi întinse pungile cu cumpărături conţinând echipament nou de schi şi se dădu înapoi să îl lase să intre. Era un dormitor mare, însorit, cu un pat acoperit cu o cuvertură albastru închis cu gri. Reflectată în dulapul cu uşi de oglindă, camera părea dublă ca dimensiune şi Matt observă o cameră de bale chiar lângă dulap. Era sigur că toate dormitoarele din această casă erau echipate astfel. Câte or fi? Cinci? Şase?

La fel cu camera mare şi aceasta avea un şemineu de piatră, deşi era ceva mai mic. Era o cameră bărbătească, destinată în mod clar musafirilor masculini. Şi la fel de clar era că el urma să stea acolo. Singur.

— Cred că asta o să ţi se potrivească, spuse ea formal. Mai sunt şi alte camere de oaspeţi, aşa că dacă consideri că aceasta nu este suficient de confortabilă, poţi să o alegi pe oricare de pe acest etaj. Fata diplomatului oferind ospitalitate unui reprezentant puţin dorit al unui stat neprieten! El îi prinse privirea în oglindă.

Deşi zâmbea, ochii ei aveau căldura unui cer de noiembrie, iar moralul îi scăzu chiar mai mult.

— De ce nu te schimbi? sugeră ea. Am să fac şi eu acelaşi lucru şi ne întâlnim jos în zece minute. Cu asta, îşi luă propriul geamantan şi dispăru pe scări, lăsându-l pe Matt să se întrebe ce anume s-a întâmplat între atmosfera veselă şi râsul din maşină şi atmosfera de aici, când au intrat în această cameră.

Frustrarea îl ardea pe dinăuntru ca un acid. O dorea pe Dee. O dorea caldă şi flexibilă în braţele sale, aşa cum a fost

în acele câteva minute minunate, seara trecută. Şi el s-a convins că invitaţia ei de a veni cu ea însemna că ea îl dorea la fel de mult. Ea fusese la fel de excitată ca el vineri noaptea. Asta era vizibil în ochii ei, tangibil în duritatea sfârcurilor, sesizabil în tremurul vocii. A fost chiar un ecou al acestui tremur o oră mai târziu când i-a telefonat ca să-l invite acolo. Oh, da Dee îl dorise la fel de mult cum o dorea el. Deci ce s-a întâmplat greşit între atunci şi acum? Drumul a fost o plăcere, cu mult râs, conversaţie vioaie, amintiri care ieşeau la suprafaţă cu fiecare râuleţ de munte îngheţat pe care îl traversau după sosire.

Matt gemu uşor când se lăsă să cadă într-un scaun cu pluş albastru din faţa şemineului şi îşi trase cizmele. Acele prime momente după sosire, a stat uitându-se în jurul lui ca un gură-cască, respingând trecutul ei, situaţia ei materială actuală, simţindu-se ca un văr sărac de la ţară.

Îşi frecă degetele mari de la picioare, apoi îşi scoase ciorapii. La naiba, de ce oare nu a fost pregătit mental şi emoţional pentru un astfel de loc, pe care evident că ea îl deţinea într-una dintre cele mai scumpe staţiuni din ţară?

S-a gândit oare la Dee ca la o „deţinătoare de magazin", aşa cum s-a descris ea însăşi, lucru care ar fi apropiat-o de propria lui stare materială? S-a gândit el oare că ceea ce făcea ea era mai mult decât să deţină numai un lanţ de boutique-uri? Bineînţeles că nu! Dar situaţia socială şi financiară nu ar mai trebui să constituie un subiect de discuţie între ei. El îşi privi picioarele goale, apoi se uită la un tablou de Robert Bateman, ce înfăţişa un lup gri, privind alert, din umbra unei păduri. Avea şi el acasă două tablouri de Bateman şi unul de Remington, pe care îl preţuia în mod deosebit. Oh, la naiba, la ce se gândea el oare? Achiziţiile nu

erau importante. Se judeca pe sine din punctul de vedere al reversului acelei Dee snoabe, pe care ei o detesta. Dezgustat de el însuşi de a se fi purtat ca un nebun, se ridică, îşi dezbrăcă hainele, le atârnă în debaraua încăpătoare şi îşi scoase din geantă hainele de schi. Despăturind un pulover alb, îl trase pe el. Trebuia să se grăbească. Trebuia să se pregătească să dea din nou ochii cu ea. Şi când se va întâmpla, îi va arăta că el nu va permite ca trecutul să îi stăpânească, pe niciunul din ei. Şi dacă îi va lua timp să o convingă, va folosi cât timp va fi necesar.

Dar, într-un fel sau altul, el şi Dee Farris vor fi din nou împreună. Mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla. Putea numai să spere că va fi mai curând.

Dee închise uşa dormitorului. Se sprijini de ea, lăsând să cadă cu zgomot înăbuşit geamantanul, pe covorul gros de culoare roz deschis. Camera arăta exact cum arătase când a văzut-o pentru ultima oară acum cinci ani, cu patul cu baldachin imprimat cu un motiv floral roz, crem şi verde, la fel ca draperiile şi cuvertura. Era o cameră pe care o decorase să îi facă plăcere, nu cea mai mare din casă, dar întru totul delicată, intimă şi primitoare. Era camera ei.

Casa fusese destinată în mod special pentru Gavin. Ea a alesese, deşi era prea mare pentru nevoile lor, pentru că ştia câtă plăcere îi va face atmosfera ei. Nici modestia nici moderaţia nu erau virtuţi pe care el intenţiona să le practice după ce s-ar fi căsătorit cu Dee. El s-a bucurat foarte mult de prestigiul social pe care îl aducea situaţia ei şi genul de cunoştinţe – pe care el îi numea „prieteni” – care veneau aproape automat împreună cu poziţia ei de fiică a părinţilor ei. Pentru Gavin era palpitant modul de distracţie strălucitor pe care toţi oamenii bogaţi îl practicau, acesta fiind pentru ei un lucru de la sine înţeles. Deşi nu era genul de viaţă ales de

Dee, ea ar fi fost de acord, de dragul lui.

Gavin… El era încântat să întreţină relaţii cu oameni politici, scriitori, artişti şi alţi intelectuali, pe care îi considera egali cu el şi ea ştia cât de mândru ar fi fost el să îi invite într-un astfel de loc. Cunoştinţa cu aceşti oameni şi faptul de a fi în asemenea relaţii cu ei, în aşa fel, încât să le strecoare-întâmplător-numele în articolul de fond, la revista lui, ar fi sporit considerabil tirajul, după părerea lui.

Dee traversă camera şi trase draperiile, privind spre balconul unde odată visase să admire răsăritul de soare şi să ia micul dejun cu Gavin, în timpul verii, apusuri de soare şi săruturi care să ducă la lungi nopţi, senzuale, tot timpul anului.

Deşi ea s-a arătat gata să-i recunoască tendinţele de ascensiune socială, asta nu a făcut-o să îl iubească mai puţin. Era pur şi simplu felul lui de a fi. Asta a creat în ea o tandreţe pentru el care atingea mila. Credea că el are nevoie de ea.

Şi asta a fost ceva ce celălalt iubit al ei i-a dovedit clar că nu. Matt. Gâtlejul i se încleştă. Se lăsă să cadă într-un scaun lângă uşa terasei, privind afară din alt unghi decât cel din living. Două privelişti atât de deosebite din aceeaşi casă erau ca o contradicţie, la fel cum cei doi bărbaţi au jucat fiecare un important rol în viaţa ei. Aici, munţi împăduriţi, înzăpeziţi, cu piscuri de gheaţă înălţându-se mult deasupra liniei copacilor; masivi şi sălbatici, de parcă civilizaţia s-ar fi aflat la mii de mile depărtare. Acolo, o vale întinsă unde un sat aproape devenise un orăşel, unde luminile străluceau în noapte, iar locuitorii lui temporari arareori dormeau. Gavin, recunoscu ea acum cu claritate, nu ar fi fost niciodată mulţumit cu apusuri, cu răsărituri de soare, sau cu ea. El s-ar fi aflat printre aceia pentru care să dormi este o pierdere de timp. Trecutul şi un bărbat care a râvnit bogăţia ei, care s-ar

fi însurat cu ea pentru a o cuceri. Şi prezentul – un bărbat care nu ar plutea fi cumpărat niciodată, un bărbat care a permis o dată ca bogăţia să sape o prăpastie între ei. El, desigur, era cel pe care îl dorise mai mult decât orice.

Acea expresie teribilă de chin de pe faţa lui Matt când a văzut portretul tatălui ei! Era fără speranţă, tânjind după ceva trainic între ei. Şi fără viitor pentru relaţia lor, putea ea permite ca acest weekend să ia cursul pe care îl intenţionase? Va fi suficient un weekend? Dee îşi îngropă faţa în mâini. Niciodată.

Dacă nu ar fi fost pictura aceea care să-i reamintească lui Matt de tot ceea ce el a respins din viaţa ei. Mama ei i-l dăruise ca un cadou pentru casă nouă.

„Ca un cadou prenupţial", spusese ea, cu o clipire din ochi". Pentru tine, nu pentru Gavin". Una din puţinele ocazii în care Helen Farris a lăsat să-i scape o opinie mai puţin favorabilă despre logodnicul lui Dee a fost atunci când Gavin a făcut observaţia că artistul nu l-a făcut pe tatăl lui Dee să pară suficient de „arătos".

Poate că portretul nu i-a exagerat trăsăturile cele mai aspectuoase, dar artistul reuşise să prindă ceva din profunzimea lui intelectuală, din tăria lui de caracter. Dee ţinea la el pentru că zugrăvea omul din interior mai mult decât imaginea rafinată, urbană, care îl reprezenta pe tatăl său ca persoană publică. În ocazia respectivă Helen i-a murmurat lui Dee că „băiatul" era la fel de „profund ca o cupă Dixie". Dee fusese de asemenea silită să nu îl supere pe Gavin după un întreg weekend în care la fiecare frază îi spunea mamei sale „Lady Helen" şi aproba tot ceea ce spunea ea sau soţul ei.

În legătură cu portretul, mama ei spusese: „Dacă este vorba de casă, când îl iei acolo pentru prima dată, ce poate

spune? Nu mă deranjează să ţi-l dau după căsătorie; nu vreau să se spună că sunt o astfel de soacră".

După cum s-au întors lucrurile, ea nu a mai fost niciun fel de soacră. În schimb a devenit văduvă; Dee, aflând despre moartea tatălui său, nu a mai devenit mireasa lui Gavin. Ea rămăsese cu serioase îndoieli în legătură cu propria ei pricepere, îndoieli care continuau să o obsedeze, aşa cum se întâmpla şi cu amintirile pe care voia să le şteargă. Îmbrăcată în hainele de schi, Dee deschise uşa încet şi trase galeria ca să privească în jos în camera cea mare de zi. Matt stătea în faţa ferestrei, cu mâinile în buzunare. O rază de soare îi făcea părul închis să pară arămiu. Îi contura forma umerilor sub puloverul alb, precum şi şoldurile înguste în pantalonul de schi de culoare închisă. Hanoracul lui roşu era aruncat pe un scaun, făcând ca încăperea să pară pentru prima oară o locuinţă.

Ea privi la portretul tatălui ei, care părea să îl străfulgere cu privirea pe Matt, la fel ca ea. „Un tip dintr-o bucată" a spus el despre Matt după singura şi scurta întâlnire care a avut loc". Are o strângere de mână care inspiră încredere". Dacă părinţii ei ar fi ghicit relaţia ei cu el, nu l-ar fi acceptat niciodată.

Ce ar gândi acum Lincoln Farris despre Matt? Lacrimile făceau să o doară gâtul. Avea atâta nevoie de înţelepciunea tatălui ei; lipsa tatălui era ca o rană mare, deschisă, care nu se va închide niciodată, iar revenirea în această casă făcuse să se şteargă patina pe care trecerea timpului o pusese. De parcă ar fi simţit prezenţa ei, Matt să întoarse şi se uită în sus la ea. El zâmbi. Dee făcu un efort să îndepărteze tristeţea şi coborî scările.

— Este o casă frumoasă, spuse Matt întinzând o mână spre ea şi chemând-o spre locul unde stătea el. Mulţumesc

pentru invitaţie. Ea păru să nu vadă mâna lui.

— Eşti binevenit. Tonul ei era politicos şi neutru, foarte plăcut, dar ochii ei erau la fel de prudenţi ca aceia ai lupului din tabloul lui Bateman. Conştiinţa lui îl zgândărea cu gheare mari de regret pentru comportamentul său anterior.

— Este un portret frumos al tatălui tău. Cine l-a făcut? Privirea lui Dee se îndreptă spre pictură.

— Margarete Gendron, la Viena.

— Acolo a fost trimis tatăl tău după Londra?

— Da. Tonul lui Dee era concis. Era clar că nu dorea să discute cu el despre tatăl ei.

— Mergem, spuse ea, întorcându-se brusc, dar nu înainte ca Matt să vadă strălucirea lacrimilor în ochii ei. El îi apucă mâna şi o trase cu faţa spre el, îi ridică bărbia, aducându-şi aminte ce spusese, anume că se afla în această casă când a aflat vestea despre moartea tatălui ei.

— Dee… Este prea dureros să te afli din nou aici? îţi trezeşte amintiri triste? întrebă el blând. Buza ei inferioară era uşor mai proeminentă. Bărbia ei avu o zvâcnire încăpăţânată când şi-o smulse dintre degetele lui. Clipi din ochi rapid, încercând să zâmbească cu seninătate.

— Nu. Este în ordine, insistă ea, dar el ştia că nu este. Ea se străduia să-şi menţină calmul. El o privi lung.

— Mincinoaso, spuse el blând, apoi îşi strecură mâna pe braţul ei, peste umăr, pentru a-şi odihni palma pe ceafa ei. Pielea ei era caldă şi simţi cum căldura ei i se transmitea şi lui. Oare ei i se părea cald? îi făcea plăcere atingerea lui? îi displăcea? îi cercetă faţa. Voia să o consoleze, să îi îndepărteze durerea care îi înconjura ca nişte cuburi de gheaţă inima. El îşi pierduse mama. Ştia cum este.

— De ce nu am pleca în altă parte, Dee? sugeră el. Sunt

destule hoteluri. Chiar alte staţiuni. Nici nu trebuie să mergem la schi. Nu vreau să fii aici dacă asta îţi provoacă durere.

— Nu. El o văzu cum înghite, aproape putea simţi încleştarea din gâtul ei. Era o oarecare disperare în tonul ei când spuse:

— Matt, hai să mergem să schiem. Pentru un moment el aproape cedă, dar apoi îşi dădu seama că nu putea lăsa lucrurile aşa. O cunoştea. Dacă ar fi mers pe pârtie aşa cum era, nefericită şi tensionată, încercând să se ferească de el, de ea însăşi, va sfârşi prin a se accidenta, mai ales după cinci ani de pauză de schiat.

— Mergem, o asigură el. Într-un minut, adăugă el trecându-i mâna pe sub păr. Dar mai înainte trebuie să fac asta. Ea nu rezistă când el o trase aproape, îi ridică faţa şi se aplecă să o sărute pe buze.

— Aşa, spuse el. Un sărut pentru vindecare. Ea privi atât de intens la hanoracul lui, încât el începu să se întrebe dacă nu cumva lăsase eticheta cu preţul să-i atârne de fermoar, apoi ea îşi înălţă privirea, şi îi trimise o încercare de zâmbet.

— Aproape că îmi doresc să nu ai abilitatea de a mă citi atât de bine.

— A avut efect sărutul? întrebă el. Te simţi mai bine? Ea înghiţi vizibil, apoi clătină capul.

— Poate… poate încerci din nou? El râse uşor, încântat şi depuse un nou sărut pe buzele el. Acestea erau puţin bosumflate şi el de abia se abţinu să nu le muşte.

Dar asta ar fi satisfăcut o dorinţă a lui. Dorinţele ei erau altele acum. Şi astea erau în clipa de faţă predominante. El îi zâmbi. Era atât de frumoasă într-un hanorac de schi roşu cu negru şi pantaloni supraelastici negri, încât ar fi

putut poza pentru reclame de cabane de schi. Părul ei castaniu atârna liber pe umeri, ondulându-se uşor. O căciulă albă era prinsă sub epoletul de pe umărul stâng. Mănuşile îi ieşeau din buzunare.

— Încă unul? întrebă el. Ca scuze centru felul mizerabil în care m-am purtat când am intrat aici? Ea îi studie ochii un lung moment, apoi îi zâmbi.

— Nu trebuie să te scuzi. Îţi înţeleg reacţia, Matt. El aprobă din cap…

— Ai avut întotdeauna simţ de observaţie, aşa că nu sunt surprins că ai înţeles. Dar ştiu că nu ţi-a plăcut.

— La naiba, nu mi-a plăcut!

— Nu. Din nou o strălucire de lacrimi apăru în ochii ei.

— Matt… nu mă pot abţine. Nu mă pot abţine să fiu cine sunt. Ea se întrebă dacă să îi spună despre *Acţiunile Ambasadei*, partea ei, despre venitul din acestea pe care nu îl atinsese niciodată pentru că preferase să trăiască din ce câştiga singură.

Da. erau acolo şi ca orice capital, câştigau greutate înainte de a putea alcătui o frază coerentă, Matt spuse:

— Ştiu asta. El respira adânc. Iar eu nu-mi pot stăpâni reacţiile.

— Da. Orgoliul tău. Uşor ea îşi trecu dosul palmei peste obrazul lui. Nu am vrut niciodată să distrug asta. La atingerea ei, la sunetul vocii ei calde, îl străfulgeră un curent de dorinţă profundă. Era aşa de iertătoare, aşa de dulce, zâmbetul ei atât de tandru, ar fi vrut să o strângă în braţe şi să-i spună toate lucrurile pe care nu a fost niciodată capabil – să i le spună din cauza tinereţii, a lipsei de experienţă şi a fricii. Ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor. El îşi ascunse valul de emoţii printr-un surâs şi îşi lăsă mâinile pe talia ei.

— Ăsta a fost un sărut să mă vindece?

— Da. E în regulă… acum?

— Nu sunt sigur, spuse el uşor. Dar poate alt sărut va ajuta. Ea îi dădu unul, lung şi dulce şi generos. El îl acceptă bucuros, cu un oftat de recunoştinţă şi un tremur brusc pe care nu încercă să-l ascundă. Sub mâinile lui, cu trupul lipit de al lui, el simţi cum se topeşte tensiunea ei. El aprofundă sărutul, făcându-l senzual, în pericol de a ieşi de sub control. Se despărţiră şi se uitară fix unul la altul.

— Încă unul? întrebă el, fără răsuflare. Pentru… uh, lasă-mă un minut să găsesc un motiv plauzibil. Un zâmbet apăru pe buzele ei.

— Gândeşte-te mai repede, Fiedler. El o sărută din nou.

— Bine, dar sărută-mă din nou în timp ce eu mă gândesc, de acord?

De data asta sărutul lor a fost mai lung, mai profund, mai insistent. El îi savura foamea, în timp ce limba lui o întâlni pe a ei. Braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui. Era greu de rezistat dorinţei care îl stăpânea, dorinţei de a o lua pe sus şi a o duce în acea cameră care i-o repartizase. Să facă dragoste, asta i-ar lecui. Pe amândoi. Să facă dragoste, ar fi atât de bine. Cu Dee în – braţele sale ar putea da piept cu orice. Pentru un moment el o strânse mai tare, apoi întrerupse sărutul, iar ea scoase un sunet slab, dezamăgit.

— La naiba, spuse el, mângâindu-i obrazul, degetele încurcându-i-se în părul ei, în timp ce îi apăsa capul pe pieptul lui. Parcă trebuia să mă gândesc la un motiv serios pentru sărutul acesta, nu-i aşa? Ştii ce? Am uitat. Spre bucuria lui, Delight râdea. Ea i se lăsă din nou în braţe, iar el depuse câteva sărutări uşoare pe faţa ei luminoasă. Aproape instantaneu, Dee se simţi mai bine, tristeţea îi dispăruse.

Portretul tatălui părea să zâmbească la cei doi, iar prezenţa lui Matt acolo – făcu ca locuinţa să nu mai aibă

ecoul plânsetului ei de durere şi şoc. Matt umplea casa cu prezenţa lui, aşa cum umplea orice loc în care intra, mult mai eficient decât mobila pe care ea şi decoratorul ei tocmai o aranjau în acea zi groaznică.

— Dacă nu poţi găsi un motiv, atunci cred că nu ar trebui să te mai sărut.

— Problema este, spuse el, că atunci când mă săruţi, nu pot gândi. Ea râse din nou şi îl strânse la piept.

— Nu te gândi, spuse ea. Îşi dădu capul pe spate şi se uită la el. În acest weekend hai să nu ne gândim, sau să ne facem probleme de… urmări, sau să ne gândim mai departe decât duminică seara. Hai să schiem, să ne distrăm, să petrecem, ca şi cum nu ar mai fi o altă lume în afară de graniţele acestui sătuc". Şi nici trecut. Nici viitor". Matt? Te rog! El o săltă în aer şi o învârti în jurul lui.

— Da! Da! Da! spuse el, sărutând-o repede şi apăsat pentru a confirma aprobarea lui. Acest weekend este al nostru, Dee. Un dar de la zei pentru noi doi. O felie de timp, departe de orice. Şi când se va termina, îţi promit… Ea îl întrerupse.

— Fără promisiuni. Niciun cuvânt pe care mai târziu va trebui să îl luăm înapoi. Numai tu şi eu. Aşa cum a fost odată. Aşa cum a fost odată! El putea să aranjeze asta.

— O.K., spuse el. Tu eşti şeful. Dee îşi băgă obrazul în curbura umărului lui, frecându-se de el ca o pisică, simţindu-se apărată, protejată şi încălzită. Ea ştia că înainte ca ziua să se încheie, vor face mai mult decât să schieze şi să se joace împreună. Aproape gemu cu voce tare, dorindu-şi ceea ce ştia că va urma după ziua petrecută în aer liber. S-a gândit oare că va trece prin acest weekend fără să facă dragoste cu el? Ce idee! Asta o făcu să râdă. În mod prostesc, asta o făcu să dorească să plângă din nou, de bucurie. Ea

respiră tremurat, iar Matt o puse din nou pe picioare, ţinând-o încă strâns şi mângâindu-i cu degetele părul, căutându-i ochii.

— Nu, Dee. Nu mai fi tristă.

— Nu sunt. Soarele străluceşte, zăpada este adâncă şi tu eşti aici. Sunt incredibil de fericită. Apoi, cu un zâmbet care îl ridică mai sus decât piscul munţilor, ea îl împinse înapoi şi îşi trase căciula peste păr. Matt ar fi dorit să nu acopere nici măcar o mică porţiune din această splendoare.

— Haide, spuse ea. Să închiriem echipament şi să atacăm pârtiile.

După un moment, în timpul căruia îi studie din nou faţa, el îi dădu din nou un sărut apăsat, rapid şi apoi deschise uşa. Ea nu era chiar aşa de fericită cum voia să-l facă pe el să creadă. În interior, era încă o parte din fata care fusese deposedată de ceva drag şi încă sângera. Matt ştia. El simţea durerea, înţelegând-o. Şi voia, mai mult decât a dorit ceva o lungă perioadă de timp, să şteargă acea durere din sufletul ei şi să înlocuiască fiecare fărâmă de tristeţe cu bucurie.

Împreună, ieşiră pe treptele din faţă în aerul rece al soarelui montan, de mână ca doi copii care evadează, dintr-o pădure întunecată şi înspăimântătoare.

CAPITOLUL 8

— A fost extraordinar! Dee împroşcă cu zăpadă în timp ce făcu o oprire bruscă, cu răsuflarea tăiată de râs şi de efort, după prima coborâre. Scoţându-şi ochelarii, apoi căciula, îşi scuturăviguros capul. Am uitat cât de liberă mă face schiatul. Ca o pasăre. El uitase cât de frumos îi făcea tenul aerul rece. Strălucea.

Ochii ei păstrau albastrul sclipitor al unui lac adânc, în timpul verii. Părul ei, desfăcut, bătut de vânt, îi flutura în jurul feţei. El îi apucă două şuviţe şi se uită cum soarele le dădea o culoare arămie.

— Ce s-a întâmplat cu acea groaznică căciulă cu cozi pe care o aveai? întrebă el, încercând să îi lege părul sub bărbie, aşa cum încercase cu cozile de la acea căciulă, cu ani în urmă. Ea râse în timp ce îi împinse mâinile la o parte.

— Nu era groaznică. Era drăguţă şi complet diferită de tot ceea ce am văzut până atunci. O adoram. Dar cred că şi moliile, spuse ea, în timp ce alunecară la vale spre şirul de la teleschi. Dee păşi într-o parte pentru a se pregăti în poziţia de urcare. Matt o urmă, sprijinind-o când era aproape gata să cadă.

— Constat că am de reînvăţat o mulţime, după ce am lipsit atât de mult timp de pe pârtie, spuse ea în timp ce telescaunul îi prelua şi îi purta peste văi cu viteză destul de mare.

— În seara asta, spuse el cu zâmbet, mă tem că voi avea febră musculară. Ştia că el va suferi chiar mai mult. El o ajutase ca ea să suporte mai uşor.

— Nu-ţi fie teamă, spuse. Cu o baie fierbinte, astă seară o să alungi toate durerile. El îi prinse bărbia cu mâna înmănuşată, şi i se uită fix în ochi.

— Şi ochii tăi osteniţi vor avea nevoie să se destindă, nu-i aşa? Privirea ei albastră se adânci. Limba ei umezi buza de sus.

— Oh, da, spuse ea. Sunt sigură de asta. Inima lui Matt bătea cu putere, necontrolat. Gândul că se va înmuia cu ea într-o baie fierbinte îl făcea deja să îl doară în alte feluri. Dar nu era o experienţă pe care să o scape. De altfel nu avea intenţia să lase să-i scape nimic din ceea ce îi oferea ea în acest weekend. Chiar dacă weekend-ul era începutul şi sfârşitul ofertei ei.

— Cine a curăţat zăpada? întrebă Matt când Dee îi întinse o cană mare, din plastic, plină cu cacao fierbinte. Îl amuza. Nu ar fi asociat-o niciodată pe Dee cu ceva din plastic. Terasele şi acoperişul piscinei fuseseră curăţate parcă de spiriduşi, în timp ce ei erau pe pârtie.

— Am un serviciu de întreţinere. Am telefonat înainte de a pleca la schi şi i-am rugat să rezolve unele lucruri. Da. Viaţa poate fi uşoară, când nu ai nimic altceva de făcut decât să telefonezi şi să ceri să ţi se rezolve unele treburi.

Smulgându-se din aceste gânduri, Matt o privi pe Dee înconjurând bazinul spre trepte. Aburii, care păreau mai groşi şi opaci din cauza iluminării îngropate, se ridicau deasupra apei. Îi estompa conturul, dar memoria şi imaginaţia îi tensionară corpul, atunci când ea îşi scoase halatul de baie din frotir şi îl atârnă lângă al lui. El îi urmări profilul întunecat prin ceaţă, în timp ce se scufunda în apa înspumată.

— Ohh! Ce bine este! Vocea ei se auzi blândă şi apreciativă, reamintindu-i de alte timpuri, alte împrejurări. Timpuri când ea îi spunea exact aceleaşi cuvinte, legat de ceea ce făcea el cu ea. Acum nu era el cel care îi stimula plăcerea, ci jeturile de apă care o mângâiau, balonaşele care

se spărgeau pe pielea ei ca şi pe a lui. El le invidia pentru apropierea lor de ea. Oare o să-i permită şi lui acelaşi lucru în noaptea asta? Faţa ei era un oval alb în întuneric când se lăsă pe spate şi îşi sprijini capul pe un spătar capitonat. În lumina blândă a lunii, sub apă, corpul ei avea o formă neclară. Privind în sus, el văzu stelele strălucind deasupra capului.

Porţiunea de lună pe care au văzut-o luminând Munţii North Shore, luni noaptea, crescuse apreciabil. O briză uşoară flutură pentru un moment curentul de apă, iar în strălucirea astrală Matt văzu broboane de apă pe părul ridicat în sus al lui Dee. Ochii ei erau închişi. Deodată ea păru la fel de îndepărtată ca cerul, complet diferită de femeia veselă care i-a făcut turul casei când s-au întors şi se pregăteau de cină, deconectând în mod sistematic şi ceremonios fiecare telefon din casă.

— De ce eşti atât de departe? întrebă el. Ea îşi întinse un picior şi îi atinse umărul, continuând cu vârful degetului mare drumul până la cot.

— Nu sunt atât de departe, murmură ea. Este destul de fierbinte cacaua ta?

Cu întârziere, el luă o înghiţitură. Era destul de caldă. Coniacul din ea i se urcă direct la cap. Sau era atingerea ei care îl ameţise?

— Foarte cald, spuse el. Foarte… dulce. Ar fi şi mai bine dacă l-ar atinge din nou. El aştepta, abia răsuflând. Ea nu îl atinse din nou. Dar de fapt o făcuse. Întregul lui trup fremăta după acea atingere, dorind în mod dureros mai mult.

La naiba, de ce nu putea pur şi simplu să întindă mâna şi să-i apuce mâna, să o tragă mai aproape, să vadă dacă ea vrea? De ce ezita acum aşa cum nu făcuse niciodată nici cu ea nici cu o altă femeie pe care o dorise cu adevărat?

Ştia. Era pentru că o dorea mai mult decât credea că ar fi posibil să dorească pe cineva. Şi era mai mult decât sex ceea ce dorea de la ea. Dar dacă se mişca prea repede, ar fi rupt vraja care se crease, se temea că ar putea să o piardă.

Gândul că ar putea să o piardă din nou îi făcu rău. Ce dorea Dee? Numai acest weekend? îl iubise odată. Ştia asta. L-ar putea iubi din nou?

Nu ăsta era scopul invitaţiei ei? O şansă de a încerca din nou? Un nou început? Le-a făcut plăcere la amândoi această zi, în ciuda faptului că nu erau antrenaţi. Au căzut – împreună şi separat – şi au râs, s-au ridicat unul pe altul din zăpadă şi au continuat să schieze. Iar el a sărutat-o într-un nămete de zăpadă. Ea l-a sărutat înapoi, cald – nu fierbinte. Odată în telescaun, ea l-a sărutat spontan, din pură exuberanţă. Pe măsură ce ziua trecea, au discutat, şi-au adus aminte, au retrăit momente din viaţă pe care le-au petrecut separat. Dar nimic profund, nimic important. Numai prostii, glume, greşeli mici, nebuneşti, care îi împiedică pe oameni să se apropie prea mult, anecdote. Şi ea spusese în această dimineaţă că nu vor lăsa ca lumea de afară să le pătrundă în suflet.

Au schiat pe pârtie unul lângă altul, potrivindu-şi mişcările, lucrând din greu, grăbindu-se, de parcă erau nerăbdători să încheie ultima coborâre a zilei şi să… treacă la altceva. Au fost foarte sincronizaţi, potriviţi în mişcări, încât parcă şi respiraţia, bătăile inimilor se făceau în acelaşi timp. Şi gândurile lor. Şi dorinţele lor. S-a gândit la asta şi în timpul cinei. Între felurile de mâncare la restaurantul pe care l-au ales pentru că făcea reclamă la orchestră, au dansat, iar corpul ei era moale şi cald, aproape lichid în braţele lui, capul ei atârnând greu pe umărul lui.

Din nou, a fost acea comunicare totală, o coordonare a

limbajului trupurilor care îl făcu să simtă de parcă ar fi unul singur. Când el i-a zâmbit, ochii ei i-au spus lucruri pe care vocea ei nu le rostise niciodată. Iar acum erau aici, în atmosfera aburindă, intimă a bazinului cu apă fierbinte, numai cu stelele de pe cer ca martori… şi ea îl atinsese cu piciorul. Era acum rândul lui să facă o mişcare?

Galeş, Matt îşi mişcă o mână pe sub apă. Degetele lui îi apucară glezna lui Dee şi alunecară spre talpa piciorului. Ea nu se retrase. El se apropie mai mult, aşezând călcâiul ei pe şoldul lui, frecându-i uşor degetele de la picioare. El simţi tremurul care trecu prin ea. Reacţia ei îl impresiona. Era prea repede. El voia ca reapropierea lor să fie un proces deosebit, lent/să-i facă curte, să o iubească, şi…

Nu! Pe cine păcălea el? Ceea ce dorea cu adevărat era să îi desfacă picioarele, să o pătrundă total, acolo unde era cald şi umed şi strâmt şi… să o aibă. Voia să o aibă cu toată furia şi bucuria şi dorinţa pătimaşă a trupului său, nu cu delicateţe, aşa cum ştia că ea merita. Dorea asta din suflet.

Dar voia ca Dee să aibă ceea ce era bun pentru ea, ceea ce o făcea să geamă, să se zvârcolească, să implore şi în final să explodeze pentru el, şi asta, numai asta, l-ar face să simtă aşa cum voia el să simtă în final. El voia mai mult decât sex într-un bazin cu apă caldă. O va iubi pe femeia care devenise. După ce se va culca cu ea. Aşa că el reduse viteza, se mai calmă. Îşi alunecă degetele de-a lungul gleznei spre spatele genunchiului.

— Ce mai fac durerile tale? întrebă ea şi vocea îi părea normală, încercând să domolească tensiunea dintre ei. El zâmbi. Ştia că tensiunea din interiorul ei era la fel de mare ca a lui. El îşi fixă privirea în direcţia ei, deşi nu îi putea distinge clar formele.

— Umerii mei sunt cam încordaţi, dar voi supravieţui.

Dar ai tăi cum îi simţi?

— Pe mine mă dureau picioarele înainte de a ajunge aici. Dar acum… mă simt bine. Pentru câteva clipe ea sorbi cacaua fierbinte în tăcere, apoi spuse aşa de încet încât el nu era sigur dacă auzise bine:

— Umerii tăi… Te-ar ajuta un masaj? El respiră şuierător. Dacă punea mâinile pe el, va fi exclusă orice posibilitate de a menţine o exprimare lentă şi delicioasă a ceea ce simţea pentru ea.

— Dee… Era un avertisment amestecat cu rugăminte în tonul lui, un avertisment pe care ea nu îl sesiză întrucât se strecură de unde era sprijinită şi veni mai aproape de el, apa bolborosind peste umerii ei, în timp ce stătea cufundată adânc în apă, departe de aerul rece al nopţii.

— Întinde-te înainte, spuse ea, şi trecu în spatele lui. Mâinile ei îi atinseră umerii, apoi picioarele îi plutiră în jurul lui. El îi apucă cu degetele genunchii, într-o reacţie spasmodică, la atingerea sânilor ei de spatele lui. El gemu.

— Nu porţi costum de baie!

— Nu, spuse ea, vocea ei sunând uşor amuzată. Picioarele ei se îndoiră iar mâna îi urmări şira spinării, până când atinse marginea slipului.

— Dar observ că tu porţi. Cererea ei veni urgent şi pe nerăsuflate: Scoate-l, Matt. O să te deranjeze. Foarte, foarte curând. El de abia respira. Nu putea vorbi. Dar trebuia totuşi să ştie. Trebuia să fie sigur.

— Doamne… Dee, eşti sigură că ştii ce vrei să faci?

Răsuflarea ei era caldă în ceafa lui, apoi buzele ei îi mângâiară umerii.

— Tu ce crezi? întrebă ea. Degetele ei îi masau muşchii umerilor, mergând în jos pe spate. Ai senzaţia că ştiu ce am de făcut? Ea se aplecă înainte să îi atingă bicepşii, iar sânii ei

se zdrobiră de el. De obicei îţi plăceau masajele mele.

El gemu în timp ce îşi strecura mâinile spre gleznele ei, Îi ridică picioarele şi i le încrucişă în faţa lui.

— Încă îmi place. Mâinile ei care îl masau coborâră pe braţe, pe piept, degetele ei se jucară cu părul de acolo, unghiile îi zgâriau uşor sfârcurile. El suportă atât cât putu, apoi împinse banca în partea cea mai adâncă a bazinului şi dădu drumul picioarelor ei. În timp ce ea plutea liber, el se întoarse şi o trase spre el, ţinând-o strâns în braţe. Sfârcurile ei, tari şi proeminente, îi atingeau pieptul. Picioarele ei pluteau din nou în jurul lui. Căldura ei îi străpungea în pântece.

Mâini neobosite i se plimbau pe spate. Gura ei flămândă îi muşcă lobul urechii.

— Trebuie să merg să iau un prezervativ, Dee, spuse el cu voce răguşită. Opreşte-te acum. Oh, iubito, opreşte-te până nu este prea târziu. Ea se retrase în spatele lui, o mână încercuindu-i gâtul, cealaltă prinzându-i maxilarul.

— Ai adus prezervative? Erai atât de sigur? întrebă ea. De mine? De rezultatul acestei călătorii? El credea că ea îl tachina. Era dificil de spus.

Încercând să-şi acopere bătăile puternice ale inimii, el spuse:

— Nu. Eu… am sperat doar. Şi am dorit acest lucru. Îşi prinse mâinile sub trupul ei şi se mişcară insinuant. Oh, dar te doresc! încă te doresc! El îi puse mâinile pe talie şi o îndepărtă puţin de el. Dar nu vreau să risc nimic care să-ţi facă rău, aşa că lasă-mă să plec. Apropiindu-se din nou de el, ea întrebă:

— Ai ceva care m-ar putea răni, Matt?

— Dee, vrei să rămâi însărcinată? întrebă el gâfâind.

— Nu vreau, spuse ea, sărutându-l pe piept, pe umeri,

pe gât. Am avut grijă de asta. Ea își mișcă pântecul spre el. Matt, fără prezervativ, te rog, decât dacă îl vrei pentru propria ta liniște sufletească. Nu ai fost niciodată gol înăuntrul meu. Nu am avut niciodată un… te vreau așa. Niciodată? Și el voia așa. Sex neprotejat era ceva ce nu mai practicase din zilele când era la colegiu, când era neinformat și nesăbuit.

— Oh, Doamne! Nu-mi face… asta, Dee, spuse el atunci când ea îl atinse în locurile intime. Decât dacă ai o intenție. Ea își dădu capul pe spate, iar el văzu că ochii ei erau închiși, buzele desfăcute, fața visătoare.

— Am o intenție, Matt. Te doresc. Cu totul. Te-am dorit din ce în ce mai mult din ziua când ai intrat în magazinul meu. Această dorință s-a dezvoltat prea mult pentru a o putea ignora. Nu mai contează nimic acum. Numai tu. Și eu. Împreună.

„Împreună", Matt jubila la gândul că dorințele lor erau atât de apropiate.

— Da, spuse el, și o sărută lung și profund. Ea avea gust de ciocolată, de coniac și de Dee. Nimeni nu mai avusese un astfel de gust ca al ei. Nimeni nu ar fi putut. Tu și cu mine, împreună, șopti el câteva momente mai târziu. Așa ar trebui să fie, Dee. O trase mai aproape de el. Așa ar fi trebuit să fie mereu. Vocea ei era un geamăt pasional.

— Știu. Știu. Fă dragoste cu mine acum, Matt. Aici, în apă, spuse ea.

El se dădu înapoi până când ajunse la o banchetă la capătul bazinului și se lăsă să cadă pe ea, trăgând-o și pe ea pe genunchii lui. Îi scoase agrafele din păr, iar buclele i se desfăcură peste mâinile și încheieturile lui. Buzele ei tremurară sub ale lui și se auzi un sunet care ar fi putut fi un scâncet. El îi deschise gura și o sărută cu forță.

— Am dorit asta de mult timp, spuse el puţin mai târziu, cuprinzându-i sânii în mâini. Ah, Dee, ai fost întotdeauna a mea. Ea trase aer în piept, tremurând.

— Ştiu, şopti ea, strângându-şi picioarele în jurul şoldurilor lui. Vreau să fiu din nou a ta. Te doresc atât de mult încât mă doare. Fă-mă să nu mă mai doară.

Ea îl zgârie uşor de-a lungul pieptului până la marginea chilotului de baie şi de-a curmezişul în faţa acestuia, strângându-şi degetele să modeleze forma, mişcându-şi mâna într-un ritm pe care îl învăţase atât de repede şi sârguincios de la el. El murmură de plăcere şi îşi ridică şoldurile, invitând-o să continue. Răsucindu-se, ea îi trase slipul de baie şi îl aruncă cu piciorul.

— Vino înapoi, spuse el, simţindu-se părăsit fără un contact corporal complet. El o prinse de talie şi o reaşeză. Sprijinindu-i umerii cu o mână, o împinse din nou în apă şi se aplecă spre sânii ei. Îi prinse un sfârc între buzele lui, îl încercui şi apucă cât putu gura lui mai mult.

— Oh… asta e minunat! zise ea.

— Bine, spuse el. Şi asta? îi supse şi celălalt sân. Te simţi bine, draga mea?

— Nu mi-ai spus niciodată aşa înainte… spuse ea. Întotdeauna îmi spuneai puiule.

— M-am gândit la tine ca la draga mea, spuse el, ridicându-şi capul şi suflând uşor pe pielea ei udă. El îşi frecă degetul mare de vârful sânilor ei, făcând-o să se arcuiască, implorând din nou gura lui. Întotdeauna, Dee. Am fost prea lipsit de experienţă să spun asta. Cuvintele lui o încântară.

— Îmi place să aud, spuse ea. Îmi place să fiu asta.

— Draga mea. Dragostea mea… El îi şopti şi alte cuvinte de dragoste la ureche, tot ceea ce nu spusese până atunci, apăsându-i sărutări ude pe umerii uzi, pe gât, pe

braţe. Îi spunea lucruri pe care voia să o facă să le simtă, toate căile pe care intenţiona să le urmeze pentru a atinge acest scop.

— Nu-mi spune, gemu ea. Arată-mi, zise ea încercând să îi oprească cuvintele cu gura. Râzând, el se trase înapoi, vorbind în continuare cu o voce joasă, sexy.

— Matt, opreşte-te, îl imploră ea. Simţea pulsările dorinţei. El o tachină:

— Ce să opresc? Ea se mişcă spre el.

— Oh, ştii tu! Ştii tu!

— Cum să ştiu, dacă nu-mi spui? întrebă el, cu o voce inocentă şi nedumerită în acelaşi timp sexy şi amuzată. Dacă nu vrei ca eu să-ţi vorbesc, atunci vorbeşte tu cu mine, Dee. Spune-mi ce vrei.

— Oh, eşti atât de crud, spuse ea râzând. Vreau ca tu să… faci…

— Ce să fac? De câte ori i-a făcut asta? Şi de câte ori s-a simţit pe jumătate destrăbălată, pe jumătate Jenată, dar complet excitată de cererile lui de a descrie în cuvinte dorinţele ei? Ea ridică un sfârc spre buzele lui.

— Asta, spuse ea. El îi sărută sânul, lângă sfârc.

— Asta? Ea gemu.

— Nu! El îi sărută partea de dedesubt a sânului, zgâriind-o uşor cu pielea lui. Dee îi prinse capul în ambele mâini şi îi puse buzele exact pe locul pe care dorea ea.

— Oh, asta! spuse el.

Ea scoase un mic chicot. Se transformă într-un adevărat hohot de râs în timp ce el îi gâdila spatele cântându-i un cântecel de copii despre răţuşte albe care plutesc pe apă.

— Mac, mac, mac! Matt era atât de delicios de amuzant în pat – dar şi în afara lui.

— Guvernanta mea m-a învăţat că este nepoliticos să vorbeşti cu gura plină, spuse ea pe un ton afectat. El râse şi o trase înapoi. Cuvintele lui se auzeau trunchiate în timp ce îi săruta sfârcurile în continuare.

— Atunci să îmi golesc gura? Să mă opresc din ceea ce fac?

— Nu. Dee îşi încleştă mâinile în părul lui şi îl trase mai aproape de ea. Nu te opri din ceea ce faci, Matt. Nu te opri". Te iubesc, te iubesc!" Spusese asta cu voce tare sau în gând? Nu mai ştia şi nici nu îi păsa. El trebuia să simtă asta, trebuia să ştie. Ea se strecură mai aproape, prinzându-i braţele de sus în mâinile ei, legănându-i corpul între picioarele ei, mişcându-se uşor spre el, bucurându-se de senzaţia pielii lui lângă a ei în căldura apei, ce contrasta cu răceala aerului. Balonaşele explodau în jur, sporind sensibilitatea nervilor lor. Dorinţa sexuală se amesteca cu tandreţea, iar dragostea puse complet stăpânire pe ea.

— Oh, Matt, Matt… Ea se mişca spasmodic, dorinţa ei atingea culmi frenetice. Vreau… doresc…

— Da, draga mea. Delight a mea. Ştiu. Şi eu doresc. Şi eu vreau. El o strânse mai tare, îi ridică şi celălalt sân şi îl luă în gură. Capul ei vâjâia. Trupul ei dorea mai mult. Ea îi luă mâna de pe sân şi i-o mişcă în jos prin apă, spre locul unde dorea cel mai mult să fie mângâiată. Degetele lui alunecară pe carnea ei, mângâind, cercetând, explorând.

— Aşa? şopti el. Asta vrei?

— Da… gemu ea şi el îi introduse două degete atingându-i locurile sensibile. Prea repede, spasme adânci, incandescente începură, devenind sălbatice. Oh, opreşte! Matt! Este prea mult! Prea repede.

— Nu… nu mă opresc, Dee, gemu el cu faţa îngropată în pielea ei. Lasă să se întâmple. Ea nu avea altă alegere.

Începutul orgasmului oi veni atât de neaşteptat, de irezistibil, încât ea nu îl mai putea controla sau, încetini şi nici nu dorea acest lucru.

— Matt! strigă ea. Ea îi prinse sexul cu o mână, îl ţinu mângâietor şi se aşeză pe el, închizându-i carnea într-a ei. Amândoi scoaseră un strigăt în clipa în care corpurile lor se uniră total. Ea îşi arcui spatele şi se scutură convulsionat. El era mare, dur, cum se mişca înăuntrul ei şi ea îl primi în întregime, dorindu-l întreg.

— Matt, te rog! Era un oftat fără răsuflare. Acum!

— Da. El îi apucă ceafa cu mâna, îi apropie faţa de a lui şi îi prinse gura într-un sărut erotic în timp ce degetele lui continuau să o mângâie în centrul trupului ei. Limba lui îşi făcu loc adânc în gura ei, organul lui adânc înfipt în corpul ei, iar Dee îşi ieşi din minţi, frecându-se de el şi dorindu-şi de la el tot ceea ce el putea da. Îşi eliberă gura, îşi dădu capul pe spate şi îi înfipse unghiile în umeri. Ea parcă auzi din depărtare cum el îi striga numele mereu şi mereu, cu voce joasă, răguşită. Şoldurile lui se mişcau în continuare, pompând cu insistenţă. El o pătrunse din nou şi din nou, ţinând-o strâns, mâinile lui îi apucaseră şoldurile cu fermitate. A trecut mult timp până când s-a terminat totul.

— Iubito? vocea lui Matt se auzi ca prin vis în subconştientul ei. Încă mai pulsau în ea senzaţii ca după şoc. Ea se simţi goală fără el, dar satisfăcută într-un mod în care nu s-a mai simţit de foarte mult timp. Satisfăcută emoţional, ca şi fizic. Era o senzaţie atât de plăcută, că nu voia să intervină cineva sau ceva să o distrugă. Apa bolborosea în jurul ei, mângâind-o cu căldură, aşa cum făcuseră şi mâinile lui Matt. Te simţi bine? întrebă el. Capul ei se lăsă pe umerii lui. Ea trase aer în piept, adânc, şi apoi îi dădu drumul.

— Mm-hmm. El chicoti, mângâindu-i părul.

— Parcă nici nu ai mai respirat timp de câteva minute.

— Nici nu aveam nevoie: El îi sărută urechea.

— De ce nu?

— Cine are nevoie de aer când este cu tine? El oftă şi îi trecu mâna peste corp.

— Ştii ce aş dori acum?

— Ce? Orice ar fi, dacă am, este al tău. Râsul lui se auzi răguşit şi adânc.

— Da ai, precis. În mod deliberat el îşi plimbă mâinile pe trupul ei. Şi am de gând să îl fac din nou să fie al meu. Din nou… Dar înainte de toate trebuie să ies din această apă fierbinte. Poate nu ştii, dar apa caldă nu face bine unui bărbat, nu poate să rămână… dur. Ar fi mult mai bine într-un pat.

Ea se sculă încă ţinându-se uşor de umerii lui, se ridică câţiva centimetri, îşi apăsă călcâiele de marginea locului pe care îl ocupa el şi se aruncă pe spate, împroşcând exuberant în jur, bătând repede apa cu braţele şi cu picioarele. Matt îşi puse mâinile pe faţă ca să nu-i intre în ochi.

— Imposibil, spuse Dee ieşind la suprafaţă ta, celălalt capăt ai bazinului, păşind ca o formă argintie în ceaţa din jur.

— Ce este imposibil? tremură Matt în aerul rece ce-i învăluia. Ea îi întinse halatul, apoi îi înfăşură şi pe al ei pe umeri, băgându-l pe mâneci. Halatul lui era la fel de rece ca aerul şi uşor îngheţat de ger. Ei se topi pe trupul lui când ea păşi spre el şi îi cuprinse talia pe sub ţesătură.

— Tu, poţi să faci mai mult decât atât.

— Faci pariu? întrebă el ridicând-o în aer.

— Da. Am să risc un pariu, spuse ea. El o purtă în braţe pe terasă şi o duse în căldura din casă. Focul încă ardea liniştit. O aşeză pe o pernă mare, moale, într-un scaun confortabil în faţa şemineului şi apoi mai puse câţiva buşteni

pe foc. Flăcările jucau prietenos.

— Care este miza? întrebă ea. El chicoti şi îi desfăcu halatul, dezgolindu-i corpul în lumina tremurătoare a focului. El îi sărută un sfârc, limba lui era ca o flamă avidă pe pielea ei.

— Dacă câştig, pot face dragoste cu ţine de două ori înainte de micul dejun? Ea îşi strecură mâinile prin părul lui, ţinându-i capul pe piept.

— Şi dacă câştig eu?

— Atunci tu faci dragoste cu mine de trei ori înainte de micul dejun. Îi absorbi un sfârc adânc în gură, apăsându-i cu limba.

— Cât este ceasul acum? şopti ea după ce trecură câteva momente.

— Mmm, aş zice undeva între întuneric şi zori de zi. În niciun caz aproape de micul dejun. Avem ore întregi la dispoziţie ca să vedem rezultatul pariului.

— Oh. Asta… este bine. Buzele lui coborâră spre pieptul ei. El o luă în braţe şi o duse din nou pe pernă, astfel încât capul şi umerii i se sprijineau de scaunul din spate. Mişcându-se între genunchii ei, el apăsă sărutări fierbinţi pe abdomenul ei, îi introduse limba în ombilic.

— Matt… parcă spuneai că vrei să mergi în pat. El îi simţi picioarele tremurând pe umerii lui.

— Da. Dar doresc asta… mai mult. Şi mai întâi. El îi desfăcu cârlionţii moi, umezi, Dintre picioare, o atinse cu limba şi Dee ştiu că şi ea dorea asta mai mult. Mai mult ca orice. Tandru, duios, el o aduse din nou la un orgasm nebunesc, apoi îi cuprinse corpul moale în braţe şi o puse pe covorul gros, mulţumit acum numai să o ţină strâns. Dee oftă, un sunet lung, tremurat de totală satisfacţie. Matt se ridică şi apucă câteva perne de pe cea mai apropiată sofa.

Îndesând una sub capul ei, alta sub umărul lui, el se aplecă asupra ei, învelind-o cu halatul ei.

— Regrete, draga mea? Ea zâmbi şi îi mângâie faţa cu degetul.

— Nu. Tu? Încet, el dădu din cap.

— Numai unul. Ochii ei se făcură mari în timp ce se ridică pe jumătate.

— Ce?

— Că nu am avut ocazia să-ţi văd lenjeria sexy şi să privesc oricât de mult doresc în timp ce ţi-aş fi scos-o de pe tine. Dee râse şi căzu la loc pe pernă.

— Există şi un mâine, spuse ea.

— E o promisiune? Pentru un moment ea nu răspunse. Apoi spuse, foarte solemn, foarte atent:

— Da, Matt. Mâine. E o promisiune. Matt îi trase capul pe umărul lui şi îi mângâie trupul până când focul din şemineu se stinse. Ea îi promisese pentru a doua zi. Va pretexta că este suficient. Amândoi se ridicară şi urcară treptele spre camera ei.

Când aprinse o veioză, Dee văzu privirea aruncată de Matt îndreptată spre patul ei cu patru stâlpi, sofaua şi scaunul din alcov, o măsuţă cu două scaune confortabile puse sub ea, lângă o fereastră. Maxilarul lui se încleştă. Ea ştia ce vedea el. Şi ce îi displăcea. Strecurându-şi mâinile în jurul lui, ea zâmbi.

— Asta este prima noapte pe care o petrec în casa aceasta, Matt. Nu pot să-ţi spun cât de bucuroasă sunt că o petrec cu tine. O urmă de ruşine îi apăru în ochi pentru că fusese prins, dar zâmbi.

— Eşti o vrăjitoare, ştii asta? Ar trebui să mă sperii de moarte cât de bine îmi citeşti gândurile. Ea râse.

— Dacă m-aş speria de câte ori m-ai ghicit tu pe mine,

cred că ar trebui să fug încontinuu. Umplându-şi mâinile cu părul ei, el o sărută cu o tandreţe ce îi aduse lacrimi în ochi. Îi sărută ochii şi se aşeză pe pat, trăgând-o şi pe ea cu el.

— Ce ai spune dacă ţi-aş mărturisi că am încetat să mai fug, Dee? El îşi presă capul pe inima ei. Cred că mi-am găsit căminul. Chiar aici în tine. Ea nu răspunse. Nu cu cuvinte. Dar Matt se gândi că răspunsul ei era mai mult decât potrivit.

— Cine a câştigat pariul? întrebă el, când avu suficient aer să poată vorbi. Ea îl mângâie pe pieptul păros.

— Are importanţă? Cu pătura groasă în jurul lor, ea se ghemui mai strâns în el. Nu sunt sigură că mai îmi aduc aminte despre ce era vorba. El zâmbi.

— Nu, nu contează. Cred că amândoi am câştigat, nu-i aşa? apoi îndepărtându-se de ea, stinse lumina.

— Ştiu că da.

— Dee… Ea simţi că patul se mişca uşor. Din întunericul intens se auzi vocea lui joasă. Trebuie să-ţi spun ceva. Nu aveam intenţia asta. Dar… te iubesc. Nu ştiu dacă încă, sau dacă este din nou. Ştiu numai că sunt îndrăgostit de tine. Te… deranjează?

„S-o deranjeze?" Ea îşi strânse pleoapele.

— Şi eu te iubesc, Matt. Nu auzise el oare când ea repeta mereu aceste cuvinte când trupurile lor erau unite? Sau le spusese numai în gând?

— Bine, fu nimic mai mult decât o şoaptă din partea lui, în timp ce o săruta uşor pe buze. Dormi acum, draga mea, spuse el câteva momente mai târziu, şi se răsuci într-o parte. Dee întinse mâna spre el dar nu găsi decât patul, nimic, nici măcar respiraţia lui. Deodată în întuneric, pierderea atingerii lui, trimise o aprehensiune aproape suprarealistă spre ea, o senzaţie groaznică de pierdere.

— Matt? Unde eşti? La ţipătul ei mâna lui o prinse pe a ei. Ea se agăţă de el. Stai cu mine, îl imploră ea, luându-l în braţe şi punându-i un picior peste şold.

— Sunt aici. Nu plec nicăieri, spuse el, ţinând-o cu putere. M-am îndepărtat pentru că înainte nu îţi plăcea să-ţi petreci noaptea în braţele mele. Voiai partea ta de pat numai pentru tine. Asta era adevărat. Atunci avea nevoie de spaţiu. Dar acum…

— Vreau să fii pe partea mea de pat în seara asta, spuse ea, şi fu mirată de tremurul de teamă pe care îl auzi în propria, voce". Astă seară şi în fiecare seară".

Opreşte-te, opreşte-te, îşi spuse ea. Acesta este Matt. Nu este… Totuşi poate pentru că era Matt, frica deveni chiar mai puternică. La fel ca dragostea ce o simţea pentru el, o copleşea.

— Am nevoie de tine, Matt! ţipă ea, ţinându-l strâns. Am nevoie de tine atât de mult! Nu mă părăsi. Nu mă părăsi din nou. Ea se lipi toată de el ca şi cum prin această apropiere ea ar fi putut alunga frica de a fi singură. Faptul că s-au regăsit a fost pură întâmplare, dar nu era nicio garanţie că de data aceasta vor avea o şansă mai bună decât atunci când erau la colegiu. Dar ea dorea atât de mult un viitor împreună cu Matt.

— Dragă, calmează-te, spuse el, mângâind-o pe spate. Voi sta cu tine, oricât vei vrea tu. „Pentru totdeauna", spuse Dee, dar nu cu voce tare. El îi promisese acest lucru odată şi nu l-a respectat. Şi nu a fost singurul care a făcut-o. De data asta încrederea totală va veni mult mai greu.

CAPITOLUL 9

— Hei, nu pleca, spuse Matt, trântind-o pe Dee pe pat lângă el. Nu văd cumva două ceşti pe tavă? Ea îşi odihni capul pe umărul lui în timp ce el îşi strecura senzual o mână sub şoldul ei învăluit în satin, ridicându-i uşor cămaşa până la genunchi.

— Nu plecam departe, spuse ea. Numai pe partea mea de pat.

— Da. Asta îmi aduc aminte. O ridică drept şi i se uită fix în ochi. Partea ta de pat. Despre ce a fost vorba noaptea trecută, Dee? Faţa ei deveni gravă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu? El o ridică peste el, îi împinse perne în spate şi îi servi cafeaua. Umăr lângă umăr, şold lângă şold, ei sorbeau.

— Cred că ştii perfect de bine despre ce vorbesc, spuse el.

Ea ridică din umeri şi mai luă o înghiţitură de cafea, privindu-l.

— Oamenii se schimbă în treisprezece ani. Când am început să mă culc cu tine, nu mai împărţisem patul cu nimeni până atunci. Trebuie să te obişnuieşti cu asta.

El aprobă din cap.

— Deci, te-ai obişnuit să dormi cu cineva, în sfârşit. Nu eram eu. Ea nu dorise niciodată să fie legănată de el când dormea. Asta îl durea îngrozitor, să ştie că învăţase această plăcere de la alt bărbat. Ştia că ar fi trebuit să abandoneze această idee, dar nu putea. Cine, Dee? Logodnicul tău?

— Da. Ea spuse numai un cuvânt şi pe un ton care nu lăsa niciun dubiu asupra lipsei ei de intenţii de a continua subiectul. Se lăsă tăcerea, tensionată şi neplăcută. Matt întoarse capul şi se uită la Dee. Ochii ei erau închişi când se

lăsă pe perne să îşi bea cafeaua. Ca şi cum ar fi simţit privirea lui fixă, ea deschise un ochi, se uită la el rapid şi îl închise la loc. Apoi, încet, aproape absent, ea începu să-şi plimbe piciorul pe piciorul lui în sus şi în jos, în timp ce marginea cămăşii ei scurte îi atingea uşor organele genitale. El rezistă aproape trei minute, apoi îi luă ceaşca, o puse pe tavă, o aşeză şi pe a lui alături şi se întoarse în pat.

Ea se atârnă de el.

— Nu vreau să mă gândesc la nimic altceva decât la cât de bine a fost să mă trezesc cu tine alături, Matt. Să mă atingi. Să mă ţii. Credeam că niciodată… Ea se întrerupse să depună sărutări mici, fierbinţi pe gâtul şi umerii lui, să îl ciupească de piept. Încă un minut şi el va pierde controlul asupra situaţiei, dar detesta frazele neterminate, lucrurile nefinalizate. Şi Dee, credea el, avea ceva care o rodea pe dinăuntru. Cu capul ei sprijinit de umăr, braţele ţinând-o strâns, el spuse:

— Spune-mi Dee. Ce anume s-a întâmplat de îţi este frică să rămâi singură noaptea? Pentru câteva momente ea nu răspunse, dar deveni ţeapănă în braţele lui.

— Nu mi-e frică să rămân singură noaptea. Hai zău, Matt, mă faci să mă simt ca un copil căruia îi este frică de întuneric.

— Noaptea trecută ţi-a fost frică, când m-am îndepărtat de tine. Ea plecă de lângă el, se sprijini pe un cot şi îl fixă printre cârlionţi. Ducesa era vulnerabilă. El ar fi vrut să zâmbească. Dar nu zâmbi.

— În mod clar confunzi pasiunea cu frica, spuse Dee, dorind să-şi fi păstrat mai bine controlul de sine în noaptea trecută. Matt nu era Gavin. Matt nu avea intenţia să părăsească patul, să se strecoare în noapte să… Te iubesc. Este ceva atât de neobişnuit că vreau să fiu aproape de tine?

— Eu cunosc, în mod clar, glasul unei femei tulburate când o aud că strigă după mine pe întuneric, spuse el. Credeai că am plecat. Ea dădu din umeri şi admise punctul lui de vedere.

— S-a creat un precedent, consiliere.

— Minciuni. Matt nu se lăsă convins. Panica de noaptea trecută nu avea nimic comun cu faptul că te-aş fi părăsit anterior. Cred că faptul că aş fi părăsit patul tău a fost ceea ce te-a tulburat. Şi aş vrea să ştiu de ce. Ochii lui se îngustară, îşi dădea seama că erau lucruri despre care ea nu voia să vorbească.

— Povesteşte-mi despre logodna ta, Dee. A fost o parte importantă din viaţa ta şi nu ştiu nimic despre asta. Dee îşi încleştă dinţii.

— Ştii tot ceea ce trebuie să ştii. A existat. A încetat să existe. Nu am discutat niciodată cu Gavin despre tine, Matt. Şi dacă te aştepţi să discut despre el cu tine, mă tem că vei fi decepţionat. Ea se strecură din pat pe partea ei şi se îndreptă spre debaraua cu haine şi spre camera de baie din spate. Când îşi scoase piciorul din pat, Matt plonja, îi apucă partea din spate a halatului şi încercă să o tragă înapoi. Ea dădu din umeri şi îl lăsă să cadă, auzind râsul lui în urma ei. Înainte de a putea face ceva pentru a o împiedica, ea trânti uşa cu putere.

— O să fiu dezamăgit, nu-i aşa? murmură Matt şi deschise uşa. Prin următoarea, care era de asemenea închisă, auzi zgomotul duşului din camera de baie. Am noutăţi pentru tine ducesă. Zâmbi în timp ce fixa uşa şi se gândea la spatele frumos, suplu al lui Dee, când plecase de lângă el. Şi la halatul ei scurt din satin pe care îl ţinea în mână. Mai era şi cel de frotir pe care îl lăsase în camera de zi. Dacă nu cumva mai avea un halat în camera de baie şi pe care el să nu-l fi

observat, ea ar urma să iasă de acolo înfăşurată într-un prosop, cu intenţia de a se blinda cu altă îmbrăcăminte în debaraua de haine înainte de a da ochii cu el.

El zâmbi când deschise dulapurile, care în mare parte erau goale. Avea noutăţi pentru ea şi în această privinţă.

Înainte ca duşul să se oprească, Matt îşi turnă o altă cafea, se sui la loc în pat şi se sprijini confortabil de un munte de perne. Conform celor prevăzute, Dee ieşi din debaraua de haine înfăşurată într-un prosop mare albastru, părul fiindu-i înfăşurat într-unul mai mic. El nu mai văzuse pe nimeni tropăind în picioarele goale. Ochii ei luceau ca două bucăţi de cer albastru.

— Unde sunt hainele mele? El zâmbi.

— De ce ai nevoie de haine, ducesă? Aveam în plan să te ţin goală şi fără respiraţie restul dimineţii.

— Matt, asta nu este glumă! El chicoti şi bătu uşor patul invitând-o.

— Eu văd un anumit umor în asta. De sub maldărul de perne, el extrase o piesă de lenjerie transparentă. Dar dacă insişti. Ai aici ceva. Dacă vrei să o îmbraci, mi-ar plăcea să te privesc. Înainte de a discuta. Nu era nimic altceva decât o cămaşă transparentă din mătase ecru, intercalată cu delicate dantele de culoare crem. Ea o împachetase gândindu-se că Matt s-ar fi bucurat să i-o scoată. Nu i-a trecut prin cap că el va dori să o vadă cum o îmbracă. Îmbrăcatul unei astfel de lenjerii nu va fi niciodată atât de elegant şi graţios ca scoaterea ei şi chiar cu ea, nu se va simţi suficient de îmbrăcată să poată face faţă confruntării pe care ştia că el intenţiona să o provoace. În mod evident, Matt, la fel ca şi Gavin, înţelegea perfect importanţa îmbrăcămintei şi cât de vulnerabilă se poate simţi o persoană fără îmbrăcăminte. Era mirată că el nu era îmbrăcat într-un costum din trei

piese şi cravată ca să o intimideze mai mult. El aruncă cuvertura şi îşi azvârli picioarele afară din pat, el însuşi complet gol şi Dee se simţi ruşinată de gândurile ce îi trecuseră prin cap. Desigur nu era vorba despre putere. Matt îşi căuta sursele de putere în altă parte. El îi întinse din nou lenjeria.

— Mulţumesc, spuse ea, întinzând mâna, cu intenţia de a o lua şi a fugi cu ea. Dar el fu mai rapid. Îi prinse încheietura cu degetele puternice şi o trânti pe pat, între, genunchii lui. El îşi agăţă cealaltă mână de prosopul care era răsucit peste sâni. Degetele lui erau calde şi ferme pe pielea ei, amintindu-i ce efect putea avea atingerea lui asupra ei. Sfârcurile reacţionară. Privirea lui fixă asupra ei era plină de dragoste, grijă, compasiune.

— Chiar credeai că te las să fugi, Dee?

— Matt… Ea dorea foarte mult să-l contrazică, deşi în timp ce era la duş ajunsese la concluzia că el avea tot atâta drept să afle despre acea parte din viaţa ei după cum şi ea avea dreptul de a cunoaşte trecutul lui. Îşi scutură capul, desfăcându-şi prosopul cel mic. El atârna rece şi ud pe umărul ei înainte de a cădea pe podea.

Pur şi simplu este o perioadă la care nu-mi place să mă gândesc, cu atât mai puţin să vorbesc. Am ieşit din această logodnă cu respectul de sine cam zdruncinat, cu sentimentul că sunt o proastă. Ea se forţă să continue privind la el.

— Mă simţeam… ruşinată. Şi rănită. Şi… vinovată, pentru că ar fi trebuit să sesizez ceea ce se întâmpla. Vocea ei se întrerupse, dar apoi continuă. Dar nu am făcut-o. Credeam că Gavin m-a iubit pentru mine. Nu văd motivul pentru care nu ar fi făcut-o. Aşa că egoul şi libidoul meu mi-au întunecat judecata. El îi cercetă faţa „cu o uşoară cută între sprâncene.

— Asta nu este ceva neobişnuit, Dee. Se întâmplă oricui. Nu trebuie să existe vină în asta, dragostea mea. Nici ruşine. La naiba, au existat momente, mai ales în ultimele şase zile, când libidoul meu nu numai că mi-a întunecat judecata dar chiar mi-a îngropat-o sub o avalanşă. La ultimul cuvânt, Matt îşi lăsă mâna să cadă, ţinând în ea prosopul. Îşi puse braţele în jurul ei şi se aşeză pe spate.

— Şi nu văd niciun motiv pentru care logodnicul tău să nu te fi iubit aşa cum credeai tu. Ea şedea deasupra lui, mirată de brusca schimbare de poziţie şi liniştită de apropierea trupului său cald lângă al ei. Dacă nu ar fi fost la fel, Matt ar fi lăsat-o să-şi păstreze prosopul. Ea îşi sprijini capul pe pieptul lui şi îl ţinu strâns.

— Da, spuse ea, dar aşa cum ai spus şi tu, poate judecata ta nu este ceea ce ar trebui să fie acum.

— Nu sunt îngrijorat de asta, zise el, mângâindu-i spatele cu mişcări lungi, liniştitoare. Spune-mi, baby. Spune-mi ce anume nu a mers. Dee oftă şi dădu din cap. Da. Acum îi putea spune. Cumva, fără să-i dea, drumul, el reuşi să facă în aşa fel încât pilota să fie din nou deasupra lor. Capul lui Dee, ud şi mirosind dulce, i se odihnea pe umăr. El îi mângâie părul. Şi aşteptă.

— L-am cunoscut pe Gavin la o petrecere. Era cu 10 ani mai în vârstă decât mine, frumos, amabil, cunoscător şi ne-am plăcut imediat. El mi-a oferit o slujbă la revista săptămânală de ştiri pe care o publica. Am acceptat imediat oferta.

Când, puţin mai târziu, el menţionă că întrucât îi lipseau fondurile a respins posibilitatea de a cumpăra ziarul, eu am fost bucuroasă să îi ofer capital de investiţie. La început mi-a spus că nu vrea ca eu să fac acest lucru şi să am grijă de micul „cuib” pe care îl aveam. Pentru a-l convinge,

i-am spus despre familia mea iar el a avut o reacţie atât de uluită încât am crezut într-adevăr că nu avea idee cine sunt. Mai târziu am constatat că greşisem. El reacţionă… de asemenea distrus, iar când am insistat să-mi spună de ce, el mi-a declarat că se îndrăgostise de mine în noaptea în care ne-am cunoscut şi că îmi oferise slujba pentru a fi alături de mine. Era pe punctul de a-mi propune căsătoria, spuse el, dar acum că ştia, bineînţeles, că nu mai putea. Ea îşi ridică privirea şi întâlni privirea lui Matt pentru un moment.

— Cumva, nu era o atitudine care să mă surprindă. Matt aprobă din cap. Putea vedea paralela cu el însuşi.

— Continuă.

— L-am convins să accepte banii mei, de fapt el a reuşit să mă facă pe mine să insist. Am argumentat că, de îndată ce va avea posibilitatea să direcţioneze politica ziarului, vom putea plasa centrul atenţiei spre ceea ce doream noi amândoi. Interesele noastre comune erau ecologia şi economia, impactul uneia asupra celeilalte şi cum trebuie menţinut un echilibru adecvat, pentru bunul mers al lucrurilor. Am crezut cu sinceritate şi încă mai cred în asta şi eram bucuroasă că am şansa de a afirma public aceste lucruri.

Ea îi prinse mâna lui Matt şi i-o ţinu strâns. M-am simţit cu adevărat bine că trebuia să insist, adăugă ea cu un mic râs amar, şi chiar mai bine când el m-a ascultat cu respect pentru ideile mele. I-am spus că o dată ce revista se va pune pe picioare şi va funcţiona aşa cum intenţionam amândoi, dacă insistă, îmi poate returna suma pe care voiam să o investesc. Îmi promise, chiar foarte aprins, că aşa va face. Am crezut asta, pentru că am avut încredere în el. De asemenea aveam încredere în dragostea lui. De altfel, nu mă ajutase el atunci când credea că nu sunt decât o altă ziaristă

fără serviciu, care căuta un loc? Ea nu spuse: „Aşa cum şi tu ai făcut crezând că sunt o simplă studentă la *McGill,* dar Matt auzi ecoul cuvintelor.

— Aşa că m-a convins că trebuie să ne căsătorim, continuă Dee. Am crezut că viitorul meu este aranjat şi, deşi am simţit că părinţii mei nu se prea omorau după Gavin, nu au încercat să-mi influenţeze decizia. Atunci, câteva zile înainte de căsătorie, eram în această casă supraveghind amplasarea ultimelor piese de mobilier. Plănuisem ca asta să fie o surpriză pentru Gavin. Îl aduceam aici pentru luna noastră de miere. Îmi lăsase mie să fac toate aranjamentele.

Dee simţi mâna lui Matt cum se încordează sub a ei şi închise ochii, aşteptând un comentariu. Matt, desigur, nu şi-ar lăsa viitoarea soţie să planifice luna de miere, cu atât mai puţin să plătească pentru asta şi să îi cumpere o casă pentru el. Dar explozia aşteptată nu sosi.

— Aşa cum ţi-am spus înainte, eu eram aici şi am primit un telefon să mă duc la mama. Vocea ei era înaltă şi încordată. Tatăl meu… nu mai era. Îmbrăţişarea lui Matt deveni mai strânsă, iar Dee se sprijini, găsi forţă în această strânsoare. Pur şi simplu, spuse ea. Fără niciun avertisment, fără nimic. Se afla în bibliotecă, în casa lor din Victoria, uitându-se pe nişte hârtii iar mama stătea alături, citind. Ei făceau de multe ori aşa, stăteau unul lângă altul în timp ce tata lucra. El se retrăsese din serviciul diplomatic dar se ocupa de afacerile familiei, *Acţiunile Ambasadei*, de acasă. Ea l-a auzit făcând un zgomot, s-a uitat şi el căzuse de pe scaun.

Era bucuroasă că Matt o ţinu mai strâns. Detesta oamenii care murmurau lucruri cum ar fi „Cel puţin a fost rapid", sau „Nu a suferit". El „suferise". Din cauza ei. Şi mult timp ea a trăit cu sentimentul de vinovăţie, gândindu-se că poate durerea, şocul, îl omorâseră. Ea continuă, cu vocea ei

mică şi tremurândă.

— Când am făcut ordine în biroul lui astfel încât avocatul să îl poată folosi pentru citirea testamentului, am văzut exact ceea ce studia el în clipa morţii. Era un raport despre Gavin. De la o agenţie de detectivi. Detalia viaţa lui Gavin în ultimii cincisprezece ani, două căsătorii pe care uitase să le menţioneze, patru copii pe care uitase să îi întreţină şi câteva aventuri, toate cu femei bogate.

Ea îşi drese vocea şi continuă, o urmă de mânie dând putere vocii ei.

— El avea o aventură chiar atunci când vorbeam şi visam despre viitorul nostru, când decoram casele pe care urma să le împărţim, când pregăteam luna de miere. În timpul lunilor de logodnă l-am rugat să se mute la mine, sau să mă lase să mă mut eu la el. El spunea întotdeauna că dacă aş fi fost mai puţin preţioasă pentru el, ar accepta. Dar el aprecia reputaţia mea, familia mea şi îi respecta prea mult pe părinţii mei pentru a risca un comportament pe care ei l-ar considera cu siguranţă reprobabil. Dar… asta nu însemna că nu voia să se culce cu mine. Sau cel puţin să aibă relaţii sexuale cu mine, dar niciodată nu a rămas o noapte în patul meu. Şi ori de câte ori pleca de la mine, conform raportului detectivului, se ducea la cealaltă femeie. Din patul meu, în al ei. Ea locuia la două străzi distanţă. El o mutase acolo pentru comoditate.

— Dee… Vocea lui Matt era răguşită. Nu trebuie să…

— Ba da, trebuie. Se ridică, apoi se aşeză din nou uitându-se la Matt. L-am întrebat dacă o iubea. El a spus că nu. Era numai faptul că relaţiile sexuale cu ea erau senzaţionale. Cuvintele lui, nu ale mele. Eu eram pentru clasă, putere, situaţie. Şi bani, desigur, dar el nu a folosit exact acest cuvânt. Dar ea era pentru distracţie şi plăcere. El

nu aştepta ca o femeie cu „educaţia” mea să fie bună în pat. Nu era necesar. Matt ar fi dorit să nu o fi întrebat despre această poveste. Ar fi dorit ca ea să se oprească, dar ştia că acum ea trebuia să spună tot până la capăt.

— El nu înţelegea de ce nu ne-ar fi putut avea pe amândouă, spuse ea, şi chiar acum suna la fel de perplex cum probabil a fost şi atunci când a auzit din gura lui Gavin această amoralitate. El mi-a promis, atunci când a fost prins, să menţină acea relaţie cu ea în mod discret, aşa cum făcuse şi până atunci. Mi-a spuse că mie nu îmi va lipsi nimic. Că va face dragoste cu mine ori de câte ori voi dori. Îmi va dărui copii. Copii! îşi închipuia că mai doresc copii cu el! Nu avea nicio înţelegere pentru nevoia de încredere, sinceritate, loialitate în căsnicie, toate lucrurile necesare înainte de a concepe un copil. Nu avea intenţia să renunţe la amanta lui. El o dorea suficient de mult ca să mintă şi să înşele înainte de căsătorie şi să planifice o întreagă viaţă de minciună după, pur şi simplu pentru ca să o poată avea” şi pe ea. El credea că ne poate avea pe amândouă, că „trebuia”. Din nou o expresie uimită îi trecu pe faţă. Scoase un mic râs.

— Un fel de logică ciudată, îi spusese că el merita tot ce îşi dorea, pur şi simplu pentru că o dorea. Ea îi oferea sex, eu îi ofeream poziţie socială. El considera că prezenţa mea lângă el îi dădea mai multă prestanţă şi încredere faţă de oamenii din lumea bună. Nu scăpa ocazia să spună ca din întâmplare informaţia că bunicul din partea mamei fusese lordul Monmount. Şi eu… Dee clătină din cap.

Am fost prea proastă să văd toate astea. A trebuit ca tatăl meu să facă cercetări pentru a afla ceea ce ar fi trebuit să aflu eu. Şi el a murit ştiind că va trebui să-mi arate ceea ce descoperise şi ştiind că va trebui să mă îndurereze de nesuportat.

Tatăl meu… Ea zâmbi. Te-a plăcut, Matt. Mi-a spus asta în vara aceea când ne-am despărţit. M-a întrebat dacă te voi revedea. Zâmbetul ei era şovăitor, i-am spus că da. Era încântat. Zâmbetul ei deveni mai clar. A spus că strângerea ta de mână inspiră încredere. Matt se simţi de parcă cineva tocmai îi prinsese o medalie pe piept. Îşi frecă o mână pe pieptul gol.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Înseamnă mult pentru mine. Se aşeză lângă ea, îi împinse înapoi părul buclat de pe faţă. Era aproape uscat acum.

— Ai reuşit să te convingi că rezultatele acestei investigaţii au fost ceea ce l-a omorât pe el, nu-i aşa? Dee dădu din cap.

— Ştiu acum că a fost o reacţie exagerată, dar mult timp am crezut asta.

— Pot înţelege acest lucru. Eu am fost convins mult timp că dacă mama mea nu ar fi trebuit să muncească atât de mult din cauza datoriilor mele, nu ar fi făcut cancer. Îşi zâmbiră unul altuia. Era bine, se gândea Matt, să poată să îi spună că înţelegea şi să ştie că într-adevăr era aşa. Era bine că puteau împărtăşi aceste lucruri. El îşi împreună mâinile pe ceafa ei şi îi trase faţa aproape de a Lui.

— Ştii ce? spuse el.

— Nu, ce? ochii ei zâmbiră.

— Dacă l-ai fi adus pe ticălosul ăla aici pentru luna de miere, chiar pentru un weekend, sau pentru un singur minut, aş distruge casa asta cu primul baston de baseball care mi-ar ieşi în cale, aşa încât să nu ai nici măcar imaginea lui nici.

Dee clipi simţind o usturime în ochi.

— Bine că nu am făcut-o. Nu am niciun băţ de baseball. Ar fi trebuit să rezolvi totul cu o rachetă de tenis.

— Nu ştiu să joc tenis.

— Te învăţ eu, se oferi ea.

— Nuu… spuse el strecurându-şi mâna sub un sân al ei, atingându-i sfârcul. M-aş simţi caraghios în costumul acela alb. Destul de rău că a trebuit să învăţ golf ca să pot întreţine relaţiile cu Edwin. Port pantofii şi mănuşa, dar nu şi pălăria aceea caraghioasă.

— La tenis nu este nevoie să porţi ceva ce nu-ţi place. El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Îţi place tenisul? Ea aprobă din cap.

— Bine. Am să învăţ. Dar fără costum alb. Ea aprobă din nou.

— Iar tu ai să mă înveţi să joc baseball?

— Sigur, spuse el cu un zâmbet lasciv. Cel mai bine lucrez cu un băţ. Dee se ridică, îşi întinse corpul şi se aşeză pe genunchii lui.

— Povesteşte-mi despre asta, şopti ea.

— Mai bine îţi arăt.

Matt şi Dee alergau râzând prin ploaie, mână în mână, de la maşina ei la clădirea staţiei terminale. Se opriră fără răsuflare la ghişeul de înregistrare şi Dee îşi spuse numele în timp ce Matt îi puse bagajul pe cântar.

— Secretara a aranjat să am biletul aici, spuse ea. Îmi cer scuze că am întârziat.

— Oh, da, domnişoara Farris. Omul aruncă o privire nedumerită la aspectul ei neglijent. Nu era obişnuit ca pasagerii de clasa întâi să ajungă într-o astfel de stare. Ea îşi înghiţi un alt râset, gândindu-se ce va crede el despre conţinutul unei genţi de weekend. Un geamantan pe rotiţe şi o jumătate de duzină de articole spumoase împachetate de o pereche de mâini mari. Dar nu a fost timp să meargă acasă şi

să împacheteze. Omul scrise ceva pe hârtie, vorbi scurt într-un receptor şi spuse:

— Trebuie să ne grăbim. Vă rog să veniţi pe aici, vom trece prin vamă şi…

Ceea ce spuse după asta, îi scăpă lui Dee". Matt o ţinea strâns, la fel de strâns cum îl ţinea şi ea pe el.

— O săptămână, murmură ea. Te sun când ajung la Toronto lunea viitoare.

— Sună-mă înainte de asta. Sună-mă la hotel diseară, să-mi spui că ai aterizat bine. Sună-mă mâine înainte să te dai jos din pat şi să-mi spui dacă încă mă iubeşti.

Sună-mă oricând, Dee. Sună-mă ori de câte ori te gândeşti la mine. Ea se strânse mai aproape de el.

— Nu ştiu dacă mă vor lăsa să ţin deschisă o linie transoceanică timp de douăzeci şi patru de ore pe zi. Oh, Matt, nu vreau să plec!

— Ştiu. Sărutul lui era apăsat şi posesiv, mâinile lui două menghine puternice care încercau să-i păstreze corpul lipit de al lui. Nu vreau să pleci. Dar te vei întoarce, Dee. Îi prinse capul în mâini, îi ridică faţa spre el. Iar eu te voi aştepta.

Ea îi cercetă ochii un moment lung, citind acolo promisiunea solemnă pe care el o făcuse, adevărul, şi ştiu că începând de acum el nu îşi va încălca din nou promisiunile. Sărutul ei era fierbinte, umed şi disperat de dorinţă. Ea clipi.

— Hei! El aprobă din cap.

— Hei! El înghiţi. Acum du-te, spuse el zâmbind. Micuţul de acolo care dansează în spatele tejghelei este pe punctul de a face pipi de neliniște. Dee îl părăsi, râzând.

Râsul ei muri pe măsură ce îşi potrivea pasul cu cel al funcţionarului companiei aeriene care o dirija spre poarta de întoarcere. Când se apropie de uşile batante care urmau să o

separe de Matt, se întoarse pentru o ultimă privire şi îl văzu, în impermeabilul lui ecru până la genunchi, îndreptându-se spre ieşire. Cu capul drept, cu umerii laţi, cu picioarele lungi, el nu se întoarse.

Un sentiment de neliniște o invadă pe Dee în timp ce trecea printr-o serie de uşi. Nu! Ea şi Matt nu ar trebui să meargă în direcţii opuse. Nu trebuia, îşi ţinu respiraţia. Înghiţi. Şi se opri.

— Nu plec. Omul o prinse de mână.

— Dar geanta dumneavoastră…

— Ce contează? Hainele dinăuntru sunt oricum nepotrivite pentru Paris.

— Nu plecaţi pentru că aţi împachetat greşit? Dee râse.

— Nu. Da. Trebuie să plec. Acum. Îşi smulse cotul din strânsoarea lui, se întoarse şi alergă după Matt. Un grup de turişti îi bară drumul. Ea se zbătu să treacă prin mulţime dar, până când reuşi să se strecoare, Matt dispăruse de mult spre ieşire.

Dee alergă mai repede, ieşi în viteză afară în vânt şi ploaie, norii joşi acoperind cerul. Matt dispăruse. Nu. Nu încă. Ea îşi văzu maşina rulând spre ieşire, se opri şi îl privi cum pleacă, ploaia udând-o. Un comisionar îi atinse braţul, grijuliu.

— Domnişoară? Aveţi nevoie de un taxi?

— Da, spuse ea. Un taxi este ceea ce-mi trebuie. Deşi cred că este prea târziu să-i spun şoferului să urmărească maşina aceea. Va fi o săptămână al naibii de lungă, se gândi Matt. În timp ce îşi parcă maşina în garajul hotelului, îşi aminti de sărutul lui Dee. Căldura şi dulceaţa lui erau ca un cântec în inima lui. Nu era un sărut de bun rămas, ci unul care spunea „aminteşte-ţi de mine”, „urmează şi altele”. O, da. Desigur. Vor fi mult, mult mai multe, pentru el şi Dee.

În camera lui se trânti pe pat. Mai avea o oră sau mai mult până să se întâlnească cu Edwin şi ceilalţi la micul dejun, aşa cum era obiceiul. El văzu lumina roşie de la telefon care pâlpâia, dar puşe o foaie de hârtie deasupra. Mesajele puteau aştepta. Probabil că aşteptaseră tot weekend-ul, dar cu afacerea Chang încheiată, nu puteau fi deosebit de importante. Acum voia numai să zacă acolo şi să se gândească, să-şi amintească, să retrăiască fiecare moment preţios al acestui ultim weekend. O săptămână întreagă! Numai cu o săptămână în urmă, în calitate de membru cheie în echipa *Metcom*, intrase la *Westmarch Apartament Hotel* şi văzuse magazinul pe care scria *Adevărata bucurie*? *Metcom*. Serviciul lui şi Dee. Nu putea să le aibă pe amândouă. Asta era evident. Să trăiască separat la distanţă de un continent, nu ar fi fost posibil. Închise ochii, gândindu-se cum ar fi, să fie el şi Dee împreună, îşi închipuia apartamentul ei, solarul, papagalul roşu. Îi văzu *boutique-ul*, simţi mirosul erotic, exotic din el. Mirosea ca pielea lui Dee. El rezistă chemării, dar o auzi din nou… „Matt. Fă-o. Fă-o acum”. Privi în sus şi era Edwin, o figură în umbră, stând la capătul celălalt al unei clădiri.

Pereţii erau găuriţi, goi de orice; sârme moarte atârnau liber. Ferestrele fără geamuri arătau ca nişte găuri. Mobilierul antic nu mai era, nu mai era nici solarul cald, umed, unde aproape îşi pierduse minţile şi unde o avusese pe Dee pe podeaua tare în timp ce păsările tropicale îşi murmurau dezaprobarea. El văzu încărcături de dinamită montate în învelişul frumoasei clădiri, condamnate, nu pentru că nu şi-a atins obiectivul, ci pentru că era în calea altuia. O parte din el se răsculă când văzu expertul în demolări răsucind cheia. Nu era o figură nebuloasă, nu era o mână străină; era a lui. Realizarea acestui fapt veni ca un şoc.

Respiraţia lui era grea, încercă să-şi oprească degetul de a ajunge, încercă să oprească impulsul muscular transmis de creier. Dar comanda fusese deja transmisă ca tendoanele să tragă, muşchii să se îndoaie, degetul să apese. El dorea, cu ardoare, ca acest lucru să nu se întâmple. Dar creierul lui comanda; trupul asculta. Corpul se simţi presat contra unui plastic dur şi transpirând, gâfâind, el urmări cum, într-o tăcere înspăimântătoare, blocurile de granit se dărâmară unele peste altele, transformându-se în ruine în timp ce cădeau. Şi acolo, în praful care se ridica, lenjeria delicată era împrăştiată, bucăţi din ea zburau odată cu suflul exploziei. Şi odată cu ele faţa lui Dee, mâinile ei întinse spre el, din ruinele locuinţei ei. Şi apoi, ea dispăru într-un nor cenuşiu, în timp ce fulgi coloraţi roşu şi galben zburau în aer.

— Nu! sunetul vocii sale îl trezi, se ridică, ieşind din coşmar. Oh, Doamne… Gemu, îşi frecă faţa şi se uită la ceas. Ora trecuse. Întâlnirea de la micul dejun avea loc peste 10 minute. Deşi, din punct de vedere tehnic, nu era aşteptat să participe, el voia să ştie cum a decurs semnarea finală. În afară de asta, îi va îndepărta gândurile de la plecarea lui Dee. Doamne sfinte, ce vis a mai avut!

Sări din pat şi intră rapid sub duş. Stând sub jetul de apă, se gândi la duşurile pe care le făcuse împreună cu Dee. Săptămână se anunţa îngrozitor de lungă, i-ar fi plăcut să petreacă ziua singur, cufundat în gânduri despre Dee, dar erau lucruri de rezolvat, trebuia să vadă unele persoane, întrucât nu plecase acasă, Edwin se aştepta ca el să fie la datorie. Telefonul sună în clipa în care ieşi de sub duş.

Frecându-şi un prosop pe cap, apucă receptorul. Probleme, se gândi el în timp ce se termina de uscat, încruntându-se la tonul aspru al lui Edwin când îi ceru să se prezinte imediat.

— Probleme, spuse el râzând în liftul care îl ducea la apartamentul şefului său, şase etaje mai sus. Edwin avea tendinţa să intre în panică la încheierea fiecărei afaceri. El se încruntă. Dar afacerea se încheiase vineri şi nu vedea ce problemă ar fi putut apărea. Orice ar fi fost, spera să fie una pe care să o poată rezolva rapid.

Avea o întâlnire la Toronto lunea viitoare, seara şi orice s-ar fi întâmplat, era una pe care intenţiona să o respecte.

CAPITOLUL 10

Dee coborî din taxi şi privi la grupul care mărşăluia în faţa clădirii ei. Doamne mai în vârstă cu glugi de ploaie din plastic mergeau în marş alături de bărbaţi cu părul lung şi bărbi nepieptănate. Bărbaţi în vârstă ţineau drept pancarte, aşa cum odată au purtat cu mândrie arme ca să-ţi apere ţara.

„*Salvaţi Westmarch*", scria pe o pancartă". *Nu lăsaţi Westmarch să moară. Violatori din Est plecaţi acasă. Copilul meu are nevoie de o moştenire. Salvaţi vecinii. Dărâmaţi Metcom. Primărie-spune NU*". Dee se uită de două ori. „*Metcom*?" Ea îşi croi drum prin grupul de manifestanţi şi urcă treptele.

— Jenkins! Ce este asta? Faţa lui părea îngrijorată.

— Nu sunt sigur, domnişoară Farris, dar se pare că clădirea a fost vândută. Unei companii pe nume *Metcom*. Acei oameni spun că noii proprietari vor să o demoleze. Nu poate fi adevărat, nu-i aşa, domnişoară Farris? Va aproba primăria aşa ceva? Faţa lui Dee îngheţă în timp ce îl asculta pe Jenkins.

— Nu, spuse ea. Vocea ei suna rece chiar şi pentru urechile ei. Rece şi speriată.

Matt, şopti ea, privind mulţimea. *Metcom*? Matt? Să demoleze *Westmarch*? Nu. Matt iubea clădirile vechi. Ea se clătină şi Jenkins o sprijini, o conduse la lift, îi deschise cu cheia şi o urcă în el.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Farris? Să chem pe cineva? Dee îşi clătină capul.

— Nu. Nu, mulţumesc, Jenkins. Voi fi… bine. Am să chem eu… pe cineva. Dar când liftul se închise, ea îşi sprijini capul de panourile întunecate şi şopti uşor:

— Nu, spuse ea. Oh, Matt… te rog, nu… În apartamentul ei lăsă geanta să îi cadă pe masă şi merse direct în dormitor. Ridică receptorul, observând cum îi tremură mâna, privi la numărul scris în grabă pe o hârtie vineri noapte şi formă.

— Îmi pare rău, domnul Fiedler nu răspunde. Doriţi să lăsaţi un mesaj? Dee închise şi apăsă pe codul de memorie.

— Mama! Slavă Domnului. Am o problemă. Cineva a cumpărat Wes…

— Nu-ţi face probleme, dragă, o întrerupse Helen, cu vocea ei fiind clară şi vioaie în ciuda orei târzii. Ştim totul şi acţionăm în consecinţă. Mă bucur că eşti acolo.

Credeam că pleci la Paris. Dar nu contează. Trebuie să mergi la primărie în clipa în care se deschide, să protestezi împotriva cererii *Metcom* de demolare. Salvador te va întâlni acolo. Nu întârzia, dragă. *Metccm* are renumele de a acţiona rapid o dată ce a încheiat o afacere şi se zvoneşte că are întâlnire cu inginerii municipali în dimineaţa asta. Unde ai fost tot weekend-ul? Am tot încercat să te găsesc de când am primit exemplarul din *Goarna*, sâmbătă dimineaţă.

— *Goarna*? Mamă, ce…?

— Articolul este cel care m-a alertat. Mulţumesc pentru asta. Este un lucru bun că ai introdus scurta biografie despre Matthew Fiedler la sfârşitul articolului, dragă, sau compania lui ar fi scăpat. În clipa în care am văzut numele *Metcom*, au început să-mi sune tot felul de clopoţei de alarmă.

— Dar de ce?

— Oh, Dee-Dee, dacă ai acorda ceva atenţie activităţii lui *Embassy Holdings. Metcom* este o companie de dezvoltare. Dacă sunt în oraş-orice oraş-atunci este sigur că urmează necazuri, aşa că am demarat verificări, ceea ce nu a fost uşor în weekend. Totuşi, am aflat că *Chang International*

a negociat cu *Metcom* să vândă *Westmarch*, ca parte a unei parcele mai mari de teren. Au semnat hârtiile finale vineri după-amiază. M-am temut, şi pe bună dreptate, după cum se pare, pentru *Westmarch*, pentru că este politica lui *Metcom* să cumpere zone demolabile, să brăzdeze totul şi să înceapă totul nou. Dee putea auzi vocea lui Matt. „De ce nu putem începe de la început, Dee?" Disperată se agăţă de vocea mamei sale pentru a încerca să uite amintirile.

— În principiu, nu este ceva rău, continuă Helen, dar problema este că au tăiat o brazdă prea mare şi nu afectează numai zonele demolabile. Sunt sigură că după cum văd ei, dacă lasă în picioare Westmarch, asta va strica privelişte a, pentru chiriaşii din noile clădiri. Oameni ca ăştia nu înţeleg niciodată că *Westmarc*h este o privelişte. Au comis acte de vandalism de această natură şi în alte oraşe şi nu este niciun motiv pentru care nu ar face acelaşi lucru şi aici! Ţi-am spus că ei se mişcă repede şi la fel trebuie să facem şi noi. Aş fi împotrivă ca ei să ia clădirea chiar dacă tu nu ai locui acolo, dragă. Poate când *Metcom* va afla că noi intenţionăm să punem toate piedicile posibile în calea lor, vor accepta să ne vândă nouă locul la un preţ rezonabil. Nu este decât o mică porţiune a întregului lot cumpărat de la Qhang. În vocea ei se înregistra un zâmbet.

— De aceea am convocat Comitetul de Acţiune. De altfel ce avantaj ar avea de la clădire dacă nu le-ar fi permis să-şi realizeze intenţiile?

Ea vorbi mult, informând-o pe fiica ei. După ce închise, Dee formă din nou, dar de data asta în loc să-i spună că nu răspunde nimeni în camera lui Fiedler, centralista îi zise că domnul Fiedler a părăsit hotelul. Dee închise ochii, se culcă pe pat, simţind lacrimi fierbinţi care îi curgeau încet în păr.

— Matt. Ochii lui Matt luceau reci pe faţa lui mare.

Intră, ia loc. Edwin nu şedea. Matt clătină din cap, refuzând locul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Edwin. Ai spus că sunt necazuri. Necazuri mari. Nu ar trebui să afle asta şi restul echipei?

— Nu! O cafetieră de argint se cutremură când Edwin trânti mâna pe masa din lemn de trandafir. Pe Dumnezeu, m-am gândit! Am vrut ca fiecare să afle ce se întâmplă cu un şarpe care-mi vinde compania pe apa sâmbetei! Eu…

— Cum? Matt nu-şi putea crede urechilor. El îl mai văzuse pe Edwin supărat înainte, dar niciodată ca acum şi niciodată pe el. Poate îmi spui şi mie ce naiba se întâmplă, Edwin. Am senzaţia că mă acuzi de ceva?

— Te acuz? Ai dreptate că te acuz. Chiar mai mult decât atât! Te… Respiră adânc şi făcu un efort vizibil să-şi controleze furia. Matt, am avut încredere în tine. Numai pentru că am… am avut – respect pentru tine, am preferat să avem această discuţie între patru ochi. Dar tu ai trădat aceasta încredere.

— Eu am tră…

— Da. Ai făcut-o. Şi înainte de a aduce şi restul grupului aici pentru a încerca să reparăm greşeala, înainte de a merge la primărie, aş vrea să ştiu pentru propria mea satisfacţie, de ce ai făcut-o?

— Ce am făcut? ţipă Matt la şeful lui.

— Ce am făcut? îl imită Edwin. La naiba, pot înţelege un bărbat care se înfierbântă pentru o femeie, mai ales care arată aşa ca asta. Luă un ziar ce fusese desfăcut şi apoi împăturit la loc la jumătate, pentru a da la iveală un articol cu portretul lui Dee deasupra. Dar ca să-ţi vinzi pâinea şi untul pentru o bucăţică de…

— Atenţie! Vocea lui Matt era fermă, când smulse

ziarul din mâna lui Edwin. *Turismul local*, citi el. *De Dee Farris şi… Mathew Fiedler*? El gemu, căzu greu pe un scaun şi îşi acoperi faţa cu palma. Oh, Dee, nu!

— La naiba, a făcut-o! Edwin apucă ziarul înapoi şi arătă cu degetul în josul articolului. *Dee Farris*, citi el, *este o femeie de afaceri ale cărei articole apar în fiecare ediţie a revistei Goarna. Matthew Fiedler, avocat la Metcom Inc., un grup de dezvoltare din Toronto, a colaborat cu domnişoara Farris la realizarea acestui articol în timpul unei recente vizite în oraş.*

— Dar, Matt clătină din cap. Era mirat nu numai de faptul că Dee adăugase numele lui lângă al ei, dar şi de reacţia lui Edwin. La naiba, spuse el confuz, articolul nu trebuia să apară până săptămâna viitoare.

— Exact, Edwin trânti ziarul pe un scaun. Exact! Trebuia să apară săptămâna viitoare când planurile mele ar fi căzut din cauza unui protest. Când m-aş fi întors la Toronto, înfrânt de nu ştiu ce reglementare locală a unui grup de salvatori de orice, fără să ştiu de complicitatea ta. Matt prinse cuvintele.

— Protest? Edwin îi aruncă o privire de pur dezgust.

— Scuteşte-mă de teatrul nevinovăţiei, Matt. Cunoaştem amândoi preferinţa ta pentru clădiri vechi. Că ăsta este un conflict de interese, asta m-a preocupat pe mine, dar întotdeauna m-am bazat pe integritatea ta. Oricum, faptul că te-ai culcat cu femeia asta, că ai discutat afaceri cu ea, a fost mai mult decât un conflict de interese. A fost…

— La naiba, Edwin! Matt sări în picioare. Cu tot respectul cuvenit, ai mers prea departe! Desigur, la prima vedere, asocierea mea cu Dee ar putea părea un conflict de interese, deşi unul minor. Nu ţi-am spus că cunoşteam un chiriaş de la *Westmarch* pentru că nu aveam intenţia să-i

spun „ei” că firma la care lucrez era în tratative de cumpărare a casei ei.

— Matt, nu sunt prost. Cunosc conversaţiile care se fac în pat. Ştiu…

— Nu ştii nimic! Presupui. Nu i-am spus lui Dee că am cumpărat proprietatea, nici măcar că avem în vedere acest lucru! Matt întâmpină privirea furioasă a lui Edwin cu una la fel de aprinsă. Conştiinţa mea este curată. Numele meu care apare în acest articol nu mă compromite în niciun fel.

— Pe naiba, nu! ţipă Edwin, lovind cu palma masa, pe care vesela şi argintăria începură să zăngăne. La naiba! Chiar acum când vorbim, există un pichet în faţă la *Westmarch*. Este acolo, nonstop, începând de sâmbătă la amiază. Sunt genul de protestatare care fac deliciul ziarelor, o mână de matroane indignate cu părul vopsit violet, bătrâni care fumează pipă, tinere femei cu cărucioare cu sugari. Sunt acolo în forţă, cerând ca primăria să „salveze” *Westmarch* de „violatorii din Est”. Adică noi, Matt. Eu. Compania mea! Cum explici acele pichete dacă nu au fost angajate de prietena ta? Matt îşi trecu o mână prin păr.

— Nu pot explica. Tot ce pot face este să te asigur că eu nu sunt răspunzător şi nici Dee.

— Ba da, pe naiba, sunteţi! Tu şi prietena ta. Şi nu încerca să-mi spui că nu are un topor de tăiat, pentru că ştiu că are. Nu numai că are magazinul la parterul blocului şi ocupă un apartament, dar ea…

— Îţi spun ceva, Edwin, îl întrerupse Matt. Dee nici măcar nu ştia că clădirea este de vânzare. La naiba, ea a băgat cu bani în clădirş, a făcut îmbunătăţiri la *boutique-ul* ei, mărindu-l. Ar fi făcut oare asta dacă ar fi ştiut că locul este de vânzare?

— Sigur că da, pentru că îşi închipuie că mă poate opri.

Intenţionează să-mi blocheze orice încercare de obţinere a permisului de demolare. Ea ştie că, fără asta, proprietatea nu are valoare pentru mine şi…

— Un ce? Matt avansă un pas către Edwin. Un permis de demolare? Bătrânul se dădu un pas înapoi. Această clădire urma să fie renovată, nu dărâmată! Asta a fost recomandarea mea. Şi cea a arhitectului. Chiar oamenii lui Chang au avut reţinere să o includă, din cauza reputaţiei tale. Nu este asta oare în principal motivul pentru care ai fost de acord să o salvezi, Edwin? Ai fost de acord! Resturi din coşmar îi trecură prin minte. Oh, la naiba! De ce mai ai consilieri dacă nu le asculţi sfatul? Dacă ai cerut un permis de demolare, nu este de mirare că există pichete în faţa clădirii! Lucruri ca astea nu pot fi ţinute în secret! Nici nu ar trebui. Clădirea asta este solidă, în acelaşi timp veche şi frumoasă. Este o emblemă a oraşului. Ar fi trebuit inclusă în patrimoniu cu ani în urmă, dar că cumva se pare că a fost scăpată din vedere.

El se aplecă pe masă cu ambele mâini împreunate în timp ce implora.

— Nu este prea târziu, Edwin. Putem opri asta, scapă de pichete anulând cererea. Putem face să apari ca un erou în acest oraş. Nu este nevoie să distrugi *Westmarch*. Include-l în noul proiect de dezvoltare, aşa cum am sugerat Karl şi cu mine de la început. La naiba, ce te-a făcut să-ţi schimbi gândul? Sau m-ai minţit tot timpul pur şi simplu pentru a mă păcăli? Fălcile lui Edwin tremurau.

— Îmi stă în cale. Este numai o clădire, Matt. O grămadă de pietre. În întreaga schemă, ce mai contează? Şi nici nu corespunde standardelor seismologice. Este… Se întrerupse şi flutură din mână a renunţare. Este în afara problemei, iar eu nu am intenţia să o dezbat cu tine. Nu este

o problemă care să te privească pe tine. Clădirea îmi aparţine. Voi face ceea ce cred că este mai bine. Iar tu vei…

Gura lui Edwin se închise când se auzi o bătaie în uşă. Străbătând cu paşi mari camera, el deschise uşa. Liftierul şi directorul erau în uşă. Ultimul spuse:

— Bagajele domnului Fiedler au fost împachetate, aşa cum aţi solicitat, domnule Jones. Să le reţin jos pentru dumneavoastră? Vocea lui Edwin bubui.

— Foarte bine. Domnul Fiedler va coborî imediat. Să îi fie pregătit biletul şi taxiul la uşă. Asta este tot. Închise uşa cu zgomot. Am aranjat să pleci din hotel, Matt. Când vei ajunge la Toronto, lucrurile tale personale vor fi îndepărtate din biroul tău şi din apartament. Recepţionera îţi va putea spune unde au fost depozitate lucrurile ce-ţi aparţin. Făcu o pauză.

— Nu va fi nicio scrisoare de recomandare. Deschise larg uşa, uitându-se rece la Matt.

— Asta este tot, spuse el, concediindu-l pe Matt, un angajat cu vechime de aproape zece ani, la fel de uşor cum ar fi concediat personalul hotelului. Matt se întoarse.

— Edwin. Îmi spui, că sunt concediat? Fără motiv? Fără dovada de complicitate? Acel articol al lui Dee nu este nimic mai mult decât o evidenţă de circumstanţă şi nu are nicio legătură cu pichetele. Afurisita ta de cerere de demolare care i-a adus acolo.

— Nu am făcut-o încă. Avem întâlnire la primărie mai târziu în dimineaţa asta. Matt clătină din cap.

— Nu ai făcut-o încă? Dar… La naiba, nu înţeleg. Eu…

— Înţelege asta. Vocea lui Edwin era ca de oţel, la fel şi privirea. Nu ţin în slujba mea un om în care nu pot avea încredere. Îi dau fiecărui om o şansă. Nu i-o dau niciodată de două ori. Ieşi, şi fii mulţumit că nu te scot din baroul

avocaţilor pentru asta. Matt ieşi pe coridor, apoi se întoarse şi puse palma pe uşă, Împiedicându-l pe Edwin să o închidă.

— Greşeşti, spuse el. Nu ştiu cum să-ţi dovedesc, dar greşeşti. Am să plec, pentru că nu-mi oferi o altă alternativă, dar există o altă explicaţie. Sper ca într-o zi să o găseşti. Pentru un moment Edwin păru să se răzgândească, dar apoi ridică capul puţin şi spuse:

— Dacă greşesc în legătură cu asta, fiule, atunci înseamnă că greşesc şi în alte privinţe. Nu am crezut că te laşi păcălit de o femeie, dar cred că este o posibilitate. În spatele acelor pichete este o companie cu un număr de divizii. Una din acele divizii cumpără clădiri vechi în oraşele de pe mapamond, le renovează şi le donează societăţilor de patrimoniu, sau municipiilor sau guvernelor statelor.

Este o şmecherie pentru impozite. Această companie, Matt, se numeşte *Embassy Holdings.* Este proprietatea a doua femei. Lady Helen Farris şi fiica ei, Dee.

Când mâna lui Matt căzu de pe uşă, Edwin o închise direct în faţa lui Matt. Acesta nici nu observă. Auzea ca un ecou cuvintele „păcălit de o femeie".

— Nu, spuse el cu voce tare. La naiba, nu. Dacă a fost păcălit atunci a fost de către Edwin Jones. Era mai uşor să înţeleagă acum sugestia lui Edwin ca Matt să lipsească de la întâlnirea finală cu *Chang International*. Mai uşor să înţeleagă recomandarea lui Edwin ca Matt să se întoarcă la Toronto pentru un weekend. Fără îndoială, dacă ar fi plecat, Edwin ar fi găsit ceva care să-l ţină ocupat acolo. El a vrut să evite un scandal cu Matt privind distrugerea lui *Westmarch*. Se întrebă oare ce a crezut Edwin aflând că Matt a preferat să rămână şi că avea o întâlnire vineri seara? Nu îşi exprimase speranţele pentru sâmbătă şi duminică, speranţe care au fost mai mult decât împlinite. Poate că şi speranţele

lui Edwin au fost împlinite prin dispariţia lui Matt în timpul weekendului. Se întreba oare ce conţineau acele mesaje telefonice dacă ar fi avut timp să le asculte. „Matt du-te acasă. Matt eşti concediat”.

Şi ce importanţă mai avea asta acum? Era concediat definitiv. Permanent. Smulgându-se de lângă peretele de care se sprijinise, Matt se duse jos în hol să-şi ia bagajele.

Dee îşi croi drum prin grupul de cetăţeni protestatari şi fu obligată să-şi impună comportamentul ei de ducesă pentru a reuşi să treacă de recepţionera de la primărie, până la camerele consiliului, în calitate de chiriaşă la *Westmarch*, avea dreptul să fie ascultată şi intenţiona să folosească acest drept. Când intră, fu surprinsă – şi uşurată – să constate că Matt nu era acolo. Un bărbat solid, înfloritor, acaparase sala, era în picioare şi se adresa primarului, care îl asculta cu atenţie.

— …şi regret că sunt forţat să particip la această sesiune care înseamnă pierdere de timp, domnule primar, spuse el, în timp ce Dee se aşeza pe un scaun. Am venit în această dimineaţă să mă întâlnesc nu cu dumneavoastră şi cu consiliul, oricât de onorat sunt de augusta dumneavoastră prezenţă, ci cu inginerii municipali şi cu inspectorii, pentru a discuta avizarea încercării de a renova *Westmarch Apartament Hotel*, pe care l-am cumpărat recent. Primarul ridică sprâncenele.

— Scuzaţi-mă că vă contrazic, domnule Jones, dar informaţia mea era că întâlnirea dumneavoastră cu departamentul municipal de inginerie în această dimineaţă, era de a solicita permis de demolare aplicabil la *Westmarch Apartament Hotel*.

Bine! Poate că asta nu va fi aşa cum a crezut *Metcom* şi Matt. Oare de asta nu era Matt acolo? Credea oare că nu era cazul să se deranjeze?

Dee răsuflă adânc. În acel moment uşa se deschise şi Matt intră în încăpere, iar Dee uită complet să mai respire. Ochii lui părură să o găsească printr-un fel de magnetism. Şoc, uimire, îi cuprinseră faţa. Desigur. Credea că ea este în siguranţă, departe, pentru o săptămână. Să o vadă acolo era desigur un şoc pentru el. Un lung moment se priviră. Apoi, când reprezentantul *Metcom* începu din nou să vorbească, Matt se prăbuşi într-un scaun, de partea cealaltă a băncilor.

Dee îşi aduse aminte că trebuia să respire. Durerea efortului o făcu să se clatine şi apucă spătarul scaunului din faţa ei. Matt văzuse paloarea feţei lui Dee când intrase. Văzu că încheieturile degetelor ei se albiseră. O văzu cum înghite. Văzu furia, ura din ochii ei. De ce era acolo? De ce nu s-a urcat în avion? Oh, Doamne, ea credea că el este amestecat în toate astea! Ce altceva putea gândi? Voia să meargă la ea, să-i spună că nu ştia nimic despre acea demolare plănuită dar… cum ar fi putut? La naiba, el ştia cum lucra *Metcom.* El ştia cât de puţin probabil era ca Edwin să-l asculte pe el şi pe Karl de data asta, când de cinci ori din opt, el nu a reuşit acest lucru înainte. El s-a lăsat orbit singur cu adevărul, pentru că îi displăcea să se gândească la rezultat, dacă Edwin „mergea şi el" până când totul era semnat şi parafat.

Închise ochii şi îl ascultă pe Edwin afirmând că ei voiau permisul numai ca măsură de precauţie, astfel ca el – şi primăria – să nu fie admonestaţi de aceiaşi protestatari gălăgioşi, al căror subiect de discuţie erau acum. Desigur *Metcom* nu ar fi folosit permisul decât dacă raportul privind starea clădirii ar fi dovedit că aceasta nu era sigură în ceea ce priveşte soliditatea. Şi fără Matt acolo care să aibă grijă că

totul este corect, ce garanţii ar fi fost că Edwin nu ar fi găsit pe cineva care să declare că clădirea nu este sigură? Era culmea ironiei. O pierduse pe Dee din cauza serviciului; pierduse slujba din cauza lui Dee. Şi fără această slujbă, el nu putea face nimic să câştige încrederea lui Dee.

— *Metcom Inc*. a făcut multe lucruri frumoase pentru multe oraşe din această ţară şi din străinătate, spunea Edwin, când Matt începu din nou să asculte. El deschise ochii şi îşi fixă privirea pe profilul lui Dee, sperând ca ea să se uite la el.

Dar nu făcu asta.

— Avem toate speranţele să facem acelaşi lucru şi pentru acesta, spunea Edwin, cu sinceritate neobosită. Rata de şomaj din oraşul dumneavoastră este mai mare decât media naţională. Cele patru etape din propunerea noastră de proiect de dezvoltare vor ajuta la îmbunătăţirea acestei situaţii asigurând, până la terminare, trei ani de lucru pentru sute de oameni. Astea sunt avantaje directe de lucru, domnule primar. Desigur, se vor aduce îmbunătăţiri şi în industria de servicii, cred că sunteţi conştient de asta.

Dee îl văzu pe primar schimbând priviri cu câţiva membri ai consiliului. Inima ei căzu. În timpuri de şomaj, crearea de locuri de muncă aducea după sine voturi. Îşi muşcă buza de jos atât de tare încât îi sângeră. Simţea privirea lui Matt asupra ei, închise ochii, ştiind că era pe punctul să plângă.

Nu o va face, nu putea, aici. Se ridică, ignorând privirea mirată a lui Salvador, avocatul de la *Embassy Holdings*, în timp ce Edwin James îi explica în continuare primarului să nu accepte ca „Nemulţumirea măruntă" să împiedice „Progresul", ea trecu cu paşi şovăitori prin dreptul băncii unde se afla Matt, spre uşă, care părea la mile distanţă. Vocea

primarului, care părea iritată, o urmări pe Dee până la uşă, declarând fără echivoc că nu se putea lăsa dominat nici de proteste nici de elocvenţa de antreprenori. Deciziile erau luate pe bază de fapte… Nesigură dacă vorbele primarului erau bune sau rele, Dee merse orbeşte pe coridor, până când ajunse la capăt, îşi scoase capul pe uşa de incendiu şi se trezi afară, în ploaie. Nu conta. Ploaia nu o puteai răni. Cu capul plecat, cu braţele în jurul ei, mergea pe o alee acoperită de frunze.

Se lovi de o bancă de piatră, observă că era uscată, se uită la ea câteva clipe şi se aşeză pe suprafaţa rece, sprijinindu-se de zidul din spate. Acum când era singură, acolo unde putea să găsească uşurare prin lacrimi, acestea refuzau să apară. Ochii ei, uscaţi, ardeau, privirea fixă, îl fixa pe căpitanul George Vancouver, cu umerii acoperiţi de murdărie de porumbei. În câmpul ei, de vedere apăru o mână mare, bronzată. De ea era atârnat un set de chei. Ale ei. Le apucă, se ridică şi plecă fără să se uite o singură dată la Matt. Nu avea idee unde se afla maşina ei. Nu conta. Ceea ce conta, era să plece departe de el. Să scape de durere.

În mod surprinzător, găsi maşina fără să o caute, pe strada din faţa primăriei. Conduse direct până acasă, gândindu-se cât timp va mai avea un cămin. Nici asta nu mai conta prea mult. Trecu prin noapte. Trecu şi de următoarele cinci. Şi de zilele dintre ele. O uimea să se audă vorbind inteligibil cu personalul din *boutique-urile* ei, răspunzând la solicitările clienţilor, scuzându-se faţă de designerii pe care urma săli întâlnească în Franţa. Vorbi cu mama ei, trăncănind lucruri fără importanţă. Nu întrebă despre stadiul controversei. Nici mama ei nu se oferi. O dată sau de două ori Dee chiar râse şi asta i se păru destul de normal. Ea aştepta, zilnic, nota de preaviz de evacuare. Discuta situaţia

cu Jenkins, cu portarul de zi şi comenta cu amândoi pierderea slujbelor lor.

Sâmbătă culese legume din grădina ei pentru Jenkins, le trimise jos cu liftul şi apoi rămase liniştită mult timp, mirosind pământul cald, dulce, în care creşteau plantele ei tropicale. Se forţa să se mişte şi puse de mâncare pentru păsări.

În bucătărie se trezi stând foarte liniştită de parcă ar fi aşteptat ceva. Se uită la cuptorul cu microunde. A pus mâncare înăuntru? Era gol. Mâncase? rămase liniştită un timp gândindu-se la asta. Îl auzi pe Jenkins că trimite liftul sus. Îl auzi pe papagal ţipând şi se încruntă, privind spre uşă. Perdeaua de mărgele, vizibilă prin arcadă, se deschise şi deodată picioarele lui Dee se înmuiară. Se aşeză brusc pe un scaun şi îl fixă pe Matt care intra. Părul lui era ud. Faţa lui slabă, trasă, încordată. Era palid dar mâinile lui erau la fel de mari ca întotdeauna. Ducea două cutii albe, puse una peste alta. Din ele emana un miros puternic, distinct, de carne afumată de Montreal. Gura lui Dee era plină de apă. La fel şi ochii ei, înghiţi şi clipi.

— Bună, spuse el.

— Bună. Era o voce subţire. Ea înghiţi şi continuă. Bun venit acasă. Ca şi cum nu ar fi auzit-o Matt spuse:

— L-am mituit pe Jenkins. Aşează cutiile pe masă. Cu una din astea. Desfăcu o cutie şi ridică un sandviş învelit într-o pungă de hârtie albă, pe care i-l oferi. Ea muşcă din el… Închise ochii din nou. Matt se sprijini de partea cealaltă a mesei şi luă capacul de la cealaltă cutie. În tăcere, fără să se uite unul al altul, mâncară sandvişurile, apoi castraveciorii muraţi. Dee îşi linse muştarul de pe un deget. Se ridică şi merse la frigider. Berea lui era încă acolo. Ea turnă în două

pahare şi îi împinse unul în faţă. El bău cu nesaţ, puse paharul jos şi se uită la ea. Aştepta.

Ea luă cutiile să le pună la gunoi şi văzu scrisul de pe capac. Numele restaurantului. Adresa. Numărul de telefon. Ea trase adânc aer în piept.

— De ce…? Vocea ei se sparse, dar înainte ca ea să continue fraza, el vorbi. Băgându-şi mâinile în buzunare el dădu din umeri, cu ochii îngustaţi, ca şi cum l-ar fi durut.

— Cum aş fi putut face altceva? M-am întrebat unde era loialitatea mea? Faţă de femeia pe care o iubeam, sau faţă de omul care îmi plătea salariul? Nu a fost o decizie uşoară. Lucrul cel mai bun pe care îl puteam face era să mă asigur că acest loc va supravieţui. Am încercat să fac asta. Dacă aş fi părăsit postul de la *Metcom*, aşa cum m-am gândit să o fac, aşa cum ar fi trebuit să fac dacă doream să te avertizez, atunci tu… *Westmarch* nu ar fi avut nicio protecţie.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet slab.

— Sau cel puţin aşa am crezut. Nu eram la curent cu Divizia de Patrimoniu de la *Embassy Holdings*, sau de puterea acesteia. Zâmbetul lui se lărgi o fracţiune de secundă şi pentru un moment ochii lui se îmblânziră.

— Este o adevărată femeie mama ta. Încep să întrevăd ce ai putea fi tu peste treizeci de ani. Mi-a oferit o slujbă. Am fost tentat să accept. Dar… El ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus că este mulţumit cu slujba pe care o are.

Îşi eliberă una din mâini şi îşi descheie impermeabilul pentru a ajunge la haină. Dintr-un buzunar interior scoase un plic şi i-l întinse. Dee îl luă, cu ochii aţintiţi pe faţa lui, apoi se uită în jos pentru a-l deschide. Despăturind hârtia, ea descifră caligrafia ornamentală a ceea ce părea să fie un document. Era menţionat acolo că *Westmarch Apartament Hotel* era proprietatea lui *Embassy Holdings,* Divizia de

Patrimoniu. Era semnat de Edwin şi de mama sa, în oraşul Victoria, cu data de azi. Dee închise ochii.

— Cum…? Ea îi deschise din nou şi îl văzu pe Matt dispărând prins perdeaua de mărgele.

— Nu! strigă ea. Matt! Aşteaptă! El se întoarse, privi la ea şi aşteptă. Ea trase aer în piept, adânc şi apoi îi dădu drumul.

Matt, când te-am întrebat „de ce" nu te-am întrebat de ce nu mi-ai spus ce plănuia *Metcom*. Ştiu de ce. Am descoperit asta destul de curând. Mă subestimezi din nou. De data asta, capacitatea mea de a înţelege etica de afaceri, integritatea ta personală. Credeai că am să fiu incapabilă să înţeleg că dacă ai fi încălcat încrederea şefului, ţi-ar fi fost imposibil să te respecţi pe tine însuţi? Că dacă ţi-ai fi părăsit slujba şi mi-ai fi spus despre planurile lui, ai şi fost şi tu vinovat din punct de vedere moral? Am ştiut şi asta, ştiu… aici. Ea îşi atinse, inima. La fel cum ştii şi tu. El se încruntă, apoi îşi frecă cu degetul cuta dintre sprâncene.

— Atunci ce…?

— La ce se referea „de ce"? Pentru că ai lăsat sandvişurile în cutii. Pentru că îmi dădeai adresa. El ridică mâna şi îi atinse faţa.

— Ştii răspunsul la asta! A venit timpul să plec, Dee. Am venit să-mi iau rămas bun, puiule! Dee îl privi ţintă, luptându-se cu durerea din piept.

— M-ai părăsit odată şi ai minţit spunând că te vei întoarce. Fără minciuni de data asta, Matt! El clătină din cap.

— Fără minciuni de data asta, Dee.

— Dar tot pleci. El aprobă din cap.

— Ăsta este un răspuns pe care nu-l cunosc. De ce, Matt?

— Pentru că nu am slujbă. La naiba, nu am nici măcar

un cămin. Sunt în aceeaşi barcă în care era tata când şi-a pierdut slujba. Casa mea aparţinea companiei şi am pierdut-o şi pe asta. Cele mai importante lucruri ale mele sunt câteva picturi în ulei. Nu este suficient, Dee. Nu este suficient pentru mine. Să vreau să îţi ofer multe. Ea îi susţinu privirea.

— Ai totuşi un lucru, nu-i aşa, Matt?

— Ce anume?

— Mândrie, spuse ea, ridicând din umeri când se întoarse. Bucură-te de ea.

De data asta el a fost cel care s-a întins, i-a prins mâna şi a întors-o cu faţa la el. Era mânie în ochii lui. Şi durere. Şi… speranţă?

— Şi tu ai plecat, Dee. Nu mi-ai dat nicio şansă de a-ţi explica. Nicio şansă de a-ţi spune… totul.

— Ştiu. Şi îmi pare rău. Ea nu putea uita confuzia acelei zile când ar fi trebuit să plece la Paris. Nu credea că ar fi putut explica. Nu credea că trebuia să facă asta. Asta era unul din lucrurile bune în dragoste. Dacă ţi-aş fi dat şansa de a vorbi, ce mi-ai fi spus, Matt? Nefericirea lui era aproape tangibilă pentru ea. Ea nu îl putea elibera. Trebuia să o facă el singur.

— Nu ştiu, spuse el. Poate că şi mie îmi pare rău. Poate că te iubesc. Poate… Într-o zi… Ea scutură din cap.

— Nu, Matt. Nu într-o zi.

— O.K. El ridică din umeri. Se pregătea să plece.

— Matt. Am o altă întrebare. De ce nu ţi-ai scos haina?

— Cum?

— Când ai intrat. Stăteai acolo. Mi-ai adus cina. Nu te-ai aşezat. Şi nu ţi-ai scos haina.

— Nu am fost invitat.

— Ai nevoie de invitaţie în propria ta casă? El se uită

fix la ea.

— Nu este casa mea.

— Este a mea Matt. Dacă tu ai avea una şi eu nu, te-ai aştepta la o invitaţie? Am spus „bine ai venit acasă”. Sincer. Ce crezi că este dragostea, – Matt? Vrei să-ţi petreci restul vieţii fugind de mine pentru că eu sunt bogată, sau încercând să te joci de-a prinselea, pentru ca astfel să te simţi calificat? Gura lui se strânse. O linie albă îi apăru în jurul nasului.

— La naiba Dee. Ce vrei de la mine? Dee oftă.

— Totul, Matt. Viaţa ta. Dragostea ta. Viitorul tău. Ea ezită, îşi ridică bărbia şi adăugă blând: copiii tăi. Chiar numele tău, dacă eşti de acord să-l împărţi.

El o trase la câţiva centimetri de corpul lui. Ea îi simţi mirosul, căldura. Simţi dorinţa lui.

— Nu am să trăiesc din banii tăi. Ea ridică din umeri iar mâinile lui erau grele pe umerii ei.

— Atunci câştigă-ţi existenţa.

— Nu voi fi întotdeauna politicos în societate. Dacă va trebui să-ţi întâlnesc rudele cu titluri, s-ar putea să stric totul.

— Este în ordine. Nu este întotdeauna o societate politicoasă. În ceea ce priveşte rudele cu titluri, să se apere singure.

— Nu te voi lăsa să te retragi pe partea ta de pat.

— Sunt destul de matură să nu doresc acest lucru, Matt.

— Nu voi înceta să fiu gelos pe ticălosul acela, Dee. Dacă îl întâlnesc îi voi zdrobi falca. Dee zâmbi.

— Cu un baston de baseball? El o trase mai aproape. Amândoi tremurau şi se ţineau strâns unul de altul ca şi cum s-ar fi atârnat de o stâncă şi acum aveau siguranţă. Dee ridică o faţă radioasă spre el.

— Ce altceva nu vei mai face? întrebă ea.

— Nu te voi mai lăsa să pleci, spuse el răguşit. Niciodată.

EPILOG

Matt făcu o pauză în timp ce urca treptele. Jenkins îl văzu apropiindu-se şi se grăbi să traverseze holul. Matt nu aşteptă, îşi scoase cheia şi deschise uşa înainte ca bătrânul să ajungă la el. Zâmbetul lui era uşor mândru când îşi trecu mâneca peste emblema imprimată pe uşile grele de sticlă. *The Westmarch House*. Şi în continuare *Embassy Holdings-Sediul central al Diviziei Patrimoniului. Matthew J. Fiedler, director.* Dee ajunse atunci trecând prin uşa ce separa holul de partea rezidenţială. Strecurându-şi mâna în jurul taliei lui, ea îşi ridică faţa pentru un sărut.

— Unde sunt copiii? întrebă el.

— Mama i-a luat la cumpărături. Cynthia este hotărâtă să ia ceva fără bretele pentru recepţia de astă seară. Mark este la fel de hotărât să poarte blugi.

— Hmm. Înainte ca Cynthia să poarte ceva fără bretele, ar trebui să producă ceva care să îi permită să ţină rochia în sus. Dee aprobă în timp ce Jenkins deschise liftul pentru ei.

— Va putea, dragă. Chiar mai curând decât vei vrea, sper.

— Crezi că mama ta va aduce copiii înapoi mai curând decât aş vrea? întrebă el în timp ce intrau în solar, care mirosea a pământ dulce, flori exotice şi pătlăgele roşii. Deasupra un papagal roşu trecu în zbor şi scoase un ţipăt.

Dee îi zâmbi lui Matt.

— Asta depinde de ce ai în cap. El trase într-o parte perdeaua de mărgele, deschise uşa de sticlă şi o împinse repede înăuntru. Luând-o în braţe, îi spuse.

— Pentru ceea ce am în cap, ar fi mult mai bine dacă mama ta ar ţine copiii în apartamentul ei de jos, în seara asta. Dee îşi înălţă capul, privindu-l.

— Cred că asta se poate aranja. De altfel, cât de des avem ocazia tu şi cu mine să petrecem o noapte singuri, în oraş? întrucât mama spunea ceva despre faptul că vrea să plece mai repede de la recepţie şi întrucât copiii au numai opt şi nouă ani, mi se pare foarte potrivit să îi ia cu ea, atunci când se va retrage. Şi de fapt este seara ta, aşa că vom putea să-ţi oferim ceea ce-ţi doreşti.

— Corect, spuse Matt. Cea de a zecea aniversare a mea ca director al Diviziei. Şi pot avea tot ce-mi doresc? Dee îi trecu mâna prin păr.

— Depinde, spuse ea din nou. Aplecându-şi capul, el îi spuse ce îşi dorea, apoi o aşeză în picioare şi se dădu înapoi. Ea îşi ridică sprâncenele, apoi bărbia şi spuse:

— Matthew! El râse şi o strânse mai aproape.

— N-o lăsa să te păcălească, iubito! Ducesele o fac.

SFÂRŞIT